

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dilara Keskin

Dilara Keskin

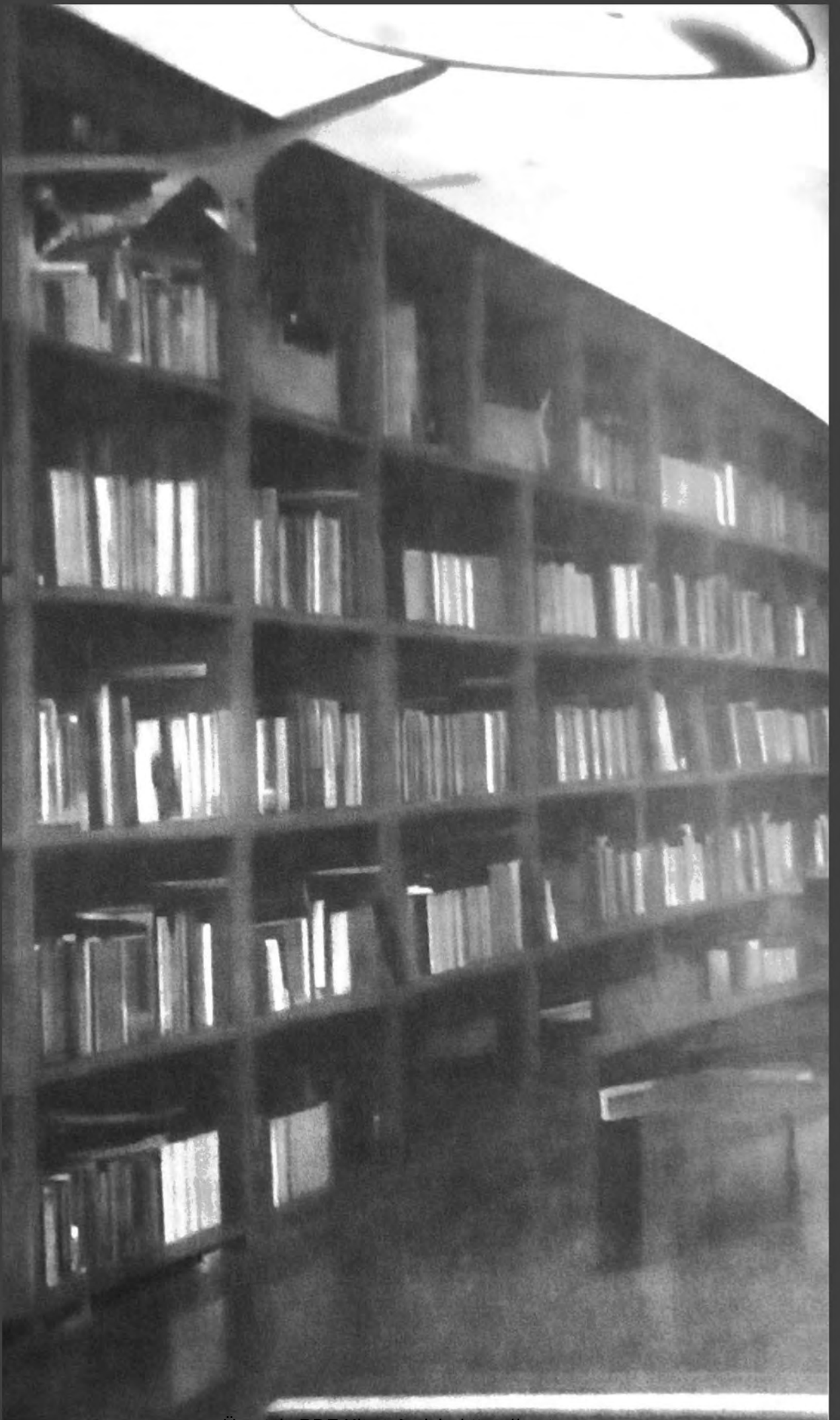
UMUT BAHÇESİ

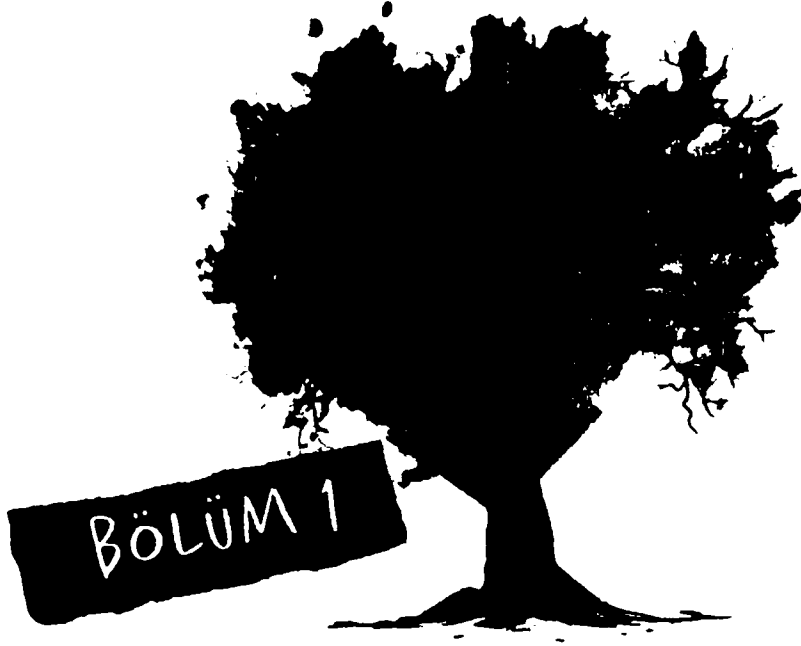

Dilara Keskin

Çocukken favori çilekli sakızımı aldığımda mutlu olacağıma inanırdım, güzel şeylerin her zaman beni bulacağına ve sonsuz sevincin büyüüne kapılacağıma... Zaman geçti ve ben bu sefer de mutluluğun pembe kurdeleli ayakkabıda saklı olduğuna inanmaya başladım. O zamanlar on iki yaşımıdaydım. On altı yaşıma geldiğimde mutluluğun anahtarının, şimdi adını bile hatırlamadığım yan sınıftaki çocuğun aşkıma karşılık vermesi olduğunu düşünüyordum.

Aslında tüm bunların boş olduğunu, insanın ruhuna kara bir bulut çökünce istediği her şey ona altın tepside sunulsa bile içtenlikle gülümseyemeyeceğini anladığımda; yirmi bir yaşıma girmemi kutlayan ailemin, pastanın üstüne diktiği dört küçük mumu üflüyordum.

Annem bir çocuk gibi alkışladığında sevincini kursağında bırakmamak için dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. Tebessümümün gözlerime yansıyor yansımadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Oysa annemin benimkilere benzeyen kahverengi gözleri ısıltı saçıyordu.

UMUT BAĞÇESİ

“İyi ki doğdun, Öykü!” dedi bana sımsıkı bir kucaklama armağan ederek. Hemen ardından masanın üstündeki küçük, dikdörtgen kutuyu bana uzattı ve beklentiyle karışık bir heyecanla paketi açmamı beklerken beni izledi.

Beyaz hediye paketini yırtıp siyah kutunun kapağını kaldırdıktan sonra karşımdaki güzelliğe hayretler içinde baktım. Oldukça şık işlemelerle bezeli, gümüş saplı, tüylü divit kalemin yanına küçük bir siyah mürekkep şişesi yerleştirilmişti.

“Teşekkür ederim, anne,” dedim sarılmayı bekleyen anneme sıcak bir kucaklama armağan ederken. Ona minnettarlığımı yeterince gösterebilmiş miydim, bilmiyordum ancak hediyesi çok değerli hissettirmişti. Oldukça düşünülmüş bir hediye olduğu her hâlden belliydi.

Hiçbir zaman kendimi içinde bulunduğum zamana ve ortama ait hissetmemiştim. Gelecek ve şimdiki zamandan ziyade geçmişle ilgileniyordum ancak bu ilgi son zamanlarda yoğunlaşmıştı. Orta Çağ’a fazlaca merak salmış, odamı ve kıyafetlerimin neredeyse tamamını yeniden tasarlayarak modern ve retro tarzı bir araya getirmeye çalışmışım. Annem de bu ilgimin farkında olduğu için bana böyle bir hediye almayı düşünmüştü.

Annemle birbirimizden ayrılınca daha az hevesli görünen kız kardeşime döndüm. O da elinde küçük bir paket tutuyor, gülümseyerek bana bakıyordu ancak yüz ifadesi, odasına çekilip tüm gün yaptığı gibi müzik dinlemeye ve kitap okumaya dönmek istediğini haykırıyordu.

Derin’le iletişimimiz, çocukluk döneminde çok güçlüydü ancak ergenlik çağına girdikten sonra ona taham-

mül edemez olmuştum. Bazen o kadar şımarık ve anlayışsız davranıyordu ki aklımı kaybetmenin eşiğine geliyordum. Birçok arkadaşım çocukla çocuk olduğumu, ona anlayış göstermem gerektiğini söylüyordu. Dürüst olmak gerekirse haklı olduklarını biliyordum ancak bazen ona karşı bir duvar örmekten kendimi alamıyordum.

Üstüne büyük puntolarla marka adı yazılmış paketi açtığımda desensiz, V yaka, bol, siyah bir tişört beni karşıladı. O kadar düşünülmemiş bir hediye idi ki kız kardeşimin karşısına çıkan ilk mağazaya girip elini rastgele bir bez parçasına attığını hayal edebiliyordum. Yine de bir şeyler alma zahmetine girdiği için zoraki de olsa dudaklarımı yukarı doğru kıvrıdım ve “Teşekkür ederim,” dedim.

Kız kardeşim de dudaklarını benimki gibi yalandan kıvrırdı ve beceriksizce sarıldı. Pastayı kesmemizden yaklaşık on dakika sonra da annemi ve beni şaşırtmayarak odasına çekildi.

Kendimi tutmak için çok çabalasam da Derin aramızdan ayrıldıktan bir süre sonra kıkırdayarak, “İyi dayandı,” dedim. “Ben pasta kesimine kalacağını bile düşünmüyordum.”

Annemin dudakları yukarı kıvrılırken, “Seni seviyor,” dedi. Gözlerinde samimiyetsizlikten eser yoktu. “Bunun farkındasın, değil mi?”

Böyle derin konuları konuşmak fazlasıyla duygusallaşmama neden olduğu için muhabbeti başlatmanın verdiği pişmanlıkla omuz silktim. Amacım ikimizi de sessizliğe sürüklemektir ancak annem, “Zaman zaman en sevdiklerimizle bile iletişim sorunu yaşarsınız,” diye bilgiç bir edayla

UMUT BAHÇESİ

konuşmayı sürdürdü. “Bazen karşımızdakinin bizi hiç anlamadığını, bizden nefret ettiğini düşünürüz ancak yaptığımız tek şey yanlış kelime seçimidir, hepsi bu. Hissettiğimiz sevgi her zaman yüreğimizdedir.”

Dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes aldıktan sonra, “Güzel sözlerin için teşekkür ederim, anne,” demeyi akıl ettim. “Sanırım bazı şeyleri zamana bırakmak en iyisi olacak.”

Annem bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı ancak ona fırsat vermeden tabağımı ve su bardağımı alıp ayaklandım. Elimdekileri bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra kendimi odama kapatıp kahverengi nevresim takımıyla kaplanmış çift kişilik yatağıma gömüldüm.

Ve sadece saniyeler sonra, birden her şey fazla sessiz geldi. Fazla yalnız...

Aldığım nefeslerin göğsümü ağırlaştırdığını, boğazımda yutkunmamı güçleştiren bir düğüm oluştuğunu hissettim. Birden tüm enerjim emilmişti. Orada durmak, yaşamaya devam etmek son derece anlamsız geldi. Ani ruh değişimim tüm rahatsız ediciliğiyle üstüme çökünce ayaklandım ve nefes almak için pencereye yöneldim.

Serin yaz akşamı havası yüzüme vurup ılık rüzgâr saçlarımı uçuştururken derin bir nefes aldım ve hissettiğim bu rahatsız edici duygudan kurtulmaya çalıştım. Bir süredir kendimi zorlu bir savaşın ortasında gibi hissediyordum, oysa düşmanımın kim olduğunu bile bilmiyordum. Benim dışımdaki herkes ışığa koşuyormuş gibi geliyordu. Bense sanki gölgelere hapsolmuştum ve bir adım bile kıpırdamıyordum.

Akmak için direnen göz yaşlarımı bastırmak için dudaklarımı kemirdim. Böyle hissetmeme sebep olan şey hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Son beş ayda mutluluğun, huzurun ne demek olduğunu unutmuştum. Mutlu olduğum anların tadını bile çıkaramıyordum çünkü bir an için beni yalnız bırakan o kara bulutların tekrar ziyarete geleceğini biliyordum.

Beni asıl şaşırtan, her şeyin yolunda olması ve bu iç karartıcı hâlimi bir sebebe bağlayamamamdı. Evet, ailemde küçük çatlaklar vardı. Babamla aramdaki ilişki, doğum günümü kutlamak için mesaj atmayı bile gerekli bulmamasına neden olacak kadar hasarlıydı. Ancak bu durumu bir şekilde aşmıştım. Tanrı aşkına, kimin hayatı dört dörtlüktü ki? Fakat herkes bir yolunu bulup yaşamaya ve mutlu olmaya çalışıyor, kötü duygularını ardında bırakıp hayatına devam etmeye gayret ediyordu.

Öte yandan aylardır savaştığım bu duygu, kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Maddi bir sorunum yoktu. Aksine istediğim her şeye sahiptim. Hatta mağazaya girdiğimde ve bir elbiseyi çok beğendiğimde etiketine bakmadan kasaya gidebilecek kadar şımarıklık yaptığım zamanlar oluyordu. Bazı derslerimde başarısız olsam da toparlayabileceğimi biliyordum. Oysa insanlar sağlık sorunlarıyla, maddi problemlerle başa çıkmak zorundaydı. Üzülmeye hakkı olanlar onlardı, benim depresif ruh hâline bürünmem için en ufak bir sebebim yoktu.

Öyleyse neden bu zalim fırtınanın ortasına hapsolmuştum? Ve daha da önemlisi, bu karanlık çukura sonsuza dek saplı mı kalacaktım?

ÖMÜT BAĞÇESİ

Düşüncelerim üstüme çöklünce dayanamayıp kornadinin üzerindeki telefonumu kaptım ve rehbera gırıp en yakın arkadaşımın adına tıkladım. Telefonun açılmasını sabırsızlıkla bekledim ve sonunda en yakın arkadaşımın cıvıldaayan sesini duydum: “Nasılsın, doğum günü kıızı?”

Caner’le dostluğumuz lise zamanlarına dayanıyordu. Başlarda onun egoist, benmerkezcı, ondan hoşlanan kızların kalbini kolaylıkla kırarak kadar acımasız olduğunu düşünmüştüm. Ama bir gün öğretmenimiz bir grup ödevi için ikimizi eşleştirmişti, biraz sohbet etme fırsatı bulmuştuk ve aslında onun hiç de görüldüğü gibi biri olmadığını anlamıştım. O sadece ne isteyip istemediğini açıkça belli etmekten yana olan biriydi. Sandığımın aksine insanların kalbini kırmayı bir çeşit skora dönüştürmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Tek arzusu, hislerini net bir şekilde ortaya koymaktı çünkü aksinin hem karşı taraf hem kendisi için bir kandırmaca olduğunu düşünüyordu.

“Selam,” dedim. “Nasılsın?”

Sadece iki kelime sarf etmişim ancak en yakın arkadaşım sesimdeki küçük titremeden ne durumda olduğumu hemen çözerek, “Canın sıkkın, değil mi?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Caner son zamanlarda hissettiklerimden haberdar olan tek kişiydi. Yaşadığım duygu karmaşasını anneme bile anlatamamıştım çünkü benim için endişeleneceğini, kapı kapı gezerek psikolog arayacağını biliyordum ancak kendimi hiç tanımadığım birine açma düşüncesi son derece riskli ve güvenilmez geliyordu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. “Artık bu hisle baş edemiyorum,” derken sesim o kadar çaresiz çıkmıştı

ki bir an için kendime acıdım. “Sanki yüreğim çiçek bahçesiymiş de her geçen gün o çiçeklerden birini kendi ellerimle koparıyormuşum gibi hissediyorum.”

Caner kısa bir duraksamanın ardından, “Destek almakta neden ısrarcı olduğumu anlamıyorum,” dedi. Sesi son derece sakin çıkmasına rağmen bana kızdığını anlayabilecek kadar iyi tanıyordum onu. “Hepimiz zaman zaman çıkmaza gireriz. Ancak bir uzmanın yardımını almaktan kaçınmak yalnızca işimizi zorlaştırır.”

“Söylediklerine katılıyorum ama... Bilmiyorum. Bir yabancıyla hislerimi paylaşma düşüncesi korkutucu geliyor. Sanki her an sırlarımı açığa çıkarabilirmiş gibi...”

Caner şu an akraba ziyareti nedeniyle Antalya'daydı. Aramızda yüzlerce kilometre mesafe vardı ancak gözlerini devirdiğini görür gibi olmuştum. “Sevgili arkadaşım, bu kadar cahil olmayı nasıl becerdiğini bilmiyorum ama psikologların, danışanlarının sırlarını paylaşmama kuralı olduğunu bilmelisin. Çocuğun olsa ve onu psikoloğa götürsen, çocuğun anlattıklarından sana bahsetmez bile.”

“Ama geçenlerde bir psikoloğun, danışanı ile ilgili bir konuyu gizli tutmadığını sen anlatmıştın, unuttun mu?”

“Aptal mısın sen?” derken Caner'in sesi, hissettiği şoku kusursuzca açık ediyordu. “Adamın biri, doktoruna eski karısını öldürdüğünü itiraf etmiş. Sence de ortada yasa dışı bir durum yok mu?”

Hislerini böyle dışa vurması kıkırdamama neden oldu. Bir an için bile olsa kara bulutlardan kurtulmanın sevincini yaşadım. “Sana gerçekten hak veriyorum,” dedim. “Ama

UMUT BAHÇESİ

bir yabancıya hislerimi açmak, güvenli alanımdan çıkmak gibi bir şey benim için, lütfen bunu anla.”

Caner derin bir nefes koyuverirken pes ettiğini hissettim fakat hemen ardından, “Aklıma bir şey geldi,” diye solumdu. “Bir gönüllülük projesine katılsan nasıl olur?”

Kaşlarım çatıldı, ilgimi çekmeyi başarmıştı. “Nasıl yani?”

“Gönüllülük projesi işte,” dedi. “Nasıl bir proje olacağı sana bağlı. Madem destek almama konusunda böyle cahilce bir ısrarın var, en azından bunu yap. Yeni insanlarla tanışırsın, üstelik başka insanlara yararının dokunduğunu gördükçe kendini değerli hissedersin. Ne dersin?”

Caner öyle hevesli konuşuyordu ki bir an için heyecanlanmadan edemedim ancak nedenini bilmediğim bir şekilde kararsızdım. Dudaklarımı kemirirken birkaç saniye düşündüm. “Bilmem,” diye mırıldandım. “Becerebilir miyim sence?”

Arkadaşım, bu kafa karışıklığımı son derece anlamsız bulduğunu belli etmek istercesine nefesini verdikten sonra, “Ne varmış beceremeyecek?” dedi. “İstersen her şeyi başarabilirsin. Sen de biliyorsun.”

Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bile bilmeden, “Haklısın ama-” diye söze başladım ancak arkadaşım beni susturarak, “Yapma ama...” dedi. “Omzundaki yüklerden şikâyet ediyorsun ancak onları taşımaya gönüllü olanın bizzat kendin olduğundan bihabersin. Kendini yargılamaya o kadar alışmışsın ki kendine inanmayı unutmuşsun. Bir kerecik olsun, Öykü. Yalnızca bir kerecik olsun kendine güvenemez misin?”

Caner'in tek amacının beni aptal bir gönüllülük kulübüne katılmaya ikna etmek olduğunu bilsem de sözleriyle ruhumda filizlenen bir devrim ateşinin kıvılcımını çakmış gibi hissettim. Kalbim kırılmış, aldığım nefes ciğerlerime ulaşmamış gibiydi. Belki de büyük bir farkındalığın eşiğindeydim, bilmiyordum. Tek düşündüğüm, bir adım atmadan ne kadar korkarsam korkayım, o adımı atmadan hiçbir şeyi düzeltemeyeceğim, ruhumdaki yangını söndüremeyeceğimdi. Öte yandan, birilerine yardımcı olmak belki de gerçekten kendimi işe yarar hissetmemi sağlar, ruhumdaki kesiklere şifa olurdu, kim bilir?

Bir kuşun ilk kez kanat çırpışı misali çırpınan kalbimi hissedince elimi göğsümün üstüne götürdüm. Uzun zaman sonra yüreğimin, hissettiği heyecanla tepki vermesinin bu kadar hoşuma gideceğini ve bu kadar insanca hissettireceğini tahmin bile edemezdim. Bu hissi, güzel bir şeyler hissetmeyi o kadar özlemiştim ki...

Bir yanımda arkadaşımın teklifini reddetmek istiyor, söylediklerini yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu ancak neredeyse aylar sonra kavuştuğum bu tatlı hisse yeni sarılmışken onu kolay kolay bırakamazdım. "Tamam," dedim kendimden emin görünmeye çalışarak. "İnternette bir şeyler bakacağım."

Caner aldığı cevaptan son derece memnun bir şekilde, "İşte!" diye haykırdı. O kadar sevinmişti ki biri onu duysa atomu parçaladığını falan zannederdi. "Seninle gurur duyuyorum!"

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Teşekkür ederim, Caner," dedim samimiyetle. "Sen gerçekten iyi bir dostsun."

UMUT BAHÇESİ

“Her neyse, kafa ütüleme şimdi.” Kıkırdamadan edemedim çünkü Caner’in bu sert çıkışlarının altında duygusallaşmaya başlayan narin yapısının yattığını çok iyi biliyordum. “Sakin üşenme! Yarın hangi kulüpleri bulduğunu soracağım, haberin olsun.”

Arkadaşımı kulüp araştırması yapacağıma ikna ettikten ve telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarımı çalışma masamın üzerinden kapıp yatağa oturdum. Bilgisayarı açtıktan ve arama motoruna tıkladıktan sonra bir süre ekrana bakakaldım. Nedenini bilmesem de heyecanım paniğe evrilmek üzereydi. Kalbim dakikalar önce olduğu gibi iç gıcıklayıcı bir kıpırtıyla değil, korkuyla çarpmaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldım ve yüksek sesle, “Neden bu kadar paniklediğini anlamıyorum,” dedim kendi kendime. Sarf ettiğim her bir kelimedede sesim yükseliyordu. “Muhtemelen bu kulüplerdeki insanlar senin gibi sıradan tiplerdir. Kimse seni yargılamaz.”

Yüreğimin derinlerinde haince fısıldamak için fırsat kollayan küçük, sinsi bir tohum keyifle dudaklarını araladı ama onu zihnimin gerisine iterek bilgisayarımın tuşlarına basmaya başladım.

Yaklaşık kırk beş dakikanın sonunda birkaç kulübü detaylıca incelemiş ancak her kulüpte komik kusurlar bulmuştum. Bulduğum kusurların problem olarak sayılmayacağını bilsem de içten içe bu sorunları büyütmüş ve kulüplere aynı sıcaklıkla bakamaz olmuştum.

Derin bir nefes alıp bilgisayarımı kapatmaya yeltendiğimde sayfanın köşesindeki minik, rengarenk harflerle yazılmış bir yazı dikkatimi çekti: *Umut Ol.*

Neredeyse pes etmek üzereyken karşıma çıkan bu yazıyı hafifçe çatılan kaşlarımla inceledim. Küçük yazının üstüne tıkladığımda beni yeni bir internet sayfası karşıladı. Birbirinden canlı renklerle süslenmiş bu sayfanın ortasında kocaman harflerle “UMUT OL SOSYAL YARDIMLAŞMA VE DAYANIŞMA KULÜBÜ” yazıyordu. Kulübün adını duyuran başlığın hemen altında minik bir slogan yer alıyordu: “*Sen de geleceğe umut olmak istiyorsan aramıza katıl!*”

Sayfayı aşağı kaydırduğımda kulübün yaptığı etkinlikler ve departman toplantılarından paylaşılan fotoğrafları gördüm. Görsellerde neredeyse herkesin yüzünde kocaman bir sırıtış vardı ancak beni asıl etkileyen gözlerindeki ışıltıydı. Herkes orada bulunmaktan ve birilerine yardım etmekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Bir an için kendimi böyle gülümserken hayal ettim; içinde bulunduğum bu saçma buhrandan kurtulduğumu ve nihayet gölgelere gizlenmeyi bırakıp herkes gibi ışığa koştuğumu.

Açıkçası yorgun görünmelerine rağmen gönüllülerin her hâllerinden belli olan neşe ve mutlulukları merakımı körüklemiş, kulüple ilgili biraz daha araştırma yapmak istememe neden olmuştu ancak kendimi frenlemeyi başardım. Denemekten içten içe o kadar korkuyordum ki eğer araştırmalarım biraz daha devam edersen bundan önceki kulüplerde yaptığım gibi saçma eksiklikler bulacağımdan, normalde umursamayacağım detayları büyük sorunlar hâline getireceğimden adım kadar emindim.

Bu yüzden kendime düşünme fırsatı tanımadan sayfanın sonuna indim, iletişim bilgilerini telefonuma kaydettim ve hiç düşünmeden arama tuşuna bastım. Bunu yapar

UMUT BAĞÇESİ

yapmaz pişman olmuştum çünkü saat neredeyse dokuz geliyordu. Acaba yetkili kişi mesai saatleri dışında aramamdan rahatsızlık duyar mıydı? Sırf heyecanlıyım diye insanların sınırlarını ihlal etmem ne kadar doğruydum?

Bu düşüncelerle telefonu kapatmak üzereydim ki bir kadının ılık saçan sesi duyuldu: “Merhaba.”

Çatlayan dudaklarımı ıslattıktan sonra, “Merhaba,” dedim. “Kusura hakmayın, bu saatte rahatsız ettim. Ben sizi Umut Ol Sosyal Yardımlaşma ve-”

Hattın ucundaki kadın, “Ah!” diye ciyaklayarak lafımı bölünce yerimde sıçradım. “Demek gönüllü olmak istiyorsunuz! Ne mutlu bize!”

Kadının çocuksu enerjisi bir an için apışıp kalmama neden oldu ancak kısa sürede kendimi toparlayıp konuşmayı sürdürdüm: “Eğer uygunsanız yakın bir tarihte kulübünüzü ziyaret edip bilgi almak isterim.”

“Elbette,” dedi kadın. Neşesi, mümkünmüş gibi her geçen saniye katlanarak artıyordu. “Yarın yönetim binamıza gelebilirsiniz. Yüz yüze konuşarak daha etkili bir sonuç alabileceğimize inanıyorum. Adresi internet sitemizden bulabilirsiniz.”

Gözlerimi kırıştırdım, her şeyin bu kadar kolay akıp gitmesine hayret etmiştim. “Saat kaç gibi geleyim?”

“Sabah dokuzdan itibaren beni orada bulabilirsiniz. Genelde akşam altı yedi gibi çıkıyorum. Bu arada, adınız neydi?”

“Ben Öykü,” dedim heyecanla kendimi tanıtarak. “Sizin adınız neydi?”

“Meltem. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Öykü Hanım. Yarın sizi sabırsızlıkla bekliyor olacağım.”

“Peki,” dedim aynı coşkuyla. Kadındaki enerjinin enteresan bir bulaşıcılığı vardı. “Yarın görüşmek üzere.”

Telefonu kapattığımızda kıkırdadım. Bir şeyleri başarmak adına adım atacak cesareti gösterdiğim için kendimle gururlanmadan edememiştim. Kendime öylesine odaklanmışım ki o an kulübe katılıp katılmamam umurumda bile değildi.

İşte, hayatımı sonsuza dek değiştirecek kararı böyle vermiştim.

Ertesi gün, saat on gibi uyandım. Omlet yaparken bir yandan da Caner’le konuşuyordum. Bir gönüllülük kulübünün içime sindiğini anlattığımdan beri sevinç içindeydi. Sürekli benim adıma ne kadar mutlu olduğunu, yeni insanlarla tanışmamın ve birilerine fayda sağlamamın psikoloji-me ne kadar iyi geleceğini söylüyordu.

“Kim bilir?” dedi. “Belki ruhundaki yaraların tedavisi, başkalarına merhem olmaktan geçiyordur.”

Buruk bir şekilde gülümsedim. “Belki de.”

Caner’le psikolojim hakkında konuştuğumuz zamanlarda düşünmeden edemiyor, kafamın karışmasını önleyemiyordum. Aylardır bir el yüreğimi zalimce sıkıyormuş gibi hissediyor, yaptığım güzel şeylerden bile zevk almıyordum. Oysa ne maddi ne manevi ne de sağlıksal sıkıntım vardı ancak yine de bu tatsız duygulardan kurtulamıyordum.

Gün içinde sürekli kendimi yargılarken buluyordum. Hiçbir konuda kendimi geliştiremediğim için kendime kıızıyordum. Bazen bu düşüncelerimi Caner’le paylaştığımda

UMUT BAĞÇESİ

kendime zulmettiğimi söylüyordu. Üstelik, bu düşüncelerinde samimi olduğu her hâlden belli oluyordu. Amacı beni mutlu etmek değil, inandığı gerçekleri anlamamı sağlamaktı.

Tüm bunları görsem de tatmin olmuyordum.

Caner'le kısa bir sohbetin ardından telefonu kapattığımızda kahvaltıma odaklandım ve yemeğimi bitirip ortalığı toparladıktan sonra hazırlanmaya koyuldum. Üstüme siyah tişört ile kot şort geçirdikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Kahverengi saçlarımı toplayarak sıkı bir atkuyruğu yaptığımda hazırdım.

Dış kapıya doğru ilerlerken kız kardeşim Derin'in odasının kapısı açıldı. Gözlerindeki yorgunluk yeni uyandığını belli ediyordu. Darmadağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra bana bakarak, "Günaydın," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Sana da günaydın. Bir gönüllülük kulübüne katılacağım, görüşmeye gidiyorum."

Kaşlarını alayla kaldırdı. "Sen kendinden başkalarının dertlerini önemser miydin?"

Kardeşimin kötü bir niyeti olmadığını bilsem de bu alaycı tavrı yüzünden bazen kafasını duvara sürtesim geliyordu. "Ben çıkıyorum, Derin," derken ses tonum son derece sertti. "Seninle uğraşamayacağım şimdi."

"Tamam, tamam," dedi kızdığını görünce. "Seni sinirlendirmek istemedim, affedersin."

Tişörtüme dikkatle baktığını fark edince üstüme hızlıca göz gezdirdim. "Neye bakıyorsun, leke mi var?"

Başını hızlıca iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Benim aldığım tişörtü giymişsin.” Kız kardeşimin bunu fark etmesine şaşırarak gözlerimi kırptıttırdım. Açıkçası tişörtü giyerken ne giydiğimin farkında bile değildim. “Yakışmış.”

Son zamanlarda, Derin’den iyi bir şey duymak pek mümkün değildi. Bu yüzden dudaklarımı hayretle büzmek için kendimi zor tutarak, “Teşekkür ederim,” dedim. “Her neyse, çıkıyorum ben.”

“Akşam görüşürüz.”

“Hoşça kal.”

Otobüs durağına ilerlerken ayaklarım sürekli geri geri gidiyordu. Normalde insanlarla konuşma konusunda sıkıntı çekmeyen biriydim ancak son birkaç aydır kabuğuma çekilmeye öylesine alışmıştım ki o kabuğa en ufacık bir hasar verme düşüncesi bile beni ürkütüyordu. Yine de geri adım atmadım ve Umut Ol’un internet sitesinde yazan adrese giden otobüse bindim. Şimdiden pes edersem Caner beni öldürürdü.

Yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuğun ardından Kadıköy’deki eski görünümlü bir binanın önünde durdum. Ara sokaktaki bu binayı bulmam biraz zor olmuştu çünkü birinci katta yer alan pencerenin köşesindeki minik yazı hariç, burada bir yardımlaşma kulübünün yer aldığıyla ilgili net bir emare yoktu.

Hangi zili çalacağım konusunda hiç kafa karışıklığı yaşamamıştım çünkü kulübün adı rengarenk harflerle zilin üstünde yazıyordu. Kapı, kulak tırmalayıcı bir zil sesiyle açılınca derin bir nefes alıp içeri girdim ve doğruca merdivenlere yönelerek birinci kata çıktım.

UMUT BAHÇESİ

“Merhaba,” dedi açık kapının önünde bekleyen ortalama boylarda, cıvı cıvı bir kadın. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Çene hizasında kestirdiği saçları açık sarıya boyanmıştı. “Kime bakmıştınız?”

“Ben Öykü,” diye kendimi tanıttım. Geliş amacımı da anlatmak üzereydim ki kadının gülümsemesi büyüdü ve “Dün sizinle konuşmuştuk, hatırladım,” dedi. “Ben Meltem.”

Tokalaşmak için uzattığı elini beceriksizce sıktıktan sonra içeri geçtim ve kadının beni yönlendirdiği çalışma odasına doğru ilerledim. Daire son derece küçük olmasına rağmen içerisi cıvı cıvıldı. Duvarlar mavinin en tatlı tonuyla boyanmıştı. Pencerenin önü bitkilerle doluydu. Duvara yaslı kitaplık, yapay sarmaşıklarla daha şık bir hâle getirilmişti.

Kadın küçük çalışma masasının tekerlekli koltuğuna oturunca masanın önündeki iki sandalyeden birine kuruldu. Tekrar göz göze geldiğimizde, “Öncelikle hoş geldiniz,” dedi Meltem Hanım. “Bana biraz kendinizden bahsedermisiniz?”

Aslında bunun bir çeşit mülakat olduğunun farkındaydım ancak kadın o kadar içten ve rahat görünüyordu ki kendimi hiç rahatsız hissetmedim. “Elbette,” dedim. “Ben Öykü Çelik. Yirmi bir yaşındayım. Marmara Üniversitesinde Sanat Tarihi okuyorum. Boş zamanlarımda bölümümle ilgili kitaplar okumaktan ve belgeseller izlemekten keyif alıyorum. Annem ve kız kardeşimle birlikte İstanbul’da yaşıyorum.”

“Babanız sizinle yaşamıyor sanırım.”

Konusunun geçmesinden bile rahatsız olmuşum ancak hislerimi belli etmemeye çalıştım. “Hayır,” dedim. “Annem ve babam ayrı. Babam şehir dışında yaşıyor, görüşmüyoruz.”

Daha fazla soru sormasından korkmuşum ama Meltem Hanım anlayışla başını sallayarak konuyu kapatınca, rahatlamamanın verdiği etkiyle omuzlarım hafifçe gevşedi. “Peki, sizi kulübümüze çeken şey ne oldu?”

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi hızlıca zihnimde toparladım. “Başka insanlara katkım olduğunu görmek istiyorum,” dedim durumumu olabildiğince törpüleyerek. “Birilerinin hayatını kolaylaştırmak istiyorum. Kulübünüzü incelediğimde sizin arzunuzun da bu olduğunu gördüm.”

Meltem Hanım gülümseyip başını salladı. Daha samimi bir tavır takınarak, “Senin gibi genç ve iyi yürekli arkadaşları aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz,” dedi. “Peki, departmanlarımızı inceleme fırsatın oldu mu? Hangi ekipte daha verimli olacağını düşünüyorsun?”

Gözlerimi kırpıştırdım. Kararımdan dönmekten korktuğum için kulüple ilgili araştırma yapmaktan kaçındığımı nasıl söyleyebilirdim ki? “Açıkçası internet sitenizi detaylıca incelemek için çok vaktim olmadı.”

Kadın buna takılıyor gibi görünmedi. “Hiç problem değil,” dedi. “İstersen departmanlarımızdan kısaca bahsedebilirim.”

“Çok sevinirim.”

UMUT BAĞÇESİ

Meltem Hanım gülümseyerek bilgisayarına uzandı. Birkaç tuşa tıklarken son derece hevesli görünüyordu. Buraya görüşmeye gelen ve kabul edilmek istediğini belirten bendim ama sanki beni kazanmak için delicesine yanıp tuşan bu kadındı.

Bilgisayarın ekranını bana çevirdikten sonra geneli benim yaşlarımda olmak üzere her yaşta insandan oluşan küçük bir grubun fotoğrafı gözlerimin önüne serildi. “İlk departmanımız, Seminer Organizasyon Departmanı,” dedi. “Bu departmandaki ekip arkadaşlarımız uzman kişilerle iletişime geçerek seminerler düzenliyor ve çeşitli konularda farkındalık oluşturmaya hedefliyorlar. Örneğin, önümüzdeki hafta toplumsal cinsiyet eşitliği üzerine bir seminer düzenlenecek. Sonraki haftalarda ise koruyucu aile farkındalığı üzerine bir seminer düzenlemeyi planlıyorlar.”

Meltem Hanım bilgisayarındaki bir tuşa bastı ve karşıma yeni bir ekibin fotoğrafı çıktı. Buradaki insanlar da önceki gruptakiler gibi oldukça neşeli görünüyordu. Tek fark, departman üyelerinin çoğunun benimle yaşıt ya da benden küçük görünmesiydi. “Bu, Eğitim Gönüllüleri Departmanı,” diye anlatmaya koyuldu Meltem Hanım. “Üyelerin çoğu senin gibi üniversite öğrencileri. Durumu el vermeyen ancak üniversite ya da lise sınavına hazırlanan öğrencilere gönüllü olarak ders veriyorlar. Aynı zamanda rehberlik desteği de sağlayarak öğrencilere program hazırlıyorlar. Elbette, kontenjanları sınırlı olduğu için ders verecekleri öğrencileri çeşitli mülakatlar sonucunda belirlemek zorunda kalıyorlar.”

Dudaklarımın büzülmesini engelleyemedim. “Yani zor durumdaki çocuklar arasından en zor durumdakileri seçmek zorundalar, öyle mi?”

Genç kadının neşesi bir an için söner gibi oldu. “Evet,” dedi. “Maalesef.” Derin bir nefes aldı. “Umarım bir gün zor durumdaki tüm çocuklara ve gençlere yetişebiliriz.”

“Umarım.”

Meltem Hanım bir fotoğraf daha gösterip konuşmaya devam etti: “Çevre Koruma Departmanı. Buradaki arkadaşlarımız çöp toplama, ağaç dikme ve çiçek sulama gibi etkinlikler düzenleyip farkındalık oluşturmayı hedefliyorlar. Biraz fiziksel hareketlilik isteyen bir departman.”

Genç kadın, bir başka ekibin fotoğrafını açmak üzere bilgisayarına dokundu. “Sokak Hayvanları Bakım ve Sahiplendirme Departmanı,” diye departmanı tanıttıktan sonra görevlerini sıralamaya başladı: “Buradaki arkadaşlarımız sokak hayvanlarının beslenmesini üstleniyor, saldırgan sokak köpeklerinin rehabilitasyonunu sağlamaya çalışıyor ve güvendiğimiz barınaklara teslim ediyorlar. Aynı zamanda barınaklardaki köpeklerin sahiplendirilmesi için aracı görevi görüyorlar.”

Bir tuşa daha tıklayınca ekranda yeni bir fotoğraf belirdi. “Bu da Kaynak Planlama Departmanımız. Buradaki arkadaşlarımız kulübümüzün varlığını idame ettirebilmesi için kaynak ve sponsor aramakla görevliler. Şirketlere gönderilmesi için kulübümüzü tanıtan e-posta taslaklarını ve sunumları hazırlıyorlar. Aynı zamanda büyük etkinliklerimiz olduğunda etkinlik katılımcıları arasında düzenlenecek çekilişler için görüşmeler sağlıyorlar.”

UMUT BAĞÇESİ

“Ne gibi çekilişler?”

Meltem Hanım biraz düşündü. “Örneğin,” diye lafa başladı. “Geçen ay Seminer Organizasyon Departmanının işitme engellilerle ilgili düzenlediği etkinlik için bir kurstan bir kişiye ücretsiz, beş kişiye de indirimli işaret dili kursu kapmışlardı. Bu tarz çekilişler katılımları ciddi oranda artırdığı için bizim açımızdan çok önemli.”

Anladığımı gösterir gibi başımı salladım. “Gerçekten çok iyi düşünümüyorsunuz.”

İçten iltifatım, genç kadının omuzlarını gururla kaldırmasına neden oldu. Bir tuşa daha tıkladı. Bu sefer karşıma çıkan ekibin içinde Meltem Hanım da vardı ve ekip yalnızca beş kişiden oluşuyordu. “Yönetim Departmanımız,” dedi gülümseyerek. “Bizler kulübümüzün düzenini sağlamakla görevliyiz. Kaynak Planlama Departmanımızın kulübümüz için çıkardığı bütçenin planlamasını yapıyor, üye alım ve çıkarmalarıyla ilgileniyoruz. Üyelerimizin şikâyet ve önerilerini dinliyor, problemleri nasıl giderebileceğimizi tartışıyoruz. Aynı zamanda, kulübümüzün diğer gönüllülük kulüpleriyle iletişimini sürdürmesi için uğraş gösteriyoruz.”

Genç kadın bu kadar iş sıralarken öyle mutlu görünüyordu ki takdir etmemek imkânsızdı. Saydığı şeyleri yaparken yorgunluktan ölüyor olmalıydı ancak bunu önemsiyor gibi bir hâli yoktu.

Bir başka ekibin fotoğrafını açtıktan sonra, “Sosyal Medya Departmanı,” dedi. “Bu ekipteki üyelerimiz, sosyal medyamızı dikkat çekici kılmak ve geniş kitlelere ulaşmak

için içerik üretiyorlar. Malum, günümüzde insanlara en kolay sosyal medyadan ulaşabiliyoruz.”

Bir başka fotoğrafı açtı. “İşte,” dedi. “Bu da tanıtacağım son departmanımız olan Dayanışma Departmanı. Kulüp içindeki arkadaşlarımız bu departmana *saha ekibi* de diyorlar. Kulübümüzün en aktif departmanıdır. Bizim de en önem verdiğimiz departmanlardan.”

“Öyle mi? Bu departmanın görevi nedir?”

“İnsanlarla doğrudan iletişim hâlindeler,” diye açıkladı Meltem Hanım. “Çeşitli etkinliklerle farkındalık oluşturmayı hedefliyorlar ama görevleri bununla sınırlı değil. Zaman zaman bize maddi durumu iyi olan insanlar gelir, birilerine bağış yapmak istediklerini ama kime bağış yapacaklarını bilmediklerini söylerler. İşte, bağış yapılması için doğru kişiyi *saha ekibi* bulur, insanları evlerinde ziyaret eder. Huzurevlerine, kadın sığınma evlerine ziyaretlerde bulunurlar.”

Meltem Hanım anlattıkça kalbimin atışı değişmişti. İşte, Caner’in ihtiyacım olduğunu düşündüğü şey tam da böyle bir departmandı!

Karşımdaki kadın hislerimden habersizce konuşmayı sürdürdü: “Bu departmanımızın başkanı Ercan Bey,” dedi. “Kendisi pamuk gibi bir insandır ama söz konusu kulüp olduğunda katı kuralları vardır. Örneğin, etkinliklere haber vermeden ve gerekçe sunmadan katılım göstermezseniz üçüncü gelmeyişinizde departmandan çıkarılmanızı sağlar. Ek olarak, kulüple ilgisi olmayan, yalnızca kendi departmanına özgü etkinlikler düzenler ve kulüple ilişkili olmasa da bu etkinliklere de katılım sağlanmasına özen gösterir.

UMUT BAĞÇESİ

Yani kulübe ayıracak çok zamanın yoksa bu departmanı pek önermem.”

Bir an beynimle dilim arasındaki süzgeç yok oldu ve kelimeler, ikinci kez düşünmeme fırsat vermeden dudaklarımdan döküldü. “Sanırım bu departmana katılmak istiyorum.”

Meltem Hanım enerjimi görmüş olmalıydı ki gözlerini heyecanla kırpıştırırken, “Gerçekten mi?” diye sordu.

Başımı hevesle salladım.

Genç kadın fotoğraflara bakmam için bana döndürdüğü bilgisayarını hızla kendine çevirerek birkaç tuşa tıkladı. “Telefonuna bir form gönderdim,” dedi. “Onu doldurabilir misin?”

Telefonum, Umut Ol’un hesabından gelen bir e-postanın bildirimiyle titredi. “Form mu?” dedim. “Neden?”

“Ercan Bey üyelerin hepsini aynı iş üzerinde çalışmaya yönlendirmektense departmanı küçük gruplara bölüp onlara farklı görevler vermeyi daha uygun buluyor,” diye açıkladı. “Böylece iletişimin daha sağlıklı olacağını ve daha fazla insana uzanabileceğimizi düşünüyor. Örneğin, bir gruba kadın sığınma evi ziyareti görevini verirken diğer gruba bir huzurevini ziyaret etmelerini söylüyor. Böylece aynı gün içinde farklı gruplara yetişmiş oluyorlar.”

Kaşlarım hafifçe havaya kalktı. Başta çok aptalca gelen bu uygulama son derece mantıklı görünmeye başlamıştı. “Bu insanları küçük gruplara bölmek bir yandan da zor değil mi?” dedim. “Neye göre ayırıyor insanları?”

Meltem Hanım elimdeki telefonu işaret ederek, “Bu forma göre,” dedi. “Elbette kusursuz bir ayırım olmuyor ancak bu form, insanların düşünce yapılarını çözerek uyumlu insanları bir araya getirmesine yardımcı oluyor.”

Başımı hafifçe salladıktan sonra e-postama gelen formu kontrol ettim. Klasik sorulardan uzak, belirli zor durumlar karşısında ne yapacağımızı çözmeye ve düşünce yapımızı anlamaya odaklı bir formdu.

Formu dikkatlice, acele etmeden doldurdum çünkü bu formun ekip arkadaşlarımı belirleyeceğinin farkındaydım. İşimi bitirdiğimde Meltem Hanım sıcak bir tokalaşma armağan etti. Oradan ayrıldığımdaysa her şeyin iyi gideceğiyle ilgili değişik bir umuda kapılmıştım.

Meltem Hanım’la yaptığım konuşmanın üstünden birkaç gün geçtikten sonra bizzat Ercan Bey tarafından arandım. Kulübe katıldığım için beni tebrik etti, doldurduğum formdaki bilgilere göre beni benzer düşünce yapısında olduğum insanlardan oluşan bir ekibe aldığını söyledi ve hem ekiple hem de kendisiyle yüz yüze tanışmam için bir tarih vererek tekrar Kadıköy’deki yönetim binasına gelmemi rica etti.

Adamı hiç tanıımıyordum, daha önce yüzünü bile görmemiştim ancak telefonu kapattığımda onun hakkında düşündüğüm tek şey ne kadar otoriter olduğuydu.

Tarih 30 Haziran’ı gösterdiğinde hevesle otobüse bindim, daha önce geldiğim için yönetim binasını kolaylıkla bulabilmişim. İçeri girerken uzun zamandan beri ilk kez

ÖNÜM BAHÇESİ

yüreğim kupır kupır olmuştu. Yeni insanlarla tanışacak olmanın verdiği tatlı gerginlik yapışmıştı üstüme.

Kapıyı çaldığımda beni karşılayan kişi yine Meltem Hanım'dı. Beni görmekten son derece memnun olduğunu dile getirdi ancak gözleri öylesine parıl parıldı ki bunu söylemese bile anlardım.

Genç kadın, beni Ercan Bey'in ve ekip arkadaşlarımla bulunduğu odaya yönlendirdi. Kapıyı çaldım, içeri girdiğimdeyse...

Yüce Tanrı'm, bu hiç komik olmayan bir şaka olmayıydı!

Civciv baskılarıyla dolu pijamamla odamda oradan oraya öfkeyle turlarken telefonun öbür ucundan Caner'in kıkırdaması kulağımı doldurdu.

“Gülme, Caner,” diye parladım. “Öfkemi senden çıkarırım şimdi!”

“Özür dilerim,” dedi Caner ancak geri adım atmasının tek sebebinin beni sakinleştirmek olduğunu biliyordum. Yaşananları hâlâ komik bulduğu, sesinin titremesinden bile anlaşılıyordu. “Fakat canım arkadaşım, sence de olayı fazla abartmıyor musun?”

Arkadaşımın sakin sesi ruhumu dinginleştirecek gibi olsa da bugün yaşananları, Ercan Bey ve ekip arkadaşlarımla tanışmamı anımsayınca yeniden hararetlendim. “Beni anlamıyorsun!” derken aniden yatağıma yığıldım. Odanın içinde koşturmak, yorulmama neden olmuştu. “Departmandaki insanlar birbirinden o kadar farklı ki... Adım kadar emindim, çok yakında birbirimizin boğazına yapışırız. Zaten zor bir dönemden geçiyorken birbirinden bu kadar alakasız ve düşünce yapısıyla birbirine asla uyum sağlaya-

UMUT BAHÇESİ

mayacak bir grup insanla nasıl başa çıkacağım, söyler misin?”

“Öykü,” dedi Caner. “Fazla ön yargılı değil misin? Sonuçta, benzer düşüncelere sahip insanları bir araya getirmek amacıyla oldukça komplike sorulardan oluşan bir teste tabi tutulmadınız mı? Belki de bir bildikleri vardır. Neden biraz akışına bırakmıyorsun?”

“Normal zamanda söylediğini yaparım,” dedim hiç düşünmeden. “Ancak inan bana, dünyalarımızın çok farklı olduğu her hâlimizden belli. Kendimi de düşünmek zorundayım, anla beni. Kendimi hâlihazırda kötü hissediyorken uyumsuz bir grup insanla uğraşıp iyice kötüleşmekten korkuyorum.”

“Yapma ama...” dedi. Beni anlamıyor muydu yoksa gerçekten de sorunu fazla mı büyütüyordum, emin olamıyordum. “Kafanda senaryolar uydurup kendini yıprattığının farkında değilsin. Emin ol, söylediğin kadar uyumsuz bir grup insanla uğraşmak, şu an kendine yaptığın şeyden daha az strese neden olur.”

Dudaklarımı kemirdim. Bunu söylemek istemiyordum, zira arkadaşımın tepkisini az çok tahmin edebiliyordum ancak “Sence başka bir gönüllülük kulübü arasam mı?” diye sormaktan kendimi alamadım. Sadece bir saniye sonra, “Hemen reddetme,” diye ekledim babasından izin isteyen küçük bir çocuk gibi.

“Öyle mi?” dedi Caner. Sesi son derece kontrollü çıkmasına rağmen öfkesi hissedilirdi. “Reddetmek için ne kadar bekleyeyim? Beş dakika yeterli olur mu?”

“Caner-”

“Öykü,” diye sözümü kesti. “Daha denemeden bir dünya sorun çıkardın kendine, farkında mısın? Üstelik söylediklerinin hiçbiri gerçek sorunlar bile değil.”

“Değil mi?” diye soludum şaşkınlıkla.

“Değil,” derken kendinden oldukça emindi. “Ne uyumsuz ekip arkadaşların ne de kulübün işleyişinde bulduğun can sıkıcı nüanslar... Asıl problem zihninin içinde, seni kabuğuna çekmeye ve orada bir ömür boyunca hapsetmeye çalışan cesaretsizliğinde. Ve emin ol, o kabuğu parçalayıp çıkmazsan sonsuza dek sıkışık yaşamaya mahkûm olacaksın.”

Bir elimi enseme götürürken derin bir nefes aldım. Evet, bugün ekip arkadaşlarımı görünce beynimden vurulmuşa dönmüştüm çünkü birbirimizden o kadar farklıydık ki... Yaşayacağımız kültür çatışmaları ve anlaşmazlıklar bir bir gözümün önüne gelmişti. Zaten zor bir dönemden geçtiğim için yeni sorunları hayatıma almaktan korkmuş, Umut Ol’un yönetim dairesinden arkama bakmadan koşarak uzaklaşmak istemiştım.

Yine de Caner’in haksız olduğunu iddia etmeye cesaret edemezdım.

Denemekten korkuyor, başardığımı görmekten çekiniyordum. Özellikle son birkaç aydır kendime dış dünyadan uzak kalmamı sağlayan bir koza örmüştüm. Bu kozaya o kadar alışmıştım ki kelebek olup kanat çırpırmaya korkar olmuştum.

Fakat dış dünyayı görmezsem, özgürce oradan oraya uçup yeni şeyler keşfetmezsem sonsuza dek güvenli ama karanlık kozamda kalmanın anlamı neydi ki?

UMUT BAĞÇESİ

“Sen kazandın,” dedim pes ederek. Onu görmesem de kendinden memnun bir ifadeyle dişlerini göstererek sırıttığına adım kadar emindim. “Denemeye devam edeceğim.”

“İşte bu!” dedi. “Gelişmelerden beni haberdar etmeyi unutma.”

“Tamam,” dedim. “Unutmam.”

Telefonu kapattığımızda ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Pençelerimi çıkarmaya karar verdiğim, içimi yakıp kül eden bu mutsuzlukla mücadele etmeyi seçtiğim için kendimi onurlu bir savaşçı gibi hissediyordum ancak bu kadar farklı insanların, ruhumu nasıl yıpratacağını düşündükçe karalar bağlıyordum.

Caner’in haklı olmasını ve o lanet testin işini yapmasını ummaktan başka şansım yoktu sanırım.

Kendimi yeni yıkanmış, yumuşatıcı kokan çarşafımın üstüne attığımda saçım yatağa dağıldı. Biraz gözlerimi dindendirip zihnimi her şeyden uzaklaştırmayı hedefliyordum ancak kendimi bugün yaşananları düşünürken buldum.

Birkaç Saat Önce

Umut Ol Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Kulübü Yönetim Binası

İçeri girdiğimde yaşadığım şaşkınlık bir an için boğazımın kurummasına neden oldu ancak derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Odada yarım ay şeklinde konumlandırılmış; dördü dolu, beş sandalye vardı. Sandalyelerin ortasında ise bir başka sandalye yer alıyordu.

Ortadaki sandalyede oturan esmer tenli, orta boylu adamın yüzü; beni görünce içten bir gülümsemeyle taçlandı. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalıydı. “Merhaba,” dedi adam. “Ben Ercan. Siz de Öykü Hanım olmalısınız, değil mi?”

Konuşmadan önce çatlamış dudaklarımı ıslatma ihtiyacı hissettim. Bir yanlışlık olmalıydı, yanlış saatte gelmiş olmalıydım. “Evet,” dedim. “Benim ama yanlış geldim sanırım.”

Ercan Bey’in gülümsemesi solmadı. “Hayır,” dedi. “Doğru geldiniz.” Eliyle boş sandalyeyi gösterdi. “Buyurun lütfen.”

Kaskatı bir şekilde sandalyeye ilerlemeden önce şokumun kaynağı olan ekip arkadaşlarıma baktım. Birbirlerinden o kadar farklıydılar ki...

Bazı insanların iyi olduğunu, yüreğinde kötülüğe yer olmadığını anlamak için tek bir bakış yeterli oluyordu. İşte, oturduğum sandalyenin solundaki yaşlı kadın da tam olarak böyle biriydi. Su yeşili gözlerinde kötülükten en ufak bir emare yoktu, bembeyaz teni âdeta ışıldıyordu. Benden birkaç santim kısa olmasına rağmen kilosuna fazlaydı. Ayak bileklerine kadar uzanan çiçekli bir etek ve tişört giyiyordu. Başında eteğiyle uyumlu, çiçekli bir eşarp vardı. Sanki köy yaşamından aniden koparılmış ve buraya tıkmış gibiydi.

Hemen sağımdaki genç adam aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı. Giydiği bej pantolon ve beyaz gömlek o kadar kaliteli görünüyordu ki beni zerre ilgilendirmese de üstündeki kıyafetlere ne kadar para ödediğini merak etmeden

UMUT BAĞÇESİ

duramadım. Klasik tarzı, buradan çıktıktan sonra sergiye gidecek gibi görünmesine neden oluyordu. Sarıya çalan saçları özenle taranmıştı. Ela gözlerinde kendisini üstün gördüğünü belli eden, çözülmesi zor bir bakış vardı.

Yaşlı kadının solundaki sandalyede başka bir kadın oturuyordu. O kadar renkli giyinmişti ki insanın bir kez daha bakası geliyordu. Pastel tonlardaki pantolonunun yarısı pembe, diğer yarısı ise mordu. Yine aynı tonlardaki bol tişörtünü bağlamış, göbeğinin bir kısmını açıkta bırakmıştı. Üst üste taktığı takıları da kombininin diğer parçaları gibi rengarenkti. Kısacık, erkek tıraşı misali kestirdiği saçları koyu mordu. Sanırım bu rengi, patlıcan moru olarak adlandırıyorlardı.

Açıkçası onun ve yaşlı kadının nasıl anlaşacağını düşünmemek olanaksızdı.

Genç kadının solundaki sandalyede oturan adamsa benden birkaç yaş büyük olmalıydı. Bu yakıcı havaya rağmen siyah, kolları dirseklerine kadar uzanan bol bir tişört ve siyah bir pantolon giymişti. Kollarının görünen kısımları dövmelele kaplıydı. Kumral saçları dağınık görünse de asla pasaklı durmuyordu. Onu izlerken dudaklarımı büzmeden edemedim. Fazla hızlı kanıya varmış olabilirdim ancak havarda olduğuylla ilgili enteresan bir izlenime kapılmıştım. Sanki her gece farklı bir alkol masasında ömrünü tüketiyor gibiydi.

Gözümü dikip izleme işini abartmış olmalıydım zira genç adam sorgulayıcı kahverengi gözlerini aniden benimkilere çevirdi. Hızla bakışlarımı kaçırıp Ercan Bey'e odaklandım ve hissettiğim utançtan yanaklarımın kızarmamasını umdum.

Ercan Bey ne durumda olduğumdan habersizce yeni ekip arkadaşlarıma gülümserken, “Hoş geldiniz,” dedi. “Sizin gibi her yaştan insanı burada görmek beni o kadar mutlu ediyor ki... Birlikte çok iyi projelere imza atacağımızı düşünüyorum.” Derin bir nefes alıp, “İsterseniz işe birbirimizi tanımakla başlayalım,” dedi. “Klasik bir başlangıçtır ama hayat kurtarır.”

Az önce öküzün trene baktığı gibi bakıp da yakalandığım genç adamı işaret etti. “Evet,” dedi derin bir nefes alıp. “Bize kendini anlatır mısın?” Bu kadar çabuk senli benli olmasını garipsesem de bu durumu fazla umursamadım çünkü Ercan Bey’in samimiyeti abes kaçmıyordu. İnsanın, söylediklerini normal karşılayası geliyordu.

“Elbette. Ben Kaan Arslan. Yirmi üç yaşındayım. Özel bir üniversitenin İngilizce İşletme bölümünden mezun oldum. Okulumu bu sene bitirdim ancak şimdilik dövme sanatçılığıyla ilgileniyorum. Boş zamanlarımda dizi ve film izlemekten ya da sahilde yürüyüp gün batımını seyretmekten keyif alıyorum.”

Kaşlarımı kaldırırken dudaklarımı büzdüm. Özel bir üniversiteden mezun olmasına şaşmamak gerekirdi. Adım kadar emindim ki âlemlerde gezerken ders çalışmaya vakti olmamış, ailesinin para verip zar zor okutmasıyla anca mezun olmuştur.

Kısa saçlı kız dayanamayarak, “Ayıptır sorması...” dedi. “Ne kadar ödedin?”

Kaan bu soruyu garipsese de dudaklarını nazikçe yukarı kıvrıdı. “Tam bursluydum ben.”

UMUT BAĞÇESİ

Genç adamın haberi bile yoktu ancak iki lafıyla beni dumura uğratmıştı. Bu anı Caner'e tarif edecek olsam, "Tokat manyağı oldum!" diye bağırarak ağlardım.

Ercan Bey takdirle başını salladı. "Kazanması zor olmuştur."

Kaan kıkırdadı. "Bitirmesi daha zordu."

Hepimiz kısaca gülümsedikten sonra Ercan Bey yanımdaki genç adamı işaret etti. "Buyur lütfen."

Kaliteli giyimli adam konuşmadan önce boğazını temizledi. "Ben Barış Altındağ," diye kendini tanıtmaya başladı. "Karadeniz Teknik Üniversitesinde Endüstri Mühendisliği okuyorum. Yirmi yaşımıdayım. Boş zamanlarımda ders dışında herhangi bir şey yapmayı seviyorum."

Son sözlerinde o kadar içtendi ki hâline üzülmekten edemedim. Ercan Bey de benim gibi düşünmüş olmalıydı ki dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Bölümün çok mu zor?" diye yavaşça sordu.

Barış konuşmak yerine sıkıntılı bir şekilde nefes vermekle yetindi. Hoş, derdini o kadar iyi anlatmıştı ki konuşmasına gerek bile yoktu.

Ercan Bey vakit kaybetmeden yanımdaki yaşlı kadını işaret etti. "Buyurun lütfen."

Yaşlı kadın diğerlerinden farklı olarak aniden ayaklanınca gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak ona baktım. Ellerini bacaklarına yapıştırmış, İstiklal Marşı'nın okunmasını bekleyen bir ilkokul öğrencisi gibi dimdik bir duruş sergiliyordu. Bu tavrının bize ve Ercan Bey'e duyduğu saygıdan

olduğunu fark etmemle ne kadar tatlı olduğunu düşünüp hafifçe gülümsemem bir oldu.

“Ben Safiye İğneci,” diye kendini tanıtmaya başladı kadın. Ercan Bey dudaklarını araladı, muhtemelen yaşlı kadına oturup rahat etmesini söyleyecekti ancak kadın âdeta taramalı tüfek gibi konuşarak adamın sesini çıkarmasına müsaade etmedi. “Elli üç yaşımdayım. Aslen Giresunluyum. İki oğlum var. Aşağı yukarı üç yıldır İstanbul’da yaşıyorum. Vallahi, ben gençler gibi üniversite adı veremeyeceğim, ilkokul mezunuyum.” Kıkırdayıp bize döndü. “Ama beni cahil bellemeyin, size ayak uydururum.”

Bakışlarımı kaçırmadan edemedim çünkü içimdeki küçük bir parça, kadının söylediği gibi düşünmem için dakikalardır sinsice kulağıma fısıldıyordu.

Safiye teyze hafifçe öne eğilerek selam verdikten sonra yerine oturdu, yüzünde güller açıyordu. O sırada Ercan Bey’in bana bakışlarını fark etmemle sıranın bana geldiğini anladım.

“Ben Öykü Çelik,” derken ellerimin titrediği belli olmasın diye avuç içlerimi birbirine bastırdım. “Marmara Üniversitesinde Sanat Tarihi okuyorum. Yirmi bir yaşındayım. Annem ve kız kardeşimle birlikte yaşıyorum. Boş zamanlarımda bölümümle ilgili kitaplar okumak ve belgesel izlemek hoşuma gidiyor.” Yan gözle, hafif bir tebessümle Barış’a baktım. “Biz, bölümde sizin gibi acı çekmiyoruz.”

“Aslında biz de acı çekmiyoruz,” dedi Barış. “Bir yerden sonra çalışmaktan o kadar kahroluyorsun ki hissizleşmeye başlıyorsun.”

UMUT BAĞÇESİ

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ancak genç adamın pek de şaka yapar gibi bir hâli yoktu.

O sırada son ekip üyemiz kendini tanıtmaya başladı. “Ben Ela,” dedi dikkatleri üstüne çekerek. “Ela Karcı. Yirmi iki yaşındayım. Bu sene İktisat bölümünden mezun oldum ancak şu an çalışmıyorum. Açıkçası hemen işe başlamayı düşünmüyorum. Yetişkin dünyasına adım atmadan önce gençliğimin son demlerinin tadını çıkarmak istiyorum.”

Ercan Bey derin, dertli bir nefes aldı. Öyle ki bir an Ela’yla kader ortağı olduklarını düşünmeden edemedim. “Seni çok iyi anlıyorum, Ela,” dedi. “Zaten kim çalışmak istiyor ki?”

Ercan Bey kendisini tanıttı. Otuz beş yaşındaymış, yaklaşık beş senedir bu kulüpte görev alıyormuş ve daha önce hiç evlenmemiş. Kendisiyle ilgili bilmemiz gereken genel bilgilerden bahsettikten sonra kulübün işleyişiyle ilgili de kısaca bilgilendirme yaptı. Kurallarından üstüne basa basa bahsetti. Meltem Hanım’dan dinlediğim şeyler dışında bir şey öğrenmemiştim açıkçası.

Ercan Bey önümüzdeki planlardan, etkinliklerden bahsetti. Bizi oldukça yoğun bir çalışma programı bekliyordu anlaşılan. Her ne kadar şimdiden hayıflanmak istemesem de yorulacağımı düşünmemek çok zordu. Yine de şikâyet edemezdik zira istediğim şey tam olarak buydu.

İlk etkinliğimiz birkaç gün içinde gerçekleşecek olan piknikti. Sadece saha ekibinin katılacağı, kaynaşma için düzenlenen tatlı bir etkinlik olacağına inanıyordu Ercan Bey. Bu departmanın başına geçtiğinden beri etkinliklere

herkesin kaynaştığı bir piknikle başlamanın çok önemsendiği bir gelenek hâlini aldığından bahsetti. Dolayısıyla ekip arkadaşlarımın farklılıkları ne kadar rahatsız edici ve keskin olursa olsun, katılmamayı aklımın ucundan bile geçiremezdim.

Ercan Bey sözünü tamamladıktan sonra dağılma vakti gelmişti. Herkes vedalaşıp çıkarken kasten oyalanıp geride kaldım ve Ercan Bey'i yalnız yakalamayı başardım.

“Ercan Bey,” dedim çekinerek. “Benim aklıma bir şey takıldı. Size danışabileceğimi umuyordum.”

“Elbette,” dedi. “İstediğin her şeyi sorabilirsin.”

“Bu ekip tam olarak neye göre oluşturuldu acaba?”

Adam sorumu oldukça garipsemiş göründü. Kaşları çatılırken, “Nasıl yani?” diye sordu. “Testi çözerken amacını bilmiyor muydun?”

Harika! Adam muhtemelen geri zekâlı olduğumu düşünüyordu. “Meltem Hanım bilgilendirdi,” dedim hemen. “Testin, düşünce yapımızı çözmek ve ekibi ona göre oluşturmak için gerekli olduğunu söylemişti.”

“Öyleyse aklına takılan nedir?”

“Sizce de biraz farklı değil miyiz?” dedim daha fazla dayanamayarak. “Birbiriyle alakasız bu kadar insanın benzer cevaplar vermesi beni biraz şaşırttı, o kadar. Dürüst olmak gerekirse sağlıklı iletişim kurabileceğimizden bile şüpheliyim. Kaldı ki bir projede ortak çalışmak... Gözümü korkutuyor açıkçası.”

Ercan Bey anlayışla gülümsedi. “Merak etme,” dedi. “Verdiğiniz cevapları saatlerce inceledim ve birbiriyle

UMUT BAĞÇESİ

uyumlu kişileri eşleştirmeye çalıştım. Emin ol, uyumsuz ve sürekli problem çıkaran bir grup insanla uğraşmak ne benim ne de kulübün işine gelir. Birbirinizi tanıdıktan sonra kusursuz bir takım olacağınıza eminim.”

Öyle mi, diye alayla sormak istedim. Köylü Safiye teyze ve Kadıköy kızı Ela’yı nasıl bir ortak paydada buluşturmayı düşünüyorsun acaba?

Odanın açık kapısı tıklatılınca hafifçe irkilip davetsiz misafirimize baktım. Kaan girişte duruyor, bir bana bir Ercan Bey’e bakıyordu. “Affedersiniz,” dedi. “Cüzdanımı unutmuşum sanırım.”

Genç adam oturduğu sandalyeye yönelirken daha fazla konuşamayacağımızı anlayıp hayal kırıklığıyla Ercan Bey’e gülümsedim. Beni başka bir ekibe transfer etmesini isteyecektim ancak bunu bizzat ekip arkadaşımın önünde yapacak kadar kaba değildim. Bugünlük şansım yaver gitmemişti ve şimdilik eve gidip paniğimi doyasıya yaşamak dışında elimden bir şey gelmezdi.

İki adama da hızlıca veda edip odadan çıktım. Binadan ayrıldığımda telefonumu çıkarıp otobüs saatlerine bakarken arkamdaki merdivenden birinin hızlı adımlarla indiğini duydum. Dönüp baktığımda Kaan tam arkamdaydı. Dudaklarında bir sigara, elindeyse yeni açılmış bir sigara paketi vardı. Hiçbir şey söylemeden sigara paketini bana uzatınca başımı yavaşça iki yana salladım.

“Kullanmıyorum,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Sigarasını yaktıktan sonra derin bir nefes aldı. Otobüs durağına gitmek üzere arkamı dönmüştüm ki “Bize bir pislikmişiz gibi bakmana gerek yok,” dedi.

Açık sözlülüğü beni öylesine gafil avlamıştı ki bir an için donup kalmak dışında bir şey yapamadım. Hemen ardından derin bir nefes alıp kendimi toparladım. “Ne demek istediğini anlamadım.”

Dudaklarında beliren çarpık gülümseme dostane olmaktan çok uzaktı. Aksine, insanı sıkıştıran ve yalan kabul etmeyen bir saldırı biçimiydi sanki. Üstelik ben de silahsızdım.

“Neden öyle bakıyorsun?” dedim kendimi tutamayıp.

“Kötü biri olduğunu düşünecek kadar seni iyi tanımıyorum,” dedi. “Ancak farkında mıydın, bilmiyorum ama hepimize iğrenerek baktın resmen. Sanki bir çeşit virüsmüşüz gibi.”

“Öyle olduğunuzu düşünmüyorum,” dedim hemen. Kabalıktan kaçınmak için ekibimi değiştirme isteğimi yanında dile getirmediğim adamın, daha da beter bir saygısızlık yaptığını sanması son derece can sıkıcıydı. “Sadece farklılıklarımız beni biraz ürküttü, o kadar. Biz bir ekibiz ve iyi anlaşmamız gerekiyor neticede.”

“Farklılıkların iyi anlaşmanın önüne geçtiğini sanmıyorum,” diye cevabı yapıştırdı.

“O senin görüşün, bunu tartışmayacağım. Sadece hakkımda yanıldığını bil.”

Kaan sigarasından bir nefes daha çekerken gözlerimiz garip, sessizlik dolu bir an boyunca kesişti. Sanki samimi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Saniyeler âdetâ asırlar kadar uzun gelmeye başlamıştı ki “Peki,” dedi.

UMUT BAHÇESİ

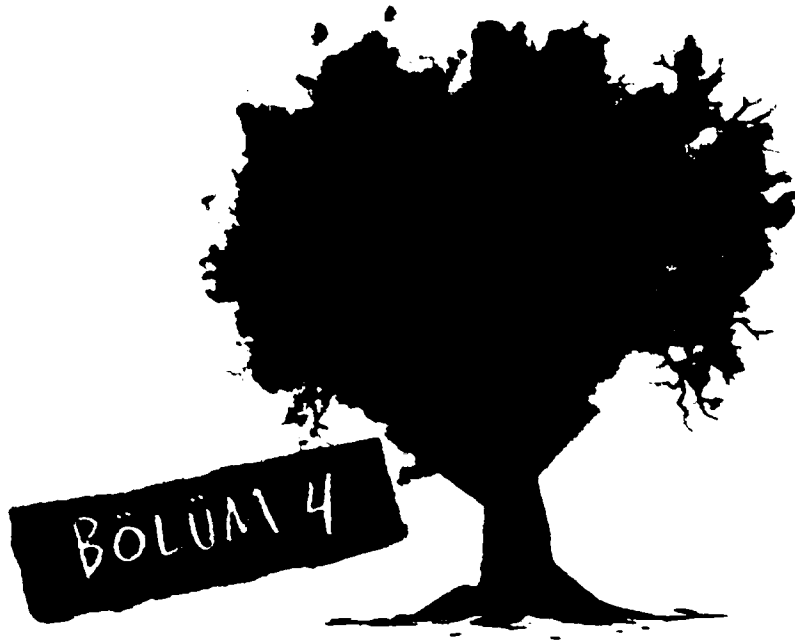
Hemen ardından benim gideceğim yönün aksine ilerlemeye başladı.

Ağzım bir karış açık hâlde arkasından bakakaldım. Bu kadar mıydı yani? Basit bir *peki* ile mi geçiştirilecektim? En azından beni yanlış anladığını söyleyebilirdi, değil mi? Ya da aramızda bir problem olmadığını dile getirerek beni rahatlatmayı deneyebilirdi.

Öfkeyle soludum. Ne diye umursuyordum ki? Ne istiyorsa düşünebilirdi, beni hiç alakadar etmezdi!

Gelgelelim, yol boyunca düşündüğüm tek şey, genç adamın ve diğer ekip arkadaşlarımın -bu tanım ne kadar da ironikti- hakkımda yanlış bir düşünceye varıp varmadığıydı.

Önümüzdeki piknik oldukça enteresan geçecekti anlaşılan.

5 Temmuz günü, saha ekibi için özel olarak düzenlenen pikniğe katılmak üzere saat üçte yola çıkmış, yaklaşık bir saat sonra piknik alanına varmıştık. Çevremizdeki ağaçlar güneşin kavurucu sıcaklığından az da olsa kaçmamıza olanak sağlamış, kuş cıvıltıları içimizi tatlı bir huzurla gıdıklamıştı.

Piknik, yalnızca içinde bulunduğum ekip üyeleriyle sınırlı değildi. Tüm departmanlar buradaydı. Çoğunluk kendi ekibiyle vakit geçiriyor, onları daha iyi tanımaya çalışıyordu. Bu yüzden benim de yeni insanlar tanımaya girişmek gibi bir seçeneğim yoktu.

Oldukça geniş, ahşap piknik masalarından birine ilerleyip yanımızda getirdiğimiz kareli örtüyü masaya serdik. Ercan Bey yalnızca et ve tavukları pişirip dağıtacağı sözünü vermişti. Dolayısıyla gruplar, diğer gıdaları kendileri getirmek zorundaydı.

“Ben poğaça ve börek yaptım,” dedi Safiye teyze saklama kabını, piknik sepetinden hevesle çıkarırken. Geçen sefer giydiğine benzer minik çiçekleri olan siyah, oldukça

UMUT BAHÇESİ

bol, uzun kollu ancak kumaşının ince olduğu belli olan bir elbise giymiş; başını yine eşarpla üstünkörü bağlamıştı. “Başka bir şey hazırlamaya vaktim olmadı.”

Barış, kapağı açık saklama kaplarına yaklaşıp gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini araladığında mest olmuş gibi görünüyordu. “Safiye teyze,” dedi. “Daha ne yapacaksın?”

“Gerçekten de öyle,” dedi Kaan. “Ellerine sağlık, oldukça lezzetli görünüyorlar.”

Safiye teyze aldığı iltifatlardan son derece memnun görünerek, bir çocuğun masumiyetiyle tatlı tatlı gülümserken ben de kendi çantama yöneldim ve çikolata toplarıyla dolu saklama kabını masaya koydum.

Barış çıkardığım saklama kabına bakarken, “Safiye teyzenin lezziz poğaçalarından sonra biraz çıtayı düşürdük,” diye acı içinde mırıldandı. Normalde hiç tanımadığım biri bana böyle iğnelemelerde bulunsa bozulabilirdim ancak Barış’ın gözlerinde dostça bir parıltı vardı. Sanki uzun süredir arkadaşmışız da bana takılmakta bir sakınca görmüyormuş gibiydi.

Omuz silktim. “Ben çikolata topları dışında bir şey yapmayı bilmiyorum.”

Barış bir elini dramatik şekilde kalbine götürürken Ela tek kaşını kaldırdı. “Beğenmiyorsan yeme.” Dirseğiyle hafifçe karın boşluğumu dürttü. “Seni kolluyorum, kızım. Kadın dayanışması kazanacak.”

~~Kırdamadan~~ edemedim. Ekibimle tanıştığımız gün oldukça gergindim ancak hissettiğim olumsuz duyguları

yavaş yavaş aşmaya başlamıştım. Özellikle son birkaç gündür Caner'in haklı olduğunu düşünmeye, farklılıklarımızın birbirimizle iyi anlaşmamızın önünde o kadar da büyük bir engel olmadığına inanmaya başladığımı hissediyordum.

Bir yapbozun parçaları asla aynı olmaz, demişti Caner. Ancak birleştiklerinde muazzam bir eser ortaya çıkar.

Hep birlikte sofrayı kurmaya girişmişken Ercan Bey yanımıza geldi. Alana vardığımızdan beri her ekibe uğruyor, kısaca sohbet ediyordu. Amacı hâl hatır sormak gibi görünüyordu fakat ekiplerde bir anlaşmazlık olup olmadığını çözmeye çalıştığından neredeyse emindim.

Safiye teyzenin yaptığı leziz yemekleri tattıktan sonra gözleri yaptığım çikolata toplarına kayınca hevesle omuzlarımı dikleştirdim. Sanki öğretmeninden takdir görme arzusuyla yanıp tutuşan bir ilkokul öğrencisiydim. Dudaklarında tatlı bir gülümseme oluşurken, “Kim yaptı bu tatlıyı?” diye sordu. “Oldukça lezzetli görünüyor.”

Birinin beğenisini kazanma düşüncesi tahmin ettiğimden de öte, neredeyse anlamsız bir şekilde hoşuma gitmişti. “Ben yaptım,” dedim hemen. “Tadına bakmaz mıydınız?”

Ercan Bey mahcup bir şekilde gülümsese de ikram etmemden son derece memnun göründü. Çikolata toplarından birini ağzına attı. Yüzü gülümsemeyle taçlanan adamın gülümsemesi yavaşça solunca dudaklarım büzüldü.

“Bir sorun mu var?” diye sordum çekinerek.

Ercan Bey boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı. “Şey,” dedi. “Tam olarak ne koydun bunun içine?”

UMUT BAĞÇESİ

Kaşlarımı çatıp zihnimi yokladım. Her zaman kullandığım temel malzemeler dışında bir şey eklememiştim karışıma. Dudaklarım büzüldü, tatlıyı önceden tatmadığıma pişman oldum. Nedense birden kendimi çok kötü, başarısız hissettim. Belki kendime fazla zalim davranıyor, küçücük olumsuzluklar yüzünden varmamam gereken sonuçlara varıyordum ancak buna engel olamıyordum. Sanki az önce güneş parıl parıl ışıldıyordu da birden kara bulutlar çökmüştü.

“Aslında,” diyen Kaan’ın sesi duyulduğunda hepimiz ona döndük. “Ben önceden çikolata toplarının tadına bakmıştım, fena değillerdi. Siz neden sevmediniz ki?”

Ercan Bey, Kaan’ın samimi sorusu karşısında gözlerini kırptırdı. Dudaklarını büzüp, “Bilmem,” dedi. “Herkesin ağız tadı farklı diye herhâlde.”

Kaan öne uzanıp çikolata toplarından bir tane aldı ve ağzına attı. Yüzünü son derece ifadesiz tutarken, “Herhâlde,” diye karşılık verdi.

Ercan Bey sohbet etmek için bir müddet daha yanımızda kaldı. Zaman zaman Kaan’a kaçamak bakışlar atmadan edemedim. Adım kadar emindim, çikolata toplarından yememişti ancak utanç içinde olduğumu hissedince duruma müdahale etme ihtiyacı duymuştu. Kısa bir süre önce zıtlaşmamızın üstüne böyle bir davranışta bulunmasını nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemedim. Acaba kötü bir insan olmadığımı ikna olmuş muydu? Bu tavrı, arkadaş olmamız konusunda bir sıkıntı olmadığını mı gösteriyordu?

Öfkeyle solumadan edemedim. Tartıştığımız gün bana hisleriyle ilgili herhangi bir şey söyleme zahmetinde bulunsaydı şu an böylesine kafa karışıklığı yaşamıyor olurum.

Yemeklerimizi yedikten sonra uzun uzun sohbet ettik. Ekip arkadaşlarımla geçirdiğim her bir dakika, onlarla ilgili yeni bir şey öğrenmemi sağlıyor, içime su serpiyordu. Sorduğum her soru, klasikleşmiş bilgiler yerine düşünce yapılarını anlamaya yönelikti.

Elbette farklılıklarımız vardı ancak beni şaşırtan şey, bu farklılıkların hakikaten de gözümde büyüttüğüm kadar olmamasıydı. Hepsiyle keyifle sohbet edebiliyor, üstelik bunu yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Korkumu hâlâ tam anlamıyla yenememiştim fakat eskisi kadar karamsar değildim.

Aniden bir cümbüş başlayınca sohbetimiz yarıda kesildi. Oyun oynamak isteyen ekip üyeleri için Ercan Bey'in çeşitli eşyalar dağıttığını fark ettik. Kısa sürede, departmanımız sakın sakın sohbet eden bir grup insan olmaktan çıkmış, neşeleriyle dünyayı fethetmeyi hedefleyen savaşçılar oluvermişlerdi. Kimileri yakantop ve voleybol gibi oyunlar oynuyor, kimileri ip atlıyor, kimileri de halat çekme yarışı yapıyordu.

Karşımda oturan Safiye teyze ellerini çırpınca dikkatimi ona verdim. “Biz de halat çekme yarışı yapalım mı?”

Bu kadını kırmak gerçekten imkânsızdı. O kadar çocuksu bir masumiyeti vardı ki... Yine de, “Ama Safiye teyze,” demekten kendimi alamadım. “Bir yerini incitmeyesin sonra?”

UMUT BAHÇESİ

Safiye teyze omuzlarını dikleştirirken tek kaşını kaldırdı. “Sen beni ne sanıyorsun?” derken bana kızıyor muydu yoksa güvence mi vermeye çalışıyordu, emin olamadım. “Eski toprağım ben, sizin gibi çıtkırıldım değilim.”

Teslim olan suçlular gibi ellerimi kaldırdım. En ufak zıtlaşmada bile bu kadınla karşı karşıya gelmek istemeyeceğimi anlamıştım. “Sen ne diyorsan öyle olsun.”

Safiye teyze gülmekle yetinirken Barış hevesle, “O zaman,” dedi. “Halat almaya gidiyorum ben.”

Ela kıkırdadı. “Kıyafetini kirletmeye tenezzül etmeyen, burnu havada bir tip olduğunu düşünmüştüm.”

Ela’yı suçlayamazdım. Açıkçası Barış’ın elit duruşu bende de böyle bir hissiyat uyandırmıştı ancak Barış, Ela’nın bu sözlerinden pek memnun olmamış gibiydi. “Neden böyle bir şey söyledin?” derken bakışları mesafeli, sesi oldukça keskindi.

Ela omuz silkti. “Bilmem,” dedi. “Belki de yanlış bir kanıya vardım.”

“Öyle,” dedi Barış. Hemen ardından Ela’yla aralarında sessiz bir bakışma savaşı baş gösterdi. Üstelik ikisinin de bu savaşı kaybetmeye niyeti yok gibiydi. Birden öylesine hissedilir bir gerginlik oluşmuştu ki tam ortamıza yıldırım düştüğünü sandım.

“Barış,” dedim ekip arkadaşımın dikkatini dağıtarak “Birlikte gidelim mi halat almaya?”

Barış, hissettiklerini kusursuzca perdeleyen ela gözlerini benimkilere çevirdikten sonra onaylarcasına başını sallamak dışında bir tepki vermedi. Birlikte ayaklanıp halat

almaya giderken, “Ela aslında kötü biri değil,” dedim. Çok kısa süredir tanıdığım bu insanı neden savunduğum hakkında bir fikrim olmasa da doğru şeyi yaptığımı hissediyordum. “Eminim ki canını kasten sıkmak istememiştir.”

“Ben de öyle düşünmüyorum zaten,” dedi. “Yalnızca insanların hakkımda bu kadar kesin kanıya varmasından yoruldum. Sırf pahalı markalardan giyiniyorum diye insanların gözünde akılsız bir züppe olarak tanımlanıyorum ve bu durumu değiştirmem çok zor. Oysa kimse arkadaşlarımla ucuz yemek kovaladığımı bilmiyor.” Bir an duraksayıp derin bir nefes aldı. “Veya ücretsiz konserlere gitmeyi yadırgamadığımdan habersizler ancak benimle ilgili keskin fikirler edinmekten çekinmiyorlar.” Bana bakmak için duraksadı. “İnan bana, Öykü. Bir insana yapabileceğin en büyük kötülük, kafanda bir mahkeme yaratmak ve o insanı, kendisini savunma şansı tanımadan yargılamaktır.”

Barış’ın sözleri zihnimde tsunami etkisi yaratırken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ancak sözleri beni böylesine derinden etkilemişken bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Tüm ömrüm boyunca yaptığım şey tam olarak buydu: Zihnimde bir mahkeme yaratmak ve kendim de dâhil olmak üzere herkesi acımasızca yargılamak. Kendimden o kadar nefret etmiştim ki en ufak hatamda hatta hata bile olmayan şeylerde kendimi yetersizlikle, bencillikle suçlamıştım.

Bir an merak etmeden edemedim. Acaba kendimi böyle acımasızca yargılamak yerine kendimi anlamaya çalışsaydım, hatalarımı kucaklasaydım bugün kendimi sever miydim?

UMUT BAHÇESİ

Zihnim bu derin düşüncelerle meşgul olurken Barış'a cevap vermek zordu. Bu yüzden halatı alıp gelirken yolun çoğunu sessizlik içinde geçirmiştik. Ekip arkadaşlarımızın yanına vardığımızda Safiye teyzenin enerjisi ve mutluluğu, dakikalar önce yaşanan gerginliği âdeta silip süpürmüştü.

Sıra takımı oluşturmaya geldiğinde eşleşmeyi nasıl yapacağımızı bilemediğimizden kura çekmeye karar verdik. Ela bir süre önce bileğini burktuğu için oynamak istememiş, izleyici olmaya karar vermişti. Dolayısıyla takımları ikiye iki olacak şekilde oluşturmuştuk.

Takımları oluşturduğumuzda eşleştiğim kişi...

Safiye teyzeye bakarken dudaklarımı zoraki yukarı kıvrıdım. "Harika bir ekip olduk."

Karşımızdaki iki genç adama baktım. Bizi paramparça edeceklerdi. Yaşlı bir kadın ile genç bir kızı yere sermeleri üç saniyelerini bile almazdı muhtemelen.

Halatın iki ucuna yerleştiğimizde Safiye teyzenin önüne geçmeye yeltendim ama hafifçe itti beni. "Sen geri dur bakayım."

Yaşlı kadınla zıtlaşmak istemiyordum ancak "Daha güçlü olanımızın önde durması mantıklı olmaz mı?" diye sormadan edemedim.

"O yüzden geride dur diyorum ya," dedi ve cevabımı beklemeden önüme geçti. Derin, dertli bir nefes alırken sessiz kaldım ve Kaan ile Barış'a bakmak gibi bir hata yaptım. İkisi arasında gülüşürken öfkelenmeme engel olamadım. Sanırım meseleyi saçmalık boyutunda şahsileştiriyordum. Yine de bizi böylesine kolay lokma olarak görmeleri

ve daha şimdiden zaferlerini ilan etmişçesine sırtımları içimdeki savaşçıyı uyandırmıştı.

Nasıl bakıyordum, bilmiyordum ancak Barış'ın, "Boşuna hırslanma," diye laf atmasına neden olmuşum. "Ezeceğiz sizi."

Omuzlarımı dikleştirip duruşumu sabitledim. Kaybedeceksem de onurumla kaybedecektim. "Hadi oradan, maydanoz herif!"

Karşılıklı atışmalarımız kısa bir süre daha devam etti. Rakiplerimiz bizi yeneceklerinden son derece eminlerdi ve bizi kışkırtmakta, sinir bozucu sırtımlarını sergilemekte hiçbir sakınca görmüyorlardı.

Yarışın başlamasına saniyeler kala ayaklarımı yere iyice sabitledim, halatı bileğime doladım ve tüm gücümü kullanmaya hazırlandım. Bir yandan da derin derin nefesler alıyor, bu iki düşmanımı nasıl yerle bir edeceğimi düşünüyordum. Belki ayaklarımın altına bir kütüğü almak daha mantıklı olacaktı.

Tüm bunları düşünmeme gerek kalmadı zira yarış başladığında bu iki beyefendinin Safiye teyze tarafından mağlup edilmeleri beş saniye bile sürmedi.

Şu ana kadar sessizliğini koruyan yaşlı kadın birden öylesine sert bir kuvvet uygulamıştı ki iki adam da yeri yalamıştı. İddialı duruşlarına rağmen bu durumu garipseyememişim. Safiye teyzenin takım arkadaşı olarak ben bile bir an için afallamış, neredeyse yere düşecek gibi olmuşum.

Ela, önce benim düşmek üzere olduğumu fark edip hayat dolu bir kahkaha koyuverirken, "Safiye teyze," diye

UMUT BAHÇESİ

cıyıkladı. “Dosta korku, düşmana güven veriyorsun.” Bakışları yerde yuvarlanan iki genç adama kayınca ağzı hayretle açıldı. “Şöyle bir bakıyorum da, düşman da pek iyi durumda değil.”

Zafer sarhoşluğuyla kollarımı yukarı kaldırıp etrafa savururken kendimi Safiye teyzenin kollarına attım. Yaşlı kadın sıkıca sarılmama aynı şekilde karşılık verirken, zıplayarak birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Aniden tüm enerjim değişmiş, saatlerce dans edesim gelmişti.

Kahkaha atarak Barış ve Kaan’a döndüm. İkisi de şok içinde birbirine bakıyor, bu duruma nasıl düştüklerini anlamaya çalışıyor gibiydi.

Şoku ilk atlatan Barış oldu. Kaan’ı omzundan iterken, “Koca cüssenden utan!” diye serzenişte bulundu.

Kaan birkaç saniye daha etrafına aptal aptal baktıktan sonra Barış’ı aynı şekilde itti. “Bunu söyleyen de bir deri bir kemik sanki!”

“Ne oldu, Barış?” dedim yerdeki adamlara doğru göğsümü gere gere yürürken. “Bizi eziyordunuz en son.”

“Söyler misin?” dedi Kaan kalkmak yerine yere daha çok kurulurken. “Bu zafere ne gibi bir katkı var da havalanıyorsun?”

Safiye teyzenin belimi sımsıkı kucaklayan elini hissettim. “Bir sürü katkısı var,” diye beni savundu. “Biz onunla ekip arkadaşınız.”

Kolumu yaşlı kadının omzuna attım. “Aynen öyle. Bizi karşınızda bulursanız ecelinizle pişti oynamak zorunda kalırsınız!”

İkili şaşkın şaşkın bize bakarken kahkahalarla güldük. Bir an için bana ne olduğunu anlayamadım. Son derece mutlu hissediyordum ama her zamanki Öykü gibi davranmadığımı içten içe biliyordum. Aramızdaki samimiyete güvenip yeni tanıştığım iki adamın sinirini bozmakta bir sakınca görmüyor, hakkında hiçbir şey bilmediğim Ela'yı savunuyor, son derece ön yargıyla yaklaştığım Safiye teyzeyle sarmaş dolaş zafer kutlamaları yapmaktan keyif alıyordum.

Eski Öykü, yeni tanıştığı insanlarla samimiyet kurmaz, onları tanımadığı için birilerine kefil olmaz ve ön yargılarını kolay kolay yıkmazdı.

Aniden tüm bunlardan korkmamam gerektiğini fark ettim. Neticede değişim bazen yaşam getirirdi.

Safiye teyzeyle birlikte Kaan ve Barış'ın yerden kalkmasına yardımcı olduktan sonra tekrar sohbet etmeye döndük. Kendimi sohbe öyle kaptırmıştım ki Ercan Bey yanımıza gelince bir an irkilmeden edemedim. Günümüzün nasıl geçtiğiyle ilgili kısaca konuştuktan sonra ekibimizin ilk görevini vereceğini söyledi.

Yanımda oturan Ela heyecanla kıpırdanırken, “Ne yapmamızı istiyorsunuz?” diye sordu.

Ercan Bey elindeki listeyi kontrol ettikten sonra, “İşte,” dedi. “Değerli ekip arkadaşlarım, ilk göreviniz İstanbul Diyalog Müzesi'ni ziyaret etmek olacak.”

Diyalog Müzesi, görme ve işitme engellilerin hayatlarını deneyimlememize olanak sağlayan, böylece empati yeteneğimizi geliştirmemize ve engelli vatandaşlarımızı daha iyi anlamamıza imkân veren sıra dışı bir müzeydi. Ziyaret etmeye alışık olduğum müzelerin aksine, sıkıcı geziler ve ezberlenmiş kalıplar yoktu. Kısa bir süreliğine de olsa engelli bir bireyin hayatını deneyimleyebiliyorduk.

Diyalog Müzesi iki farklı bölüme ayrılıyordu: Karanlıkta Diyalog ve Sessizlikte Diyalog. Sessizlikte Diyalog, işitme engelli bireylerle empati kurmaya yönelik; Karanlıkta Diyalog ise görme engelli bireyleri anlamaya yönelik bir etkinlikti.

Müzeye girer girmez Ela etrafına hayran gözlerle baktı. *Sünger Bob* desenli mini etek ve beyaz tişört giymişti. Bu hâliyle haylaz bir kız çocuğuna benziyordu. “Buraya daha önce gelmediğime inanamıyorum,” derken kendini ayıplar gibi bir hâli vardı. “Üstelik tam da metronun içindeymiş.”

Kaan, “Ben daha önce birkaç kez gelmiştim,” dedi. Bir elini başına götürüp kumral saçlarını gelişigüzel toparla-

UMUT BAĞÇESİ

dıktan sonra, "Ama yıllar önceydi," diye ekledi. "Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum."

Hep birlikte içeri girerken katılım sayısı şartından dolayı bizimle gelen diğer saha ekibi üyelerine baktım. Çoğuyla kısaca sohbet etme fırsatı bulsam da hiçbirini hakkında detaylı bilgim yoktu.

Sarının hâkim olduğu Diyalog Müzesi'nin duvarlarında *Braille* alfabesi¹ yer alıyordu. Gözlerimi kısıp ezberlemeye çalıştım ancak pek kolay bir iş değildi, zaman istiyordu. Müzenin ortası, ödeme yapılan ve rezervasyonların teyit edildiği alandı. Sol tarafta kantin ve eşyalarımızı koyabileceğimiz dolaplar yer alıyordu. Dolapların hemen üstündeki ekrandaysa bazı komutları işaret diliyle nasıl anlatabileceğimiz gösteriliyordu.

Eşyalarımı dolaba yerleştirip, arkadaşlarımı beklerken birkaç hareketi tekrar etmeye çalıştım ancak her seferinde çuvallıyordum. Kantin görevlisi çabamı ve başarısızlığıma olan öfkemi görünce dudaklarını hafifçe yukarı kıvırdı. Yanaklarım al al olurken aynı şekilde gülümseyip bakışlarımı kaçırdım.

Ve işaret dilini öğrenmeyi kafama yazdım.

Müzenin arka tarafında bulunan etkinlik alanına yönlendirildik. İçerisi zifirî karanlıktı ve oldukça genişti. Yolumuzu bulmamıza yarayacak bastonlarımızı aldıktan sonra tek sıra hâlinde karanlığa ilerledik.

Bir an hiçbir şey göremeyince paniğe kapıldım ve tam önümde duran Kaan'ın tişörtünü sımsıkı tuttum. Eğitme-

¹Görme engelli bireyler için geliştirilmiş, kabartma noktalardan oluşan alfabe. (c.n.)

nimiz bu alanın karanlık olacağı konusunda bizi uyarmıştı. Tanrı aşkına, neticede müzenin amacı buydu! Ancak ben bu karanlığın göz bandıyla sağlanacağına, kaçak bakışlarla yolumu bulabileceğime inanmıştım.

Ne aptalmışım!

İçeri girdiğimizde görme engelli rehberimiz bizlerle kısaca sohbet etti. Kendisini tanıttıktan ve bizi dinledikten sonra bugün yapacağımız etkinlikleri anlattı. Zifirî karanlık yüzünden onu göremiyordum ancak anladığım kadarıyla orta yaşlı, neşeli bir kadınla konuşuyordum. Sesi cıvılcıvıldı.

“Etkinliğe başlamadan önce sizlerden bir şey istiyorum,” dedi adının Selma olduğunu öğrendiğim rehber. “Şu an burasının karanlık olduğunu unutun ve asıl karanlığın görme yetinizde olduğunu düşünün. Kendinizi buna inandırırsanız bizleri anlamanız daha kolay olacaktır.”

Rehberimiz bize bir elimizle duvara tutunmamızı, diğer elimizle bastonumuzu yerde sürterek yolumuzu bulmamızı söylerken yavaşça ilerlemeye koyulduk. Ekip üyeleri zaman zaman gerginlikten sesini yükseltiyor, Selma Hanım da her birimizle tek tek ilgileniyordu.

Birkaç adım ilerledikten sonra Kaan, “Öykü,” dedi. “Tişörtümü tutmaman gerekiyor.”

“Ne?”

“Tişörtüme sımsıkı asıldın ancak bunu yapmaman gerekiyor. Söylendiği gibi bir elinle duvarı tut, diğer elinle bastonu kullan.”

UMUT BAHÇESİ

Boğazım kupkuru kesildi. “Tamam, sana tutunduğumu fark etmemiştim.”

Kaan’ın anlayışlı sesi âdeta tenime çarptı. “Sorun değil.”

Birkaç adım daha ilerledikten sonra, “Öykü,” dedi bu sefer daha sert ancak kısık bir tonla. “Hâlâ tişörtüme yapışyorsun!”

“Çok gerginim,” diye itiraf ettim. “Ya yolumu kaybedersem?”

“Merak etme,” dedi. “Bir şey olmaz, eminim ki alanı, kaybolmamızı önlemek için düzenlemişlerdir.”

“Ama-”

“Öykü, buraya niye geldiğimizi unutma. Bu insanları anlamak için bir saatliğine de olsa onlar gibi yaşamalıyız ve eminim, onlar günlük hayatlarında birilerine sımsıkı tutunmuyorlardır.”

Huzursuzlukla derin bir nefes verdim. “Haklısın.”

Kaan’ı tuttuğum elimi duvara yasladım ve bastonumla yolumu bulmaya çalıştım. O sırada Kaan, “Korkacak ya da gerilecek bir şey yok,” diyerek beni teselli etti. “Seslensen duyarım, hemen önündeyim.”

Nedenini bilmiyordum ancak bu genç adamın yanımda olması içime su serpmişti.

Dakikalar geçtikçe daha çok açıldım, bir yere çarpma düşüncesiyle gergin hissetsem de artık bir şeyleri daha hızlı kavrayabilecek duruma gelmiştim.

O küçücük alanda, kısa bir süreliğine de olsa âdeta bir görme engelli gibi yaşadım. Deniz ve kuş seslerini dinle-

dim, manava gittim, karşıdan karşıya geçtim, en sonunda Beyoğlu tramvayına geldim. Tramvaya geldiğimde bir an için her yer o kadar aynı ama aynı zamanda o kadar farklı hissettirdi ki ne yapacağımı bilemedim. Kafam allak bullak oldu, yolumu karıştırmanın verdiği panikle harmanlanmış bir utanç hissederek, “Selma Hanım,” diye seslendim. “Sarımlı kayboldum.”

Kadının kıkırdadığını duydum. “Pekâlâ, Öykü,” dediğinde ses tonunun sakinleştirici bir etkisi vardı. “Seni bulmaya çalışacağım.”

Sadece birkaç saniye içinde kolumun biri tarafından tutulduğunu hissettim. Heyecanla, “Selma Hanım?” diye soludum.

Rehberimiz güven verici sesiyle, “Benim,” dedi. Hemen ardından oturmama yardımcı oldu ancak yine yapacağımı yapmış, koltuğa otururken başımı demire vurmuştum.

O kadar aptaldım ve kendime öylesine sinirlenmişim ki bağırarak ve ışıkları açmalarını söylemek için çığırarak istedim.

Fakat bir anda, bu insanların ışıkları açma gibi bir şansı olmadığını fark ettim.

Zifirî karanlıkla bir saat savaşmak bile benim için oldukça zor olmuştu. Üstelik ben güvenli bir alanda, arkadaşlarımlaydım. Gerçekten dışarıda olduğum falan yoktu, yalnızca birkaç dekorun içinde kaybolmamaya çalışıyordum fakat buna rağmen korkmuştum.

Oturduğum koltukta arkama yaslandım, hoparlörden yankılanan sesler sahiden de Beyoğlu tramvayındaymışım

UMUT BAĞÇESİ

gibi hissetmeme neden olurken derin düşüncelere dalmadan edemedim.

Gerçekten bu kadar bencilliğe, kendimi üzmemeye değmeyecek bir ton şeye karalar bağlamama gerek var mıydı? Neden kendime bu kötülüğü yapıyordum? Neden olması gerektiği gibi elimdekilerin değerini bilip yoluma devam edemiyordum?

Başımı vurmanın da etkisiyle birkaç damla yaş gözlerimden firar etti ancak hüzünlendiğim şey başımın acısı değildi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken ıslanan yanaklarımı sildim. Yine aynı şeyi yapıyordum, yönlendiremediğim hislerim yüzünden kendimi suçluyordum. Üstelik şu an böyle bir suçlama yapmanın ne yeri ne de zamanıydı. Buradaki amacım, görme engelli bireylerle empati kurmak ve farkındalık kazanmaktı. Dolayısıyla ben de tam olarak bunu yapacaktım.

Tramvaydan indikten sonra ilerlerken tam arkamdaki Ela'nın çığlığını duyunca hepimiz donup kaldık: "Bana bak, Barış!" diye bağırdı. "Hiçbir şey görmüyorsun diye bir şey demiyorum ama biraz daha kıcımın dibine girersen tokadı yiyeceksin, haberin olsun!"

"Ben ne yapayım?" diye savundu kendini Barış. "Bilecek mi yapıyorum sanki? Safiye teyze de bana yapıştı, itiyor arkamdan!"

Rehberimizin hoşnutsuz bir tonla, "Safiye Hanım," dediğini duydum. "İçlerinde en büyük siz olduğunuz için sizin söz dinleyeceğinizi ummuştum ancak siz gençlerden de beter çıktınız."

“Öğretmenim, çok özür dilerim,” diye kendini savundu Safiye teyze. “Bir an boşluğuma geldi.”

Yaşlı kadının yaptığı tatlılıklar rehberimize işlemedi. “Lütfen, bir daha olmasın.”

Yolumuz en sonunda sinema salonuna düşünce heyecanlanmadan edemedim. Daha önce sesli betimlemeli hiçbir şey dinlememiştim ancak bugün bize kısa bir klip dinleteceklerdi.

Sinema koltuklarından birine sorunsuzca oturduğumda derin bir nefes aldım. Yine bir yerimi incitmekten ve kendimi aptal gibi hissetmekten ürkmeden edememiştim.

“Tramvayda ağladığınızı duydum.”

Kaan’ın sesini tam yanımda duyunca irkildim. Oturduğumuz alan, sesli betimlemeli filmin başlaması sebebiyle oldukça gürültülüydü. Dolayısıyla konuştuklarımızı kimse duymuyordu. “Sen nereden çıktın?”

Kaan kıkırdadı. “Bilmem,” dedi. “Birden beliriverdim herhâlde.” Alaycı tavrına cevap verme fırsatı bulamadan sorusunu yineledi: “Bir problem mi var?”

Belki de her şeyin yolunda olduğuyla ilgili bir şeyler gevelemem gerekiyordu ama yapamadım. Nedense bu insanlara yalan söylemek, her ne sebeple olursa olsun onları kandırmak içimden gelmiyordu. “Görme engellilerin hayatları düşündüğümde daha zormuş,” diye itiraf ettim. “Bir an kendimi bencil ve suçlu hissettim. Sanki hiç sorum yokmuş da kendime problem yaratıp şımarıklık ediyormuşum gibi geldi.”

UMUT BAĞÇESİ

"Öykü," derken sesi dinginleştirici bir ninni gibi içtendi. "Evet, bazılarımızın sorunları oldukça büyük olabilir ancak bu, kendi sorunlarımıza üzülme hakkımızı elimizden almaz. Bir yarışta değiliz, inan bana."

"Biliyorum ama kendimi suçlu hissetmeden edemiyorum."

"Ama neden?" derken samimiyetle beni anlamaya çalıştığını hissettim. "Birine zarar mı verdin? Birinin kalbini kırıp malını mı gasbettin? Sadece yaşadığın belli başlı olaylar seni incitti ve bunlarla baş etmekte biraz güçlük çektin. Bu, seni nasıl bencil yapabilir?"

Kaan'ın sözleri öylesine içten ve doğrudu ki ne cevap vereceğimi bilemedim. Bir an yüzümü görmüyor olması içimi rahatlatmış çünkü duygularımı okumasından endişe ettim, üstelik ne hissettiğimi ben bile bilmiyordum.

Yaptığım belki kaçmaktı, bilmiyordum ancak bir süredir aklımda olan soruyu sordum: "Piknik günü yaptığım tatlıdan yememiştin," dedim. "Ancak beni utanç verici bir durumdan kurtarmak için beyaz bir yalana sığındın. Benden hoşlanmadığını düşünüyordum."

"Kim söylemiş yemediğimi? Gayet de beğenmiştim."

"Eve gidince tatlıya şeker yerine tuz attığımı fark ettim, Kaan."

Kaan dayanamayıp bir kahkaha koyuverdi. "Öykü," dedi. "O çikolata toplarını asla unutmayacağım. Gerçekten de tatları en kötü kâbustan daha korkunçtu." Dirseğimle karın boşluğunu sinir olmuş gibi dürttüm ancak aramızdaki kara bulutların dağılmasından memnundum. "Öte

yandan,” dedi. “Senden hoşlanmıyor değilim. Başlarda şımarık bir çocuk gibi davranmış olabilirsiniz ancak öyle biri olmadığını anladım sayılır.”

Gözlerimi kırptırdım. “*Sayılır mı?*”

Sesi muziplikle dolup taşıyordu. “Bu konuyla ilgili hâlâ şüphelerim var.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirirken sessizliğe gömüldüm çünkü filmi daha fazla kaçırmak istemiyordum. Sesli betimlemeleri hayal etmeye çalışırken oldukça zorlanmıştım ancak elimden geleni yapmayı asla bırakmamıştım.

Etkinlik sonlandığında Selma Hanım’la karşılaştık. Tahmin ettiğim gibi orta yaşlı, çıtı pıtı bir kadındı. Sarı, dalgalı saçları vardı. Onunla sohbet etmek benim için oldukça yararlı olmuştu çünkü daha önce sorun olmadığını düşündüğüm davranışların ne kadar can sıkıcı olabildiğini anlamıştım.

Ekip arkadaşlarımdan biri, rehberimize kendisini toplum içinde rahatsız eden bir şey olup olmadığını sordu. Selma Hanım biraz düşündükten sonra, “İyi niyet beslendiğinin farkında olsam da birinin yol göstermek için aniden koluma yapışması çok korkutucu geliyor,” diye yanıtladı. “Hiç tanımadığım birinin bu kadar yakın olması, bana sarılması güvende hissettirmiyor.”

Ela dudaklarını büzdü. “Bir kadın olarak eminim ki bu daha da zor bir durumdur.”

Selma Hanım anlayışla gülümsedi. “Aslında bunun kadını erkeği yok ama evet, haklısın. Bir kadın söz konusu

UMUT BAHÇESİ

olduğunda yaşananlar daha korkunç olabildiği için en kötü senaryoları düşünmeden edemiyoruz.”

Kısa bir sohbetin ardından yollarımız ayrılacaktı ki Selma Hanım, “Ve bir de,” diyerek bizi durdurdu. “Aslında tüm sorunumuz empati yoksunluğundan kaynaklanıyor ve bu, beni çok üzüyor. Değerli dostlarım, bizi anlamanız mümkün değil belki ama en azından deneyin, tek isteğimiz bu.”

Akşam olduğunda yatağımda uzanmış, telefonumu kurcalıyor ve sosyal medyada paylaşılan bugünkü etkinlik fotoğraflarına bakıyordum. Bir yandan bugün yaşadıklarımı düşünüyorum, farklı bir bakış açısı kazanmanın memnuniyetini yaşıyorum; diğer yandan Kaan’ın sözlerini aklımdan geçiriyordum.

Tam o an telefonum, sonraki etkinliğimizin açıklandığı bir mesajla titredi.

Ertesi gün, saat tam on ikide Kadıköy'deki yönetim binasına varmışım. Kavurucu temmuz sıcağı insanı tüketir, güneş tüm heybetiyle yeryüzüne çökerken evden çıkması çok zor olmuştu. Bir ara etkinliğe gelmemeyi düşünmüştüm ancak bunun tembelliğimi körükleyeceğini fark ettiğimde kendimi hazırlanırken bulmuştum.

Bakımsız binadan içeri girmek üzereydim ki tanıdık bir sesin adımı zikrettiğini duymamla arkamı döndüm ve Ela'nın sevecen, kahverengi gözleriyle karşılaştım. Her zamanki gibi rengarenk giyinmiş; patlıcan moru, kısıcık saçlarını özenle taramıştı.

"Nasılsın?" dedi kısa bir sarılma sunduktan hemen sonra.

"İyi," dedim. "Ve biraz da yorgun."

Ela, *sorma* der gibi gözlerini devirdi. "Seni çok iyi anlıyorum," dedi. "Benim de evden hiç çıkasım olmuyor. Bir de ben biraz evcimen bir insanımdır. Hava sıcakken bunaldığım için evden çıkmam, soğukken de üşüdüğümü baha-

UMUT BAĞÇESİ

ne ederim.” Kıkırdadı. “Bir de şu hâle bak. Sürekli dışarıda olacağız gibi görünüyor.”

Dudaklarım hafifçe aralanırken Ela’ya baktım. Bina-
dan içeri girdiğimizde, “Senin sürekli dışarıda olduğunu,
akşamı sabah ettiğini düşünmüştüm,” diye itiraf ettim.

Ela sıırttı. “Saçlarım kısa ve mor diye mi?”

“Hayır, hayır,” dedim hemen. Ancak biraz düşününce
haklı olabileceğini fark ettim. Onu ilk gördüğümde, daha
tek bir kelime etmeden onunla ilgili böyle düşüncelere ka-
pılmamın tek sebebi uçarı tarzı değil miydi?

Pes ederek omuzlarımı düşürdüm. “Ben akılsız bir ca-
hilim.”

Ela başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. “Sorun değil,
Öykü. Bazen insanlar dış görünüşe aldanabilir.”

Muzipçe sıırttım. “Senin yerinde Barış olsa beni çarmı-
ha gererdi herhâlde.”

Ela kıkırdadı. “Bunları Barış’a söyleyen kalbine inerdi,
bir şey yapmaya fırsatı olmazdı bence.”

“Adımın geçtiğini duydum.” Barış aniden arkamızda
belirince şaşkınlıkla genç adama bakakaldık. Giydiği kah-
verengi tişört ve bej pantolonla son derece şık görünüyor-
du. “Ve hakkımda hiç iyi bahsedilmediğini düşünüyorum.”

“Doğru düşünüyorsun,” dedi Ela. “Senin ne kadar
burnu havada göründüğünü tartışıyorduk.” Ela, Barış’ı si-
nir etmek için yalandan yüzünü buruşturdu ve genç adamı
baştan aşağı süzdü. “Bu kılıktaki birisi hakkında başka ne
düşünebilirdik?”

Barış gözlerini kısıp genç kadına baktı. “Senin beni eleştirmeye hakkın yok, Ela,” dedi. “Saçın mor bir kere.”

Ela’yla göz göze gelip başımızı arkaya yatırarak minik bir kahkaha attık. O an hangisi daha komikti, karar veremedim. İkisinin de karakterlerini değil, zevklerini yansıtan tarzlarına aldanıp nasıl insanlar olduklarıyla ilgili böylesine yargılayıcı konuşması mı yoksa sadece birkaç dakika önce aynı aptallığı benim de yapmam ve Ela’yla bu konuda tartışmamız mı ?

Üst kata çıktığımızda bizi Meltem Hanım karşıladı. Kadının neşesi her zamanki gibi gözlerinden okunuyordu. “Hoş geldiniz. Diğer ekip arkadaşlarınız da şimdi geldi.”

Meltem Hanım’la selamlaştıktan sonra koridorun sonunda yer alan odaya girdik. İçeri girdiğimizde Safiye teyze ve Kaan çoktan yere kurulmuş, çalışmaya başlamıştı.

Umut Ol Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Kulübü düzenli aralıklarla kıyafet bağışı alıyor, bağış zamanı yaşanan hengameden dolayı alınan kıyafetler sonradan ayrıştırılmak üzere kolilere tıkılıyordu.

O kıyafetleri ayıklayıp yeniden kolilemek ve kolilerde ne olduğunu ayrıntılı bir şekilde listelemek de bugün bize düşmüştü.

“Bir an hiç gelmeyeceğinizi sanmıştık,” dedi Kaan önceden paketlenmiş karışık kolilerden birini alırken.

Daracık odada sağa sola yerleştirilmiş kolilere kısaca göz attım ve burada beş kişinin nasıl çalışacağını dert etmemeye çalıştım.

UMUT BAHÇESİ

“Keşke gelmeseydik,” dedi Barış. Bakışlarından benimle aynı şeyi düşündüğünü anlamak mümkündü. “Bu sıkışık odada rahat rahat çalışırdınız en azından.”

“Neyse,” dedi Ela duruşunu dikleştirip. “Bir şekilde bakacağız çaresine.”

Sonraki iki saatimizi tüm kutuları boşaltmaya ve kıyafetleri gruplandırmaya ayırdık. Bu işlemi yaparken sinir krizi geçirmemek imkânsızdı. Evet, genelde son derece temiz kullanılmış kıyafetler bağışlanmıştı ancak bazı kıyafetler yırtık, bazıları ise son derece kirliydi. Hatta bazıları kullanılmış kozmetik ürünlerini paketlemişlerdi.

Kaan, kolinin dibinden bir çift kadın terliği çıkarırken öfkesi kasılan çenesinden belli oluyordu. Terliklerin biri paramparçaydı. Kaan terlikleri bir köşeye atarken, “Aptallar!” diye soludu. “Keşke bu paçavraları bağış diye bize gönderenlerin kafalarını duvarlara sürtebilseydim.”

Safiye teyze bir Kaan’a bir de köşeye atılan terliğe baktı, sonra anlayışlı bir ifadeyle derin bir nefes aldı ve anaç tavrıyla Kaan’ın sırtını sıvazladı. “Tamam, tamam,” dedi. “Kendinizi üzmeysin. Ne yapalım? İnsanlar yardım ettiğini sanırken bazı yanlışlar yapabiliyorlar.”

“Ama Safiye teyze,” dedi Ela. Bir yandan da elinde kirden rengi koyulaşmış turuncu bir tişört tutuyordu. “Bunun yardım olmayacağını düşünmek ekstra bir anlayış istemiyor ki. Şuraya bak, insanlar resmen çöplerini göndermişler. Düpedüz kötülük bu!”

“Aynen öyle,” dedi Barış. O da en az Kaan ve Ela kadar öfkeliydi. “Düşünsenize, ihtiyaç sahibi birisiniz. Bir grup insan size yardım getirdiğini söylüyor. Paketi bir açıyor su-

nuz, karşınızda böyle bir çöplük... Ne kadar kırılmış ve ezilmiş hissedersiniz!”

İçim karardı. “Neyse ki bunları göndermeden önce dikkatle kontrol edip paketliyoruz.”

“Neyse ki,” diye bana katıldı Kaan. “Keşke bu artıkları gönderen insanlara yumruğumu geçirebilsem. Eminim-”

Safiye teyze, Kaan’ın ensesine bir tane geçirince genç adamın sözleri boğazında asılı kaldı.

“Ah! Safiye teyze, ne yapıyorsun?”

Safiye teyze, “İyice delirmeyin,” derken otoriter anne tarafını ilk kez gördüğümüzü hissettim. “Yok birine vurmamış da bilmem ne! Yanlışı yanlışıyla kapatmaya çalışmayın da işinizi yapın.”

“Tamam, tamam,” diye söylendi Kaan. Bir yandan da Safiye teyzenin vurduğu yeri sıvazlıyordu. “Sende de ne deli gücü varmış!”

Barış kıkırdadı. “İkimizi de yere serdi, olsun o kadar.”

Çöpleri ayırdıktan sonra çocuk kıyafetlerini ortamıza dizip çember şeklinde oturduk. Sırada kıyafetleri güzelce katlayıp kolilere yerleştirmek vardı. Böylece işimiz şimdilik bitecekti.

Safiye teyze koca bir torba dolusu minik çikolatayı büyük çantasından çıkarıp ortamıza koyduğunda Barış’ın gözleri parladı, yüzü iştahla ışıldadı. “Çok sağ ol, Safiye teyze,” dedi poşete uzanırken. “Çok makbule geçti.”

UMUT BAHÇESİ

Zavallı Barış, Safiye teyzenin eline vurmasıyla irkilerek geri çekildi ve şaşkınlık içinde yaşlı kadına baktı. “Ne yaptım şimdi?”

Yanımda oturan Kaan’ın kıkırdadığını işittim. “Bu da ne zaman sinirlense birilerine vuruyor,” diye fısıldadığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekmişti.

“Bunlar sizin için değil,” dedi. Hemen ardından önümüzdeki kıyafet yığınının gösterdi. “Çocuklar için. Kıyafetlerin ceplerine birkaç tane sıkıştıracaksınız.”

Ela dudaklarını büzüp, “Ya,” dedi harfleri uzatarak. “Safiye teyze...”

Genç kız dizlerinin üstünde doğrulup minik hareketlerle Safiye teyzenin tam önünde durdu ve yaşlı kadının tombul yanaklarını sıkmaya başladı. Çok değil, birkaç gün önce bu ikilinin farklı dünyaların insanları olduğunu ve iyi anlaşılamayacaklarını düşündüğümü anımsadım. O an böyle bir manzarayla karşılaşacağımı hayal dahi edemezdim.

“Ne kadar tatlı ve düşüncelisin,” dedi Ela. “Bu minnoşluğunu ödüllendirmek istiyorum, dile benden ne diler sen!”

Safiye teyze, yanaklarının sıkılmasından dolayı yüzünü buruşturdu ama başını geri çekmedi. Yan gözle kızın kısacık şortuna baktı ve “Biraz uzun giyin,” dedi. “Başka bir şey istemem senden.”

Ela gözlerini kısıp yaşlı kadına tehditkâr bakışlar atarken Barış, Kaan ve ben kahkahalarla gülüyorduk.

Akşam saat dokuzu yaklaşırken heyecanla çalışma masamın başına oturdum, bilgisayarımı açtım ve kulüpteki ilk toplantımızı beklerken heyecandan bayılmamak için tüm irademi kullandım. Bu kadar heyecanlanmamın temel nedeni toplantının sadece saha ekibinden ibaret olmamasıydı. Kulübün tüm departman üyeleri toplanacak, şikâyetlerimizi ya da memnuniyetlerimizi dile getirecektik.

Toplantıya katılmamızı sağlayacak bağlantı gönderilir gönderilmez üstüne tıkladım. Duruşumu dikleştirip saçımı düzelttim ve kamerayı açtım. İlk on dakikayı diğer grup üyelerini beklemeye ve ses kontrolleri yapmaya ayırdıktan sonra nihayet toplantıya başlamaya hazırдық.

Meltem Hanım yeni üyelere motivasyon konuşması yaparken yeni birinin katılımıyla ekran güncellendi ve karşımdaki küçük kutucuklardan birinde Kaan'ın siması belirdi. Yumruk yaptığı elini çenesine yaslamış, Meltem Hanım'ı dinliyordu. Kahverengi gözlerindeki dikkat, bulanık görüntüsünden bile belli oluyordu.

UMUT BAĞÇESİ

Bir an kendimi onu izlerken buldum. İlk karşılaştığımızda bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti ama kumral saçları ve jilet kadar keskin yüz hatlarıyla oldukça yakışıklı görünüyordu. Yirmi üç yaşındaki birine göre fazla olgun, fazla bilge bir tavrı vardı. Sanki aklımdan geçen her şeyi okuyabiliyordu, üstelik ben daha onları düşünmeden.

Gözlerimi kırptırdım ve birden Kaan'la ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Oysa o, daha ilk karşılaştığımız günden beri benimle ilgili şöyle ya da böyle fikir sahibi olmuştu. Nedense onunla ilgili sonsuz bir merakla kapıldım. Nelerden hoşlanırdı? Hayattaki amacı neydi? Ve her şeyden önemlisi, benim hakkımda ne düşünüyordu?

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissetmemle bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım. Neden bunu düşünüyordum ki şimdi?

Zihnime çöken kara bulutları dağıtıp toplantıya odaklandım. Ercan Bey ve Sokak Hayvanları Bakım Departmanının başkanı Yaren Hanım arasında soğuk rüzgârlar estiren bir tartışma hüküm sürüyordu. İki taraf da saygısını bozmamasına rağmen son derece öfkeli olduklarını gizlemiyorlardı. Ercan Bey, Yaren Hanım'ın departmanının kulüp bütçesinden zaten fazla pay aldığını söylerken Yaren Hanım, bu payın yeterli olmadığını dile getiriyordu.

“Hepimiz bize verilen payla şöyle ya da böyle idare ederken sizin departmanınızın bu kadar harcama yapıyor olması son derece enteresan, Yaren Hanım,” dedi Ercan Bey. “Belki de payınızı artırmaya uğraşmak yerine size verilen payla yetinmeyi öğrenmeniz gerekiyordur.”

Yaren Hanım'ın dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ercan Bey, alınmayın ama kendisine verilen payı departmanına özel etkinlikler düzenleyerek çarçur eden birinden bütçe planlaması dersi alacak değilim."

Kaşlarım çatılırken boğazımın kuruduğunu hissettim ve korkunç bir öfke duymadan edemedim. O sırada, ekranda Ela'nın görüntüsü belirdi. Söz istediğine dair bir işaret, görüntüsünün olduğu kutucuğun köşesinde belirmişti.

Ercan Bey, "Yaren Hanım," derken sesi o kadar sertti ki biri benimle böyle konuşsa ürkmeden edemezdim. "Departmanımın üyelerinin kaynaşması için düzenlediğim etkinlikler onlar, yani hepsi kulübün yararına. Dolayısıyla harcamalarımın hiçbirisi boş değil. Ayrıca bana ayrılan bütçeyi verimli kullandığım ve fazlasını isteyip kulübün dengesini bozmadığım müddetçe harcamalarımı nasıl planlayacağımı size soracak değilim."

Kendimi tutamadım ve göğsüm gururla kabarıırken bilmiş bilmiş gülümsedim.

"Elbette, bana sormayacaksınız," dedi Yaren Hanım ama Ercan Bey'in sert çıkışına bozulduğunu gizlemesi mümkün değildi. "Fakat ben de harcamalarımızın fazla olmasını benim planlama yapamayışına bağlamanızı kabul etmeyeceğim. Üstelik siz keyfi etkinlikler düzenlerken..."

Ercan Bey bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki Ela'nın sesi duyuldu: "Çok affedersiniz, sabahtan beri söz almak için bekliyorum. Ne zaman konuşabilirim acaba?"

Toplantıyı yönetmekle görevli moderatörün gerginliği her hâlden belli oluyordu. Anlaşılan iki yönetici arasın-

UMUT BAHÇESİ

daki tartışmaya nasıl müdahale edeceğini o da bilememişti. Genç adam, Ela'nın söz istediğini görünce farklı bir konu açılacağını düşünmüş olmalıydı ki rahatlayarak soludu ve Ela'ya söz verdi.

Ancak genç kadını biraz olsun tanıdıysam bu konuyu kapatıp rafa kaldırmayacaktı.

"Yaren Hanım," dedi Ela. "Bağışlayın ancak departmanımızın düzenlediği etkinliklerden neden bu kadar şikâyetçi olduğunuzu anlayamadım. Ben bu kulüpte çok yeniyim ancak kendimi şimdiden bu ailenin bir parçası gibi hissediyorum. Bunda Ercan Bey'in düzenlediği etkinliklerin payı büyük. Çünkü bu gayriresmî buluşmalar sayesinde ekip üyelerinden ziyade arkadaş gibi olduk biz."

"Ben bunların değersiz olduğunu savunmuyorum," dedi Yaren Hanım. "Ancak kulübün kısıtlı kaynağı, bunun gibi etkinliklerle harap oluyorsa sorgulamak hakkım."

Normalde moderatörden izin istemek için el kaldırma tuşuna basmam gerekirdi fakat kendimi tutamayıp, "Söylemek istediğimiz de bu," dedim mikrofonumu açarak. "Bu etkinliklerle kulübün kaynakları harap olmuyor, bu etkinlikler bizi birleştiriyor. Üstelik bu etkinlikler için öyle uçuk harcamalar da yapılmıyor."

Moderatörün kibar ancak sert sesi kulaklarımı doldurdu: "Öykü Hanım, bir daha izinsiz konuşursanız sizi toplantıdan çıkarmak zorunda kalacağım."

Öfkeyle dudaklarımı birleştirdikten sonra kendimi dizginlemek için yumruklarımı sıktım. "Affedersiniz," dedim. "Bir daha izinsiz konuşmayacağım. Ancak Yaren Hanım

asıl konunun, yaptığı plansız harcamalar olduğunu görürse sevinirim.”

Yaren Hanım o kadar sinirli görünüyordu ki keyiflenmemek elde değildi. “Ercan Bey,” diye soludu. “Sizinle değil de üyelerinizle mi tartışacağım acaba? Onlara gerekli uyarıları yapacağınızı umuyorum.”

Telefonum titredi. Ekip arkadaşlarımdan oluşan konuşma grubumuzdan mesaj gelmişti ve mesaj Barış tarafından gönderilmişti.

Bu kadın biraz daha konuşursa baygınlık geçireceğim. Neyin ne olduğunu anlatıyoruz ama bir türlü anlamıyor.

Ona katıldığım ile ilgili birkaç şey yazdıktan sonra toplantıya odaklandım. Normalde izin almadan konuştuğumuz ve yöneticilerin tartışmasına karıştığımız için Ela’yla pek haklı sayılmazdık ancak Ercan Bey bizi ustalıkla savunmuş, konuyu bizden uzaklaştırmıştı.

Bütçe planlamalarıyla ilgili yöneticiler arasında ayrı bir toplantı düzenlenmesi kararı alınırken Yaren Hanım’ın departmanından biri söz istedi. Benden birkaç yaş büyük genç adam, sert sözlerini kibar kelimelerle kamufle etmişti.

“Bir konuyu anlamlandıramadım,” diye lafa başladı. “Sokak hayvanlarıyla ilgili yapılan harcamalara neden bu kadar karşısınız?”

Barış anında söz alıp, “Neden böyle bir faaliyete karşı çıkalım ki?” diye sordu.

“Ben de onu anlamadım açıkçası. Hayvanlara karşı bir düşmanlığınız mı var?”

UMUT BAĞÇESİ

Konuyu o kadar saçma bir yere çekiyordu ki seyirci kalamadım. Konuşmak için izin aldıktan sonra, “Lütfen konuyu başka yerlere saptırmayalım,” dedim. “Kimse hayvanlarla ilgili yapılan harcamadan rahatsız değil. Zaten öyle olsak hayvanlara özel departman oluşturan bir kulübün bünyesinde olmazdık. Bizim eleştirdiğimiz konu, harcamaların planlı olmaması ve bunu eleştirdiğimizde departman bütçesini aşmayan Ercan Bey’in etkinliklerinin hedef gösterilmesi.”

Adı Emre olan genç, “Var olan bütçe yetersizse evdeki hesap hiçbir zaman çarşıya uymaz,” diye karşılık verdi. “Bize yeterli bütçe verilmiş de biz uymamışız gibi konuşuyorsunuz.”

“Bu savunmayı yapmanız her şeyden önce Kaynak Planlama Departmanına hakarettir,” diye cevabı yapıştırdım. “Zira onlar her departmanın harcamasını gözden geçirip ona göre bir bütçe ayırıyorlar. Kulüpte yeni olabilirim ama-”

“Evet,” dedi Emre. “Yenisiniz. O yüzden her konuda bu kadar fikir sahibi olmamanızı öneririm.”

“O ne demek şimdi?” dedi Kaan cevap vermeme fırsat tanımadan. “Kulüpte yeniyiz diye konuşma hakkımız yok mu? Kusura bakılmasın ama bu kulübe üye olurken bana zamana dayalı aptalca bir hiyerarşinin varlığından kimse bahsetmedi.”

Moderatör, “Kaan Bey-” diyecek oldu ama Kaan’ın durulmaya niyeti yoktu.

“Bence izinsiz söz aldığım için bana saldırmak yerine kulübün tüm yeni üyelerine cephe alınmasını ve üstünlük taslanmasını eleştirmeniz gerekiyor.”

Telefonum titredi. Ela’dan özel bir mesaj gelmişti:

***Lütfen ekrana hayran hayran bakmayı kes. Gözle-
rinden çıkan kalpleri ben bile fark ediyorum.***

Cevap vermek yerine duruşumu dikleştirip telefonu masaya koydum. O sırada mesajını okuduğumu kameran fark eden Ela kıkır kıkır gülmekle meşguldü.

Emre, “Kimseye cephe aldığım yok,” diye karşılık verdi. “Sadece bilmediğiniz hususlarla ilgili yorum yapmakta bu kadar aceleci olmamanızı öneriyorum. Birkaç hafta sonra kulübün işleyişiyle ilgili daha donanımlı olup-”

“Söyler misin?” dedi Kaan. “Öykü’nün sözlerinde ne gibi bir yanlış gördün?”

“Ben-”

“Söylediği gibi Kaynak Planlama Departmanı gecesini gündüzüne katıp bir bütçe çıkarıyor mu, çıkarmıyor mu?”

“Elbette ama-”

“O zaman sus ve hadsizliğin için özür dile.”

Herkes bir anda buz tutmuş, sessizliğe gömülmüştü. Evet, sabahtan beri tartışmalar ve zıtlasmalar yaşanıyordu ancak kimse Kaan gibi açıkça kılıcını kuşanmamıştı.

“Kaan Bey,” dedi moderatör. Her şeyi yoluna koymayı hedeflediği aşikârdı ancak tam o an şoku atlatan Emre yeniden söz aldı:

UMUT BAHÇESİ

“Öncelikle bana hadsiz demek kimsenin haddi değil. Ayrıca ne zaman susup ne zaman konuşacağıma ben karar veririm.”

Daha önce uyarılmama rağmen mikrofonumu açtım. “Çok üzgünüz ama içi boş sözlerini dinlemek zorunda değiliz. Hele ki tek dayanağın kulüpte yeni olmamızken.”

“Katılıyorum,” dedi Kaan. “Yeni üye olabiliriz ama en az sizler kadar bilgiliyiz. Bizi aşağılayamazsınız.”

Emre bir kahkaha patlattı ancak kahkahasının saf öfkeden oluştuğu belliydi. “Hâle bak!” diye soludu. “Şu mor kafalı çömezın başlattığı tartışma yüzünden sabahtan beri uğraşıyorum.”

İşte, asıl şimdi hepimiz buz kesmiştik.

Aptal, mikrofonunu açık unutmuştu.

Ela şok içinde dudaklarını aralarken onu savunmak için konuşmaya başlayacaktım ki yaşlı bir kadının yükselen sesi kulaklarımızı doldurdu: “Bir saniye, konuşmak için izin istiyorum!”

Derin bir nefes alıp bir elimle yüzümü kapattım ve ortamın daha da gerilmesine kendimi hazırladım. Zira Safiye teyzenin dâhil olduğu hiçbir yer güvenli değildir.

Moderatör, “Safiye Hanım,” dedi. “Söz istediğinize ilişkin tuş-”

“Ben bilmiyorum tuş falan,” dedi yaşlı kadın. “Oğlum bilgisayarı önüme koyup gitti, sadece mikrofonu nasıl açacağımı gösterdi.” Âdeta bir mahalle kavgasına girmek üzereymiş gibi kollarını sıvayıp beline yerleştirdi. “Bana bak-

sana sen!” diye cıyıkladı. “Sen kimsin de Ela’yla ilgili böyle konuşuyorsun?”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Şu tartıştığımız adama olan öfkem olmasa dakikalarca güleceğime de emindim. Zira Safiye teyze bulduğu her fırsatta Ela’nın tarzını eleştirir, bunu da gizlemezdi. Hatta zaman zaman Ela’yla aralarında bu sebepten ötürü soğuk rüzgârlar eserdi ancak şimdi yaptığı şey, Ela’nın tarzını eleştiren eden birini susturmaktı.

Moderatörün cılız sesini duyar gibi oldum: “Sanırım toplantıyı-”

“Seni gebertirim!” Safiye teyze hırçın bir çığlık koyuverdi. “Bu yaştan sonra kendini dövdürme bana!”

Safiye teyze toplantıdan aniden düşünce moderatör, “Kendisini çıkarmak zorunda kaldım çünkü-” diye konuşmaya başladı.

Barış’ın öfkeli sesi duyuldu: “Safiye teyzeyi attığınız gibi arkadaşımıza açıkça hakaret eden bu geri zekâlıyı da atacak mısınız?”

İşler iyice çirkinleşirken kamerada yüzü görünen üyelerin şok içinde olayları izlediğine şahit oldum. O sırada Emre, “Bana hakaret edemezsin!” diye sesini yükseltti. “Sizi yöneticilere şikâyet edeceğim.”

Ela’nın soğukkanlı sesi duyuldu: “Hakaret etmedi ki.”

Barış’ın ağzı bir karış açık kalırken refleksle, “Etmedim mi?” diye soludu. Hemen ardından kendini toparladı ve “Evet,” dedi. “Etmedim tabii.”

UMUT BAHÇESİ

“Elbette hakaret falan etmedin,” dedi Ela. “Sen sadece bir insanın akıl durumunu dile getirdin. Kendisi ileri zekâlı olsaydı bunu belirtmekten gocunmazdın.”

Barış dudaklarını büzdü. “Kesinlikle katılıyorum,” dedi. “Birine geri zekâlı demek hakaret değil, durum tespitidir.”

Emre ne diyeceğini bilemez hâlde bakakalmışken Yaren Hanım, “Siz bizimle alay mı ediyorsunuz?” diye sesini yükseltti.

“Yaren Hanım,” dedi Ercan Bey. “Bence buradaki asıl sorun, Ela’ya bulaşarak ilk taşı atan Emre’de. Benim üyeleme sert çıkmadan önce iğneyi kendi üyelerinize batırın.”

Şüphesiz bizim de hatamız yok sayılacak gibi değildi ancak Ercan Bey’in konuşurken öyle kendinden emin bir tavrı vardı ki kimse aksini iddia etmeye cesaret edemezdi.

“Şimdi izninizle, bugünkü toplantıdan çıkıyoruz.”

Ercan Bey’in ayrılışından sonra bütün saha ekibi toplantıyı terk ederken ben de ekranın sağ üst köşesindeki kırmızı çarpı işaretine dokundum ve toplantıdan ayrıldım. Hemen ardından telefonum, Ercan Bey’in sadece departman üyelerinden oluşan gruba yazdığı mesajıyla titredi. Mesajda bugünkü davranışımızın ne kadar yanlış olduğundan, ne olursa olsun zayıflık göstererek karşı tarafın istediğini vermememiz gerektiğinden bahsetmişti. Oldukça sert bir mesaj olmasına rağmen son cümleleri dudaklarımda bir gülümseme oluşturdu.

Davranışlarınızı eleştiriyor olabilirim ama bugün departmanımın üyelerinden çok ailem olduğunuzu his-

settini. Bu kadar kısa sürede böyle bir bağ oluşturduğumuz için çok mutluyum. Ve emin olun, ben de sizi aynı şekilde savunurdum. Hepinize iyi akşamlar.

Mesaja cevap yazma fırsatı bulamadan Ela grubumuza bir bağlantı gönderdi. Bağlantıya tıkladığımda sadece beş kişilik bir toplantı penceresi açıldı. Ekranda Kaan, Barış, Safiye teyze ve Ela'nın sırıtan yüzlerini gördüğümde dayanamayıp kahkahayı bastım.

"Onlara öyle bir haddini bildirdik ki," dedi Ela. "Üç yıl kendilerine gelemezler."

Safiye teyze somurttu. "Beni atmasalardı ben yapacağımı bilirdim ama neysel!"

"Merak etme, Safiye teyze," dedi Barış. "Seni öyle bir savunduk ki!"

Safiye teyzenin gözleri parıldadı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Kaan. "Hepimiz bir şeyler diyecektik ama Barış çocuğa açık açık geri zekâlı deyince susmak zorunda kaldık."

Safiye teyze mahcup bir şekilde kıkırdadı ama onu savunmamızdan ne kadar memnun olduğunu saklayamamıştı. O sırada Ela, "Ekip olarak ilk kavgamızı atlatmanın heyecanı içindeyim," dedi. "Gerçi Ercan Bey biraz kızdı ama olsun."

"Aman, sen de!" dedim omuz silkerek. "Formalitedendi bence o. Adamın ne kadar memnun olduğu son cümlelerinden bile anlaşılıyor."

Barış başını onaylarcasına salladıktan sonra, "Öykü'ye katılıyorum," dedi. "Ama Ercan Bey onu savunmamızdan

UMUT BAHÇESİ

memnun olmasaydı bile yine aynısını yapardım.” Kendi kendine soludu. “Aptallar. Sanki biz hayvanlara bir şey dedik! Nereden duyar kasacaklarını şaşırdılar.”

Ela kıkırdadı. “Aman, sen de diyorsun, aptal sürüsü işte.”

Kaan bir kahkaha patlatıp dikkati üstüne çektikten sonra, “Beni asıl şaşırtan şey çocuğa hakaret etmeniz ve sonra bunun hakaret olmadığına insanları ikna etmenizdi,” dedi. “Ben bile inanmıştım geri zekâlı lafının hakaret olmadığına.”

Ela gülümsedi. “Aslında çok da yanlış bir şey söylemedim,” dedi. “O geri zekâlı olduğu için suçlu olmuyor da var olan bir gerçeği ortaya koyduğumuz için biz mi suçlu oluyoruz?”

Dudaklarım, Ela’nın kurnazlığı karşısında hafifçe aralandı. “Ela, sen adamı suya götürür susuz getirirsin.”

Günün kritiğini yaptıktan sonra toplantıyı sonlandırdık. Bir süre sonra yatmak için yatağıma geçtim ama uyku tutmuyordu. Huzursuzca sağa sola dönmeyi bırakıp aniden doğruldum ve telefonumu alıp Kaan’a bir mesaj yazdım:

Bugün beni koruduğun için teşekkür ederim.

Çok geçmeden telefonum Kaan’dan gelen bir mesajla titredi.

Teşekkür etmene gerek yok. Arkadaşlar böyle yapar.

Hemen telefonumun tuşlarına basıp yeni bir mesaj yazdım:

Arkadaşın olduğumu duymak güzel.

Neden senden hazzetmediğimi düşündüğün hissine kapılıyorum acaba?

O hissi dinlemende fayda var.

Sana böyle düşündürecek ne yaptım?

Bilmem. Belki de bana şımarık bir kız çocuğu olduğumu söylemen olabilir.

Zaman zaman onaylamadığım davranışlar sergilemen, senden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor. Ara sıra zıtllaşıyor olabiliriz ama yine de seni çevremde görmek hoşuma gidiyor.

Bir şahinin şiddetle kanat çırpışı gibi göğsümün atışı hızlanırken derin bir nefes aldım. Birden ensemdeki tüyler diken diken olmuş, ellerim heyecandan buz kesmişti. Böylesine basit bir cümlenin karnımda kelebekler uçuşturmasını beklemezdim. Tam o an telefonum, Kaan'ın yeni bir mesajıyla titredi.

Eleştirilerim seni yanıltmasın. İnan bana, sevmediğim özelliklerin sevdiklerimin yanında devede kulak kalır.

Heyecanım iyiden iyiye artarken derin bir nefes aldım ve ölüm gibi bir şey olsa da titreyen parmaklarımla cevap yazdım.

Bunu duymak güzel, Kaan. Özellikle aynı şeyleri ben de senin için düşünüyorken.

Mesajı gönderir göndermez terlemeye başladığımı, yaklarımın ısındığını hissettim. Bir an için pişman olmanın eşiğine gelmiştim ancak Kaan mesajımı memnuniyetle

UMUT BAHÇESİ

karşılarnış, açıkça söylemese de aramızdaki dostluğun pekişmesinden memnun olduğunu hissettirmişti.

Kaan'la bir süre daha sohbet ettikten sonra telefonu komodinin üzerine koyduğumda içim kıpır kıpırdı ve yüreğim uzun süredir hissetmediğim bir heyecanla kavruluyordu. Bu his o kadar uzun süredir kalbime uğramamıştı ki böyle hissedebildiğimden bile şüpheliydim.

Gözlerimi kapatıp uykuyu kucaklarken sonraki etkinliği ipe çekiyordum.

Bir sonraki etkinlik umduğumun aksine eğlence ve neşeden çok uzaktı.

Saha ekibi olmanın zor yanlarının olduğunu daha bu departmana katılmadan biliyordum. Neticede kulübün en aktif departmanıydık, sürekli etkinliklere katılıyorduk. Daha en başında Meltem Hanım maddi durumu yetersiz ailelerle bizzat görüşmemiz gerekebileceği hakkında uyarısını da yapmıştı.

Ancak yine de hazırlıksız yakalanmıştım.

Daha önceden kolilediğimiz kıyafetleri listeledikten sonra kulübe ait arabaya atlamış, ihtiyaç sahiplerinin tek tek kapısını çalmış ve elimizdeki listeye göre kıyafetleri paylaşmıştık. Çaldığımız her kapı, eşitsizlik tarafından yüzüme atılan bir tokat gibiydi. Belki de üzülmemem gerekiyordu, bilmiyordum. Neticede kıyafetleri teslim ettiğimiz ailelerin gözünde mutluluk ışıltıları peyda olmuş, bize defalarca kez teşekkür etmişlerdi.

UMUT BAHÇESİ

Ancak o insanların kendi tercihleriyle bu kıyafetleri almalarını isterdim, buna muhtaç olmalarını değil.

Bir ailenin evinden hayır dualarını alarak ayrıldıktan sonra ekip arabamızın ön koltuğuna oturdum. Tam yanımda oturan Ela, “Evet,” dedi. Bir yandan da arabanın motorunu çalıştırmakla meşguldü. “Ne durumdayız?”

Elimdeki listeyi kontrol ettim. Birkaç kısa not alıp bazı satırların üstünü çizdikten sonra, “Oldukça iyi iş çıkardık,” dedim. “Sanırım ziyaret etmemiz gereken son bir ev kaldı.”

Ela gaza basıp arabayı hareket ettirirken telefonumdaki navigasyon uygulamasını açtım ve gideceğimiz yeri genç kadına tarif etmeye başladım. Ela, arabayı bir gecekondun mahallesine sürerken arkamdaki Barış, “O kadar yorulduğum ki,” diye söylendi.

“Az kaldı, merak etme,” diye arkadaşımı teselli etsem de ondan farklı olduğumu söyleyemezdin. Tüm gün hangi aileye ne teslim edilecek diye listelerin arasında cebelleşmekten beynimin bal mumuna döndüğünü hissediyordum. Kaan ve Barış sürekli koli indirip kaldırmak zorunda olmadığım için şanslı olduğumu söyleseler de zihin yorgunluğunun en az beden yorgunluğu kadar hırpalayıcı olduğuna inanıyordum.

Ela sola döndüğünde sokakta oynayan çocuklara çarpmamak için yavaşlamak zorunda kaldı. Bir anda etrafımız çocuk çığlıkları ve kahkahalarıyla sarılmıştı. Üstelik neşeleri öylesine bulaşıcı, gülüşleri öylesine içtendi ki insan ister istemez kendini, dudaklarını yukarı kıvrırken buluyordu.

Pembe boyası oldukça lekelenmiş, yer yer duvarlarındaki sıvası dökülmüş gecekondunun önünde durduğumuz-

da derin bir nefes aldım ve arabadan indim. O sırada Barış bagaja yönelmiş, ayırdığımız son koliyi taşımaya koyulmuştu.

Eve ilerlerken, “Safiye teyze bugün iyi ki gelmemiş,” dedi Ela. “Yoksa bu tempo onu bayağı zorlardı.”

“Sahi,” dedim. “O niye gelmedi acaba? Bir sorunu olmasın?”

Kaan, “Hiçbir şeyi yok,” diye kendinden emin konuşunca ona döndüm. “Sabah konuştum ben. Biraz yorgun hissediyormuş, o kadar.”

Bir şey söylemek üzere dudaklarımı aralamıştım ki Barış, “Arkadaşlar!” diye çığırdı. “Acaba biraz hızlı mı olsak? Bazılarımızın kolu kopmuş olabilir.” Taşıdığı koliye imalı bir edayla baktı.

Ela kıkırdayıp eve yöneldi ve kapıyı birkaç kez tıklattı. Yaklaşık yarım dakika sonra içeriden ayak sesleri yükseldi ve nihayet otuzlu yaşlarının sonlarında, genç ve çelimsiz bir kadın kapıyı açtı. Son derece zayıf olan kadın, elini şişmiş karnına götürdü. Hamileliğinin son aylarında olmalıydı.

“Kime baktınız?” dedi şüpheli bir sesle. Kıstığı kahverengi gözleri dördümüzün üzerinde geziniyordu.

“Biz, Umut Ol Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Kulübünden geliyoruz,” diye açıkladım bugün defalarca yaptığım gibi. Kadın, kulübümüzün adını duyar duymaz dudaklarına hafif bir tebessüm yerleştirdi. “Giysi desteği talebinde bulunmuşsunuz.”

Kaan, Barış’ın taşıdığı kolideki poşetleri çıkardı ve kadına uzattı. Sonunda kolları yükten kurtulan Barış rahat

UMUT BAHÇESİ

bir nefes verdi. Kadın kıyafetleri alıp minnet dolu bir ifadeyle bize baktı.

“Çok teşekkürler,” dedi. “Sizin kulübünüzden gıda desteği de talep etmiştim ama bir dönüş olmadı.”

Bu yorgun kadına olumsuz bir cevap vermek yüreğimi dağlasa da derin bir nefes alıp, “Bize bir bilgi verilmedi,” dedim. “Muhtemelen talebiniz departmandaki diğer arkadaşlar tarafından inceleniyordur. En kısa sürede dönüş sağlanacağından eminim.”

Kadının yüzü gözle görülür bir hüznle dalgalanırken bakışlarımı kaçırdım. O sırada Ela, sudan çıkmış bir balık gibi kalakaldığımı görmüş olmalıydı ki “Biz gidelim,” diyerek kadının dikkatini çekti. “İyi günler.”

Tam arkamızı dönmüş gidiyorduk ki kadın, “Bir çayımı içseydiniz,” dediğinde yeniden arkamızı döndük.

Kaan, “Rahatsızlık vermeyelim,” diyecek oldu ama kadın, Kaan’ın sözünü savuşturmak ister gibi elini havada salladı.

“Olur mu öyle şey?” derken dudakları içten bir gülümsemeyle taçlanmıştı. “Bu kadar zahmet etmişsiniz, buyurun.”

Çoğu eşyanın eski ancak temiz ve düzenli olduğu eve giriş yapıp salondaki koltuklara oturduk. Adının Sibel olduğunu öğrendiğim kadın, her ne kadar zahmet etmemesi için ısrarcı olsak da misafirperverliği elden bırakmamaya kararlıydı.

Çayımızı içerken Sibel Hanım’ın hayatını dinleme fırsatı bulduk. Anlattığına göre orta gelirli bir ailede dünyaya

gelmiş, orta sınıf bir adamla aşk evliliği yapmıştı. Evlendikten bir süre sonra kızı Derya'yı kucağına almıştı. Bir gün eşi kendi işini kurmak için kredi çekmiş, mantıksız riskler alarak parasını çarçur etmişti. Borcunu ödemek için başka borçlar alınca da alacaklılar kapılarına dayanmaya başlamıştı ve sonunda kendini burada bulmuştu.

Borçlarını bir şekilde ödemeyi başarmışlar, sonunda alacaklılardan kurtulmuşlardı. Tam düzlüğe çıktıklarına inandıklarında, Sibel Hanım hamile olduğunu öğrendikten üç hafta sonra eşi trafik kazasında vefat etmişti.

Sibel Hanım bunları anlatırken salonun ortasında oturup oyuncak bebekleriyle oynayan küçük kız çocuğuna, Derya'ya baktım. Yedi veya sekiz yaşında olmalıydı. Ya bizim sohbetimizle ilgilenmiyordu ya da oldukça usta bir oyuncuydu.

“Aslında aldırmayı düşündüm,” demişti. “Neticede bu kolaya kaçmak, daha kolay bir yaşama sığınmak olurdu.” Sonra dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi ve bir elini karnına götürdü. “Ancak insan sevdiği adamın bıraktığı parçaya öyle kolay kıyamıyor.”

Ela kendini tutamayarak, “Pişman mısınız peki?” diye sordu.

Sibel Hanım cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Hislerini en iyi şekilde açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştığı aşikârdı. “Bazen dehşete düştüğüm ve kararımın doğruluğunu sorguladığım oluyor,” diye itiraf etti. “Sabahlara kadar gözyaşı döküyorum, panik içinde uyanıyorum.” Dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken gözleri dolu doluydu. Bakışlarını, bir elini koyduğu karnına çevirdi. “Ancak sonra

UMUT BAHÇESİ

bir tekme atıyor, sanki orada olduğunu söylermiş gibi, sanki annesinin hüznünü hisseder gibi...” Omuz silkti. “Belki de saçmalıyorum, bilmiyorum. Ancak şundan adım kadar eminim, onun yüzünü gördüğümde her şeyi unutacağım. Zor olacak mı? Evet. Hayat benim için sürekli verilen bir savaştan ibaret mi olacak? Buna da evet. Ama aynı zamanda buna değecek. Çektiğim her zorluğa, her savaşa hem de.”

Kadın kendini öyle güzel açıklamış, öyle güzel konuşmuştu ki hiçbir şey söyleyememiş, sessizlik içinde birbirimize bakmak dışında tepki vermemiştik. Yaptığımız tek şey onu cesaretinden dolayı tebrik edip konuyu değiştirmeye çalışmaktı.

Yaklaşık yarım saat sonra Barış ve Ela, Sibel Hanım’a mutfakta yardımcı olurken eski televizyon ünitesinin üstündeki bir nikâh fotoğrafına uzun uzun daldığımı fark ettim. Gelinlik giymiş kadın, Sibel Hanım’ın ta kendisiydi. Bedeni fazla değişmemişti ama bakışı o kadar duruydu ki sanki fotoğrafta onlarca yıl genç görünüyordu. Damat öylesine Derya’ya benziyordu ki fotoğrafta damatlık giymese bile onun Sibel Hanım’ın rahmetli eşi olduğunu anlardım.

“O benim babam.”

Küçük kız çocuğunun dudaklarından gururla dökülen sözler bir an dikkatimi dağıtmış, irkilmeme neden olmuştu. Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. “Ne kadar güzel bir fotoğraf.”

Derya oyuncak bebekleri yerde bırakıp televizyon ünitesine doğru ilerledi ve fotoğrafı alıp daha yakından görmem için bana uzattı, hemen ardından yanıma oturdu. Fotoğrafı incelerken küçük kızın içinde bir hüznün dalgasının

hüküm sürdüğünü hissettim ve “Abla olacağın için heyecanlı mısın?” diye hevesleneceği bir konu açma girişiminde bulundum.

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayınca gözlerimi kırıştırdım. “Ama neden?”

“Annem onu daha çok sevecek.”

Dudaklarım büzüldü. “İnan bana, öyle olmayacak,” derken son derece samimiydim. “Anneler çocukları arasında ayrım yapmaz, ikinizi de çok sever. Hem düşünsene, her zaman güvenebileceğin biri olacak bu hayatta. Sana asla sırtını dönmeyeceğinden emin olduğun biri.”

“Kime sorsam böyle söylüyor,” dedi Derya. “Ama ben bunun doğru olduğuna inanmıyorum, bence beni kandırıyorlar.”

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum zira bu çocuğun onu tiye aldığımı düşünmesini istemiyordum. Kaan’ın inceleyen bakışlarını üzerimde hissederken dikkatimi Derya’dan ayırmadım. “Neden seni kandıralım ki?”

“Üzülmemem için.”

Derin bir nefes aldıktan sonra, “Biliyor musun?” dedim. “Benim de bir kardeşim var.”

Kaşları hayretle kalktı. Sanki dünyada kardeşe sahip olma trajedisi bir tek onun başına gelmiş gibi şaşkın görünüyordu. “Gerçekten mi?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Üstelik o doğmadan önce seninle aynı şeyleri düşünüyor, ailemin beni sevmeyeceğinden korkuyordum. Ancak kardeşim doğduğunda benden mutlusu yoktu. O kadar küçük, o kadar savun-

UMUT BAĞÇESİ

masız ve sevgiye muhtaçtı ki ablası olarak onu her şeyden korumak istemiştim.”

Bir an yüreğim, anlattığım anıların özlemiyle kavruldu. Derin doğduğunda söylediğim şeyleri gerçekten hissetmiş, onu göğsümde uyutmuştum. Elimde olsa kimselere vermezdim onu.

Oysa şimdi o büyüyor, ben daha anlayışsız biri oluyordum. Aramızdaki uçurum her geçen gün genişliyordu ve elimden bir şey gelmiyordu.

“Onu seviyor musun?” diye sordu Derya.

Gülümsedim ve başımı olumlu anlamda salladım. “Zaman zaman beni deli ediyor, kalbimi kırıyor ama inan bana, kardeşlik bu dünyadaki en güzel şey. Emin ol, annen sana bir rakip değil, sırdaş doğuracak.”

Derya hiçbir şey söylemedi ancak bakışlarından kafasının karıştığı belli oluyordu. Görünen o ki bu zamana kadar kardeşinin, annesinin sevgisini çalacağına dair katı bir inancı vardı ve o inanç bugün biraz sarsılmıştı.

En sonunda bakışlarını benimkilere sabitleyip, “Beni sever mi?” diye sordu.

“Senin gibi güzel bir kızı neden sevmesin ki? Emin ol, ablası olduğun için kendini şanslı hisseder.”

Ani bir gazla bana bakıp, “Keşke sen de benim ablam olsan,” deyince neye uğradığımı şaşırdım. “Ne güzel konuşuyorsun. Hep bana güzel şeyler söyledin.”

Kaşlarım, düşüncelerimin yoğunluğu yüzünden hafifçe çatılırken gözlerimi kırptırdım. Bir an, yabancı bir ço-

cukla böylesine iyi konuşurken kendi kardeşime en son ne zaman güzel bir söz söylediğimi düşündüm.

Yanıt bulmak çok güçtü.

Kaan, hissettiğim kafa karışıklığını anlamış olmalıydı ki araya girip küçük kızla sohbet etmeye başladı. Bense uzun uzun düşündüm. *Başkalarına gösterdiğim merhameti neden en yakınımıdakilerden esirgiyordum?*

Eve dönüş yolu, tüm gün oradan oraya turlarken yorulduğumuz için son derece sessiz geçti. Kimsenin ağzını açıp iki kelam etmeye hâli kalmamıştı. Açıkçası küçük kızın söylediği şeyler o kadar kafamı kurcalamıştı ki böylesi benim de işime gelmişti.

Eve geldiğimde yorgunluktan canım çıkıyordu. Tek isteğim hemen duş almak ve kendimi yatağa atmaktı ama mutfaktan sesler geldiğini duyunca merakım ağır bastı.

Kız kardeşim Derin, dolaptaki dondurmayı kâseye koyarken geldiğimi gördü. Umursamaz bir ifadeyle, “Hoş geldin,” dedi. Hemen ardından dondurmayla cebelleşmeye döndü. “Yorgun görünüyorsun.”

“Biraz uzun bir gündü,” dedikten sonra darmadağınık tezgâha baktım. “Ortalığı batırmışsın.”

“Lütfen akşam akşam bağırp çağırma,” derken son derece samimi olması irkilmeme neden oldu. Amacı ukalalık yapmak değildi. Bulduğum her hatasında fırsatı kaçırmadan ona öfke kustuğum için önlem almaya çalışıyordu. “Temizleyeceğim şimdi.”

“Yo,” dedim başımı iki yana sallayıp. “Neden kızayım? Silersin, geçer.”

UMUT BAHÇESİ

Kaşlarını kaldırıp bana inceleyici bakışlarından birini attı. “İyi misin sen? Başına bir şey düşmedi, değil mi?”

Kıkırdadım. “İyiyim,” dedim. “Merak etme.”

İçeri gitmek için arkamı dönmüştüm ki son anda durup tekrar kardeşime baktım. “Derin.”

Dikkatini dondurmada ayırıp bana baktı. “Efendim?”

“Kardeşim olduğun için çok mutluyum. Bunu hissetti-rebiliyor muyum, emin değilim ama seni sevdiğimi bilme-ni istiyorum.”

Kız kardeşim, bedeninden âdeta bir elektrik akımı geç-miş gibi kalakaldı. Sanki bir uzaylı olduğumu iddia etmi-şim gibi şaşkınlık içinde bana bakıyor, far görmüş tavşan gibi öylece dikiliyordu.

Birkaç saniye sonra dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. “Ben de seni seviyorum, abla.”

Aniden gelen bu duygusallık beni daha fazla aciz yaka-lamadan gülümseyip odama ilerledim ve bir an kalbimin atışını tüm bedenimde hissettim.

O gece sevdiğim bir insana hiçbir sebep yokken *seni se-viyorum* demenin ne güzel bir lütuf olduğunu, yüreğini ne kadar dinginleştirdiğini; sadece karşımızdakini değil, bizi de mutlu ettiğini öğrenmiştim.

O günden sonra ne zaman aklıma gelse, sevdiğim in-sanlara onları sevdiğimi söyledim. Konuştuğumuz konu-nun ettiğim lafla alakalı olması gerekmiyordu. Hatta o an konuşuyor olmamız bile gerekmiyordu. Aniden söyleyive-riyordum çünkü ertesi sabah uyandığımda bunu söylemek için şansım olmayabileceğini öğrenmiştim.

Karşımda kıkırdayan Ela, “Herkesi kandırabilirsin,” derken çikolatalı pastasını keyifle ağzına götürdü. “Hatta işleri ilerletip kendini bile kandırabilirsin ancak beni kandırmaya çalışma.”

Bugün ekip arkadaşlarım ve Ercan Bey’le gelecekteki etkinliklerimizi planlamak üzere toplantı yapmak için buluşacaktık. Toplantı tarihi netleşir netleşmez Ela bana mesaj atmış, önceden görüşüp görüşemeyeceğimizi büyük bir hevesle sormuştu. Başlangıçta bu hevesini pek anlamlandıramamıştım çünkü haftanın büyük bölümünü kulüp yüzünden birlikte geçiriyorduk zaten. Beni sebepsiz yere bu kadar çok özlemesi enteresan gelmişti.

Ancak şimdi anlıyordum, beni özlediğinden değildi heyecanı. Amacı çöpçatanlık yapmaktı. Kafeye geldikten yaklaşık yarım saat sonra konuyu bir şekilde Kaan’a getirmiş, ondan hoşlandığımı dile getirmem için türlü numaralar yapmaya başlamıştı.

UMUT BAĞÇESİ

“Seni kandırmaya falan çalışmıyorum,” dedim. “Sadece gerçekleri dile getiriyorum. Yok öyle bir şey, yanlış anlamışsın.”

Bana bilmiş bilmiş bakarken tek kaşını kaldırdı. “Neden reddediyorsun ki?” derken son derece sitemkârdı. “Beni yakın mı görmüyorsun? Birilerine hislerini taşıyıp dedikodunu yapmamdan mı korkuyorsun?”

“Ne?” dedim samimi bir şaşkınlık içinde. Söylediği şey aklımın ucundan bile geçmemişti. “Elbette öyle bir şey yok. Sana güveniyorum.”

“Öyleyse neden hislerini dile getirmekten bu kadar çekiniyorsun?” Dudaklarımı hızla araladım ancak işaret parmağını suratıma doğrultarak susmama neden oldu. “Sakin Kaan’dan hoşlanmadığın yalanını tekrarlama, kızım. Benim gözlem yeteneğimi hafife alıyorsun.”

“Ela,” dedim sesimin az da olsa yükselmesine engel olmayarak. “Yok öyle bir şey. Lütfen, bu konuyu kapatalım.”

Ela bir süre gözlerimin içine baktı, sessizce beni inceledi. Bu öylesine derin, insanı çıplak hissettiren bir bakıştı ki böyle bakmak yerine saatlerce konuşması için yalvarmanın eşiğine gelmişim. Ancak genç kadın derin bir nefes alıp dudaklarına bir sırıtma yerleştirerek beni şaşırttı. “İyi madem. Ne yalan söyleyeyim, rahatladım.”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. “Neden?”

Utangaç bir edayla hafifçe öne eğildi. “Aslında bana kızabilirsin ama seni buraya çağırmamın nedeni Kaan’dan hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmekti. Eğer ona karşı hislerin varsa aradan çekilecektim.”

Aniden kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. Kanımın damarlarımda âdeta kaynadığını hissedergibiydim. “Aradan çekilecektin,” diye söylediklerini tekrarladım soru sorar gibi.

Başını olumlu anlamda salladı. “Kaan’la bu hafta sonu buluşacaktık. Eğer sen bir şeyler hissediyorsan çocuğu salacaktım ama madem öyle bir şey yok, flört etmemizde bir sakınca görmezsin herhâlde.”

“Saçmalama, Ela,” derken sebebini anlamlandıramadığım bir öfke hissetmiştim. Sanki içimde patlamaya hazır ve lavlarıyla tüm şehri yakıp kül etmeye hevesli bir volkan vardı. “Olmaz öyle şey.”

“Neden olmasın ki?” diye omuz silkti. “Sonuçta ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, hemen hemen aynı yaşıyız. Yakışıklı da biri. O zaman beni ne durduracak?”

Masalın altındaki ellerimi yumruk yaptım. “O da seninle ilgileniyor mu?” diye soludum. Bu ihtimali dile getirmek bile son derece rahatsız olmama yetmişti.

Ela arkasına yaslanırken sakinliğini korudu. “Sanırım bu, onu ve beni ilgilendirir.”

Dudaklarımı kemirirken bakışlarımı kaçırdım. Bir yanım, Ela ve Kaan’ın kafasını yumurta misali birbirine tokuşturmayı delicesine arzularken diğer yanım, bu öfkenin hiçbir haklı ve mantıklı sebebi olmadığını söylüyordu. Kaan flört ettiğim bir adam değildi neticede, kiminle ne yaptığı beni ilgilendirmemeliydi. Böylesine üzmemeli, böylesine rahatsız etmemeliydi.

Ama ediyordu işte.

UMUT BAHÇESİ

“Olmaz,” dedim birden. Bu kelimenin ne ara zihnime düştüğünden bihaberdim ancak dudaklarımdan dökülmesini engelleyememiştim.

Ela gözlerini kıstı. “Nedenmiş?”

Yanımdaki sandalyede duran çantamı kaptım. “Ben gidiyorum. Ercan Bey’e acil bir işim çıktığını söylersin.”

Ayaklanmak üzereydim ki Ela aniden kalkıp beni tuttu ve tekrar yerime oturmamı sağladı. “Tamam, tamam,” dedi. “Sakin ol, buluşma falan yok. Yalan söyledim.”

Kaşlarım çatılırken arkadaşşıma baktım. Yüreğimdeki kasırgalar bir an için durulmuş, yerini ılık rüzgârlara bırakmıştı. “Yalan mı söyledin?”

“Evet,” dedi kıkırdayarak. “Vereceğin tepkiyi merak ettim.” Öfkeyle dudaklarımı aralamıştım ki “Pişman değilim,” diyerek beni susturdu. “Bir türlü vermek istemediğin cevabı almış oldum.”

Ne diyeceğimi bilemez hâlde, sudan çıkmış bir balık gibi genç kıza bakakaldım. “Ondan hoşlanıyorsun,” dedi aniden. Sözleri beni öylesine gafil avlamıştı ki bakışlarımı kaçırmak dışında bir şey yapamadım.

“Neden şansını denemiyorsun?” dedi son derece sakın bir sesle.

Ela’nın sorgulayıcı, insanı çaresiz bırakan bakışlarıyla yüzleşmeye cesaretim yoktu. Bu yüzden bakışlarımı bacaklarımın üstündeki ellerime sabitledim. “Bilmediğin şeyler var, Ela.”

“Anlat o zaman.”

Derin bir nefes alıp başımı yukarı kaldırdım. Tekrar genç kadına baktığımda hevesle beklediğini, gözlerini bir an bile benden ayırmadığını gördüm ve o an bir cevap alana kadar durmayacağını anladım. Bu kadar ısrarcı olduğu için Ela'ya minnet mi duymalıydım yoksa onu Boğaz Köprüsü'nden mi sallandırmalıydım, emin olmak güçtü.

“Şu an kötü bir dönemden geçiyorum,” dedim sonunda. Bu konuyu ilk kez Caner dışında birine açmanın gerginliği, tonlarca ağırlığıyla üstüme çöküyordu. “Lütfen beni yargılama, derdimi saçma da bulma ama ben mutlu olamıyorum.”

Kaşları çatıldı. “Nasıl yani?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Sanki içimde bir savaş var, Ela. Bu öyle bir savaş ki dur durak bilmiyor. Üstelik bu savaşı kimin kazandığı hakkında en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, kaybeden tarafta olduğum.”

Ela'nın gözleri samimi bir üzüntüyle dalgalanırken bir elini teselli verircesine sırtımda dolaştırdı. “Neden bir psikologdan yardım almadın?”

“Bunu en yakın arkadaşım da soruyor,” dedim. “Ancak... Bilemiyorum. Nedense güvenli gelmiyor. Bir yabancıyla konuşmak huzursuz hissettiriyor. Zaten o yüzden bir gönüllülük kulübüne üye oldum. Arkadaşım insanlara yardım etmenin iyi gelebileceğini söylemişti. Ben de buradayım işte.” Derin bir nefes aldım. “Ben böylesine saçma bir dönemdeyken bir başkasını hayatıma nasıl dâhil edeyim? Bu ona haksızlık olmaz mı? Karşımdakinin dertsiz başına dert açmış olurum.”

UMUT BAHÇESİ

Genç kız sessizliğe gömülünce dudaklarım, hissettiğim hayal kırıklığı yüzünden hafifçe bozuldu. “Anlattıklarımı saçma buldun, değil mi?”

“Ne?” Başını hızlıca iki yana salladı. “Hayır, hayır. Ben sadece sana neyin iyi geleceğini düşünüyordum. Yoksa inan bana, kulübe katılmakla mantıklı bir şey yapmışsın.” Tek kaşını kaldırdı. “Ancak Kaan’la ilgili düşüncelerini son derece anlamsız bulduğumu söylemeliyim.” Sessizlik içinde ona bakmaya devam ederken uzanıp elimi tuttu. “İnsanların adına karar veremezsin, Öykü.”

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Ben sadece çevremdekileri koruyorum-”

“Kendinden,” diye sözlerimi tamamlayınca bir an afalladım ama hemen ardından başımı hafifçe sallamayı akıl edebildim. “Peki,” dedi. “Sana bir sorum var: Şu an burada seninle oturuyorum, sohbet ediyorum. Bu bana dert ve sıkıntıdan başka bir şey getirmiyorsa neden hâlâ burada oturmaya devam edeyim ki?” Gözlerini kıstı. “Aptal mıyım? Acı çekmekten hoşlanan bir manyak mıyım? Burada seninle geçirdiğim her bir dakika için birinden para mı alıyorum?”

“Ben-”

“Senin adına cevaplayayım, hiçbiri. Sadece seninle olmak bana keyif veriyor, dertleşmek bile hoşuma gidiyor, hepsi bu.” Arkasına yaslanıp kollarını göğsünün altında kavuşturdu. “Neden sevmeye layık olduğunu kabul etmemek için çırpınıyorsun?”

Sanki elinde bir silah vardı, en zayıf noktama nişan alıp hedefi on ikiden vurmuştu. Ne diyeceğimi bilemeyerek genç kıza bakakaldım.

Ela sözlerine bir cevap vermemi beklemeden derin bir nefes aldıktan sonra, “Ben de bir dönem depresyondaydım, biliyor musun?” diye itiraf etti. Soru sormama fırsat vermeden, “Geçen sene,” diye anlatmaya koyuldu. “O zamanlar bir psikologla görüşme düşüncesi bana da zor gelmişti. Ben de kendimi yazmaya verdim, kafamı dağıtmak için başka şeylere odaklandım; tıpkı senin gibi.”

Dudaklarım hafifçe aralandı. Ela öylesine cıvıl cıvıl, öylesine hayat dolu bir kızdı ki benimle benzer şeyler yaşadığını hayal dahi edemezdim.

Bir an gerçeklerle yüzleşmenin şaşkınlığını yaşadım. Muhtemelen dışarıdan bana bakan biri de benim böyle hissettiğimden bihaberdi. Zira hepimiz bunu yapmıyor muyduk? Kalbimiz parçalara bölünmüşken, o parçalar te-nimize batıyor ve canımızı yakıyorken sürekli gülümsüyor ve yarattığımız o mutlu, umursamaz görünüşü dışarıdaki insanlara sunmuyor muyduk?

Hepimiz bir tiyatroya hapsolmuştuk. Yaptığımız tek şey üstümüze düşen rolü kusursuzca oynamaya çalışmaktı. Üstelik bu tiyatroda, perde hiçbir zaman kapanmayacaktı.

“Hiç tahmin etmezdim,” diye mırıldandım. “O kadar hayat dolu görünüyorsun ki.”

Umursamıyor gibi omuz silkti ama bakışlarındaki pan-ıltıdan aslında bu durumun, onun içinde nasıl bir yangın yarattığını görebiliyordum. Genç kadının üstüne gitmek istemiyordum ancak onu umursadığımı da bilmesini isti-

UMUT BAHÇESİ

yordum. Bu yüzden, “Yazdıklarına bakabilir miyim?” diye sordum.

Dudakları hafifçe açıldı, hemen ardından sertçe yutkundu. “Beğenmeyebilirsin-”

“Yapma ama,” dedim elimi havada sallayıp. “Neden beğenmeyeyim? Hem diyelim ki beğenmedim, bu sana ne kaybettir? Sanat dediğin şey kişiseldir, unutma.”

Ela son derece yavaş hareketlerle sırt çantasına yöneldi ve içinden kahverengi, suni deriden yapılma bir defter çıkardı. Defteri bana uzatırken bir an için ellerinin titrediğini görür gibi olmuştum. Genç kızı zor durumda bıraktığımı düşünüp pişman olsam da merakım körüklenmişti bir kere. Ela’nın defterini hevesle açıp ilk sayfadaki şiiri okumaya başladım.

*Bir diyardayım
Karanlık vadiler, derin kuyular
Çıglıkları yutan mağaralar
Bir an afalladım, etraf fazla tanıdıktı
İçimdeki ses nerede olduğumu fısıldadı:
Burası senin kalbin*

Arkadaşım heyecanla bana bakarken, “Beğendin mi?” diye hevesle sordu. O sırada ben şiiri ikinci kez okumakla meşguldüm. Ela’nın yazdıklarında hissettiklerimin yansımalarını mı görmüştüm, bilmiyordum ancak bu eski defterde yazılanlar ruhuma dokunmuştu.

“Ela,” dedim. “Gerçekten çok güzel. Bir şiir kitabı yazmaya hevesli olduğunu bilmiyordum.”

Omuz silkip, “Bir süredir bir şeyler karalıyorum işte,” dedi ancak yazdıklarının onu hayata bağlayan bir bağ olduğunu hisseder gibi olmuştum.

“Kitabın adı ne olacak peki?”

Hevesle gülümsedi. “Sekizinci Günah.”

Kaşlarımı hayretle kaldırdım. “Dikkat çekici bir isim,” dedim samimiyetle. “Peki, neden bu ismi tercih ettin?”

Ela cevap vermek yerine birkaç sayfayı çevirdi ve yazdığı kitaba adını veren şiiri gözler önüne serdi.

*Tanrı, insanlar için yedi büyük günah seçti
Ve toplum bu günahlara sekizinciye ekledi:
Kadın olmak.*

Kaşlarım yeniden kalktı. Hiçbir şey söylemeden birkaç sayfayı daha geçtim. Genç kızın yazdıkları öylesine içime dokunuyordu ki bir an *bu şiirleri ben mi yazdım*, diye sorgular olmuştum. “İnan bana, şiirlerini çok sevdim, Ela,” dedim samimiyetime inanmasını umarak. “Arkadaş olduğumuz için söylemiyorum bunları. Kitapçada dolaşsam ve böyle bir şiir kitabına denk gelip birkaç sayfasına baksam satın alacağım ve keyifle okuyacağım bir kitap bu.”

Ela sözlerim karşısında gözlerini kırpıştırdı. Tepki veremese de heyecanı gözlerinden okunuyordu sanki. “Çok teşekkür ederim, Öykü,” dedi. “Bu sözlerinin benim için önemini bilemezsin.”

Ela’yla biraz daha konuştuk. Şiirlerini bir yayınevine göndermesi gerektiği konusunda onu cesaretlendirmek için elimden geleni yaptım. Sahiden de yazdıkları beni derin-

UMUT BAHÇESİ

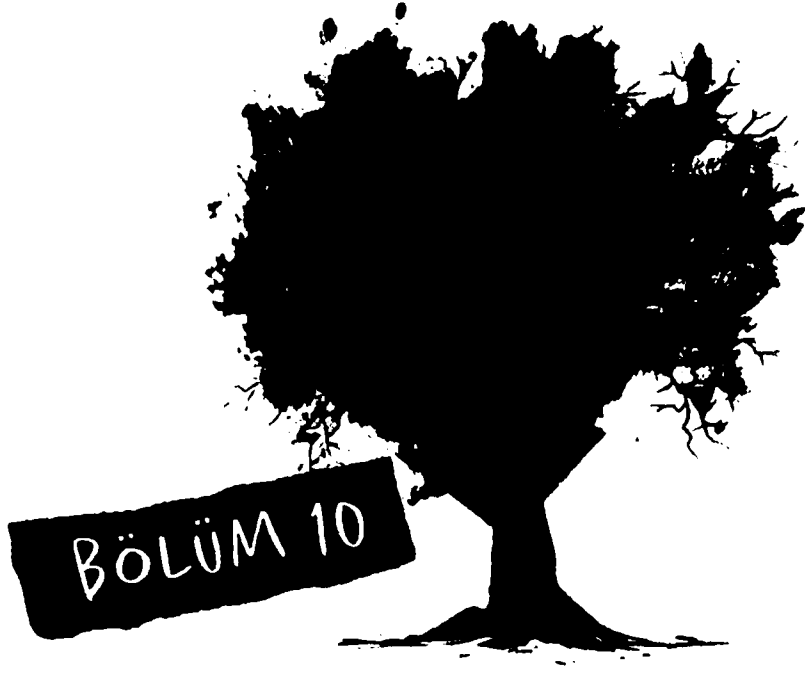
den etkilemiş, satırlarında kendimi bulmama olanak sağlamıştı. Belki bir başkasının da kendisini bulmasına yarardı, kim bilir?

Şiirleriyle ilgili derin sohbetler yapmamızın ardından Ela, konuyu bir şekilde tekrar Kaan'a bağladı. Ona göre çekimserliğimin hiçbir bahanesi olamazdı. Karnında kelekler uçuşan bir insan, sonu ne olursa olsun o keleklerin izini sürmeliydi; daha kanat çırpmamışken o kelebeği söküp atmak acımasızlıktan başka bir şey değildi.

Genç kadına bu konu hakkında düşüneceğime söz verdim. Başta onu geçiştirmek için bu kelimeleri ettiğime inansam da sahiden de sözlerinin zihnimde cirit attığını fark etmek, şaşkınlığa kapılmama neden oldu.

Öyle ki toplantıdan sonra eve geldiğimde bile genç kızın sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Başımı yastığa koyduğumdaysa aklımda kalan tek şey Ela'nın şiirlerinden biriydi.

*O kadar çok terk edilmişsin ki
Kimsenin seni sevmeyeceğine kendini inandırmışsın
Ve bir bakmışsın
Biri seni gerçekten sevmiş
Ancak
Sevgiye kör olmuş gözlerin
Seni seven tek kişiyi de uzaklaştırmışsın kendinden
Ne üzücü bir fıkra*

Bu zamana kadar yaşlılarla pek iyi anlaşılamayacağımı düşünür, yaş farkının insanları ayrı dünyalara koyduğuna inanırdım. Neticede günümüzde beş yılda bile dünya korkulacak yönde değişiyordu. Böyle bir dünyada aramda kırk yaş fark olan biriyle nasıl konuşabilirdim, o kişiyle ne paylaşabilirdim ki?

Bu kalıplaşmış düşünceme ilk darbe Safiye teyzeyle tanıştığımda, ikinci ve yok edici darbeyse Umut Ol programıyla huzurevine ziyarette bulunduğumuzda geldi.

Geniş, ağaçlarla dolu bahçeye girdiğimde bir an için durup derin bir nefes aldım ve etraftaki kuş cıvıltılarını dinledim. Bir an için böyle bir yerde yaşama düşüncesi beni mest etti zira çoğu yaşıtımın aksine partilerde günümü gün etmek gibi bir derdim olmamıştı hiç. Beni böylesine sakin, huzurlu şeyler cezbediyordu.

Yanımda yürüyen ekip arkadaşlarıma baktım. Safiye teyze uzun kollu, eteği yere kadar uzanan yeşil bir elbise giymiş; başörtüsünü gelişigüzel bağlamıştı. Su yeşili gözleri bizimkinden farklı bir heyecanla parıldıyordu. Burada ka-

UMUT BAHÇESİ

lanların gençlinin onun yaş grubunda olduğunu varsayarsak bu heyecanı yersiz de sayılmazdı. Yaşlı kadın yol boyunca yeni arkadaşlar edineceğini söyleyip durmuştu.

Safiye teyzenin koluna girmiş, neredeyse sekerek ilerleyen Ela her zamanki renkli kıyafetleriyle ekibimizin neşeli yüzüydü. “Safiye teyze,” dedi yanındaki yaşlı kadına bulaşacak olmanın verdiği şeytani bir mutlulukla. “Senin yaşlarında başka bir arkadaşımız olsa bozulur musun?”

Yaşlı kadının kafası karışmış gibiydi. “Nasıl yani?”

“Yani onunla çok yakın olsak, seninle ettiğimiz muhabbetleri onunla da etsek-”

Safiye teyze gözlerini kısıp Ela’ya ölümcül bir bakış attı. “Yani bir başkasını benden daha mı çok seveceksiniz?”

Ela’ya kalsa numarasına devam ederdi ancak Safiye teyze gibi tersi oldukça pis bir eski toprağın öfkesini üzerimize çekmek istemezdik. Ayrıca güne böylesine hevesli başlamışken enerjisinin birden sömürülmesini istemiyordum. Bu yüzden boştaki koluna girip, “Aman Safiye teyze,” dedim. “Ne bakıyorsun sen Ela’ya? Sana sataşarak eğleniyor kendince.”

Safiye teyze pek ikna olmuş gibi değildi. Sessizliğini korurken başını yukarı kaldırdı ve yürümeye devam etti. O sırada Ela, numarasına daha fazla devam edemeyerek yaşlı kadının ağzını avucunun içine alıp bir bebek sever gibi büzdü. “Benim minik bebeğim,” dedi bir yandan. “Sence herhangi biri senin yerini tutabilir mi?”

“Hiç!” dedi Barış. “Sen de hemen inanıyorsun buna, Safiye teyze.”

Safiye teyze yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da gözlerindeki parıltıyı gizleyemedi. Beklenti dolu gözlerini tam solumdaki Kaan'a çevirdi ancak genç adam ne söylemesi gerektiğini bilemiyor gibi alık alık suratımıza bakmayı sürdürdü.

Kimseye çaktırmadan kaş göz hareketleriyle Safiye teyzeyi işaret ettiğimde, "Ah," dedi zihninde şimşekler çakan. "Elbette. Sen bizim biricik sultanımızsın."

Hepimizden aldığı iltifatla göğsünü iyice kabartan Safiye teyze tekrar neşelenirken büyük binaya giriş yaptık. Dakikalar önce Kaan'ın iletişimde olduğumuz görevliyi araması sayesinde kapıda bizi Serpil Hanım karşıladı. Serpil Hanım orta yaşlı, kum sarısı saçları olan, oldukça güzel ve güler yüzlü bir kadındı. İlk kez bir huzurevini ziyaret ettiğimden tüm gün boyunca yanımızda olacağını ve bize yol göstereceğini düşünmüştüm fakat bu büyük bir yanılgıydı. Buradaki insanlar o kadar sıcak, o kadar içtenlerdi ki bizi aralarına almaları sadece dakikalar sürmüştü. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi hararetli bir sohbetin ortasında bulmuştum.

Annem bir keresinde insanın yaşlandıkça çenesinin düştüğünü söylemişti. Ona göre anlatacak hikâyemiz ne kadar fazlaysa, bunu insanlara duyurmak için o kadar hevesli oluyorduk. Bu kadar yaşlıyla sohbet etmek bir nebze olsun haklı olabileceğini düşünmeme neden oldu. Hepsi o kadar konuşkan, o kadar dost canlısıydı ki sohbetin gitgide derinleşmesi kaçınılmaz olmuştu.

Yaklaşık yarım saat sonra kadınlar örgü örme bahanesiyle kendi köşelerine çekildiler. Beyler de geçmiş maç özet-

UMUT BAHÇESİ

lerini izleyerek sohbe daldılar. Kaan ve Barış da onlara katılmış, kahkahalarla sohbet ediyorlardı.

Diğer kadınlara örgü örmeyi öğreten Sevim teyze eline bir çift şiş aldı. Şiş geçirilmiş tozpembe iplik, bol bir kazak olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Uyumsuz olmamak için Ela'yla elimize bir çift şiş aldık ve birbirimize baka baka bir şeyler yapmaya başladık. O sırada örgüye zaten aşına olan Safiye teyze kollarını çoktan sıvamış, yeşil bir atkı örmeye başlamıştı.

Sevim teyze bizlere hayat hikâyesini anlattıktan sonra, “Siz anlatın bakalım,” dedi Ela'yla bana bakıp. “Siz gençsiniz, bizden daha çok anlatacak şeyiniz vardır.”

Ela suratını buruşturdu. “İnan bana, Sevim teyze, o kadar sıkıcı bir hayat yaşıyorum ki şaşar kalırsın.”

Yaşlı kadınlardan diğeri, “Yok mu görüştüğünüz yakışıklı biri?” diye kıkırdadı.

Ela bana sinsî bir ifadeyle gülümserken, “Aslında Öykü'nün anlatacağı bazı şeyler olabilir,” diye beni kurtların önüne attı.

Hain.

Arkadaşıma en ölümcül bakışımı attım ancak o öylesine keyifliydi ki bu bakışları umursadığı söylenemezdi. Ela'yı daha sonra beşinci kattan sallandırmam gerektiğini aklıma yazıp büyük bir gülümsemeyle beni izleyen yaşlı kadınlara başımı çevirdim.

“Aslında anlatacak pek de bir şeyim yok,” dedim. “Ela'nın abartması.”

“Yalan söylüyor,” dediğinde ona öyle sert baktım ki bir an irkilip yanımdan kalktı ve Safiye teyzenin yanına oturup yaşlı kadının kanatlarının altına sığındı. “Koru beni, Safiye teyze,” dedi kadının koluna sarılıp. “Bana her an saldırabilir bu canı.”

Safiye teyze bir anne edasıyla kolunu Ela’nın omzuna attı. “Kızma çocuğa, Öykü,” dedi. “Biz bize sohbet ediyoruz alt tarafı.”

Bir an için buradakileri savuşturmayı düşündüm ancak bana öylesine hevesle bakıyorlardı ki onları kırasım gelmemiştir. “Peki, tamam,” dedim derin bir nefes alıp. “Beğendiğim biri var ama sadece arkadaşız. Aramızda bir şey yok. Açıkçası onun benden hoşlandığını düşünmek için bir sebebim bile yok.”

“Hayır, var,” dedi Ela. Bu sefer beni sinir etmek için değil de destek çıkmak için konuştuğunu hissediyordum. “Sana karşı gayet korumacı bir tavrı var. Ayrıca sana nasıl baktığını görüyorum. Bazen sana bir peri masalından fırlamışsın gibi hayranlıkla bakıyor. Sana bakarken gözlerinin içi gülümsüyor.”

Derin bir nefes aldım. “Senin yakaladığın birkaç bakış haricinde elimde somut bir kanıt olmadan adamın peşinden mi koşayım?”

Ela gözlerini kıstı. “Benim yakaladığım bakışları çok değersiz bulduğunu hissediyorum ve bundan hiç hoşlanmadım. Hem biz seninle daha geçen gün konuşmadık mı?”

Birden didişmeye başlamıştık ve ikimiz de çevremizdekileri umursamıyorduk. Herkes örgü örmeyi bırakmıştı. “Söylediğin her şey aklımda,” diye çıkıştım.

UMUT BAHÇESİ

“O zaman aklında olduğunu kanıtla ve şu aptal adama lanet, küçük bir adım at!”

Sesimiz erkeklere ulaşmasın diye tıpkı Ela gibi, “Söyler misin?” diye fısıldadım. “Sürekli yüz yüze geleceğim ekip arkadaşşıma nasıl adım atayım? Reddedilirsem-”

Lafımın devamını getiremedim çünkü o an ağzı bir karış açılmış Safiye teyzeyle göz göze geldim. Ela da buz tutmuş gibi yaşlı kadına doğru yavaşça başını çevirdi. Ben şoktan ağzımı açıp tek kelime edemezken Ela çok geçmeden sırrımızı savunmaya girişti. “Bana bak, Safiye teyze,” dedi. “Sakın bizimkilerin yanında bunu ağzından kaçırma. Öykü bu konularda çok utangaç.”

Safiye teyze başını aşağı yukarı salladı. “Kaan demek...” diye mırıldandı.

Ela, *al işte* der gibi bana baktı. “Gördün mü?” dedi bilmişlikle. “Adamın bakışları Safiye teyzenin de dikkatini çekmiş ki bahsettiğimiz kişinin Barış olmasına ihtimal bile vermedi.”

Safiye teyze, “Ondan değil ki,” dedi Ela’ya bakıp. “Barış’ın sana sevdalandığını düşünüyordum ben.”

Ela’yla aynı anda, “Ne?” diye sorduk.

Safiye teyze kıkırdayıp, şok içinde kalakalan Ela’nın kısacık saçlarını okşadı. “Ah, güzel kızım,” dedi. “Başkasının hislerini çok güzel görüyorsun da ne hikmetse sana aşkla bakan bir oğlana kör oluveriyor gözlerin.”

Ela kahverengi gözlerini kırptırdı. “Bence yanılıyorsun,” derken yanakları domatesten bile kırmızı bir hâl almaya başlamıştı. “Barış benim arkadaşım.” Safiye teyze

kaşlarını bilmişlikle kaldırmak dışında bir şey söylemeyince Ela, “Yok öyle bir şey,” diye directti.

Safiye teyze kıkırdadı. “Zamane gençleri işte. Gözünü-zün önündekini görmezsiniz bir türlü.”

“Öyle, öyle,” dedi tam yanındaki Sevim teyze. Safiye teyzeyle tam bitirim ikili olmuşlardı. “Her şeyin en iyisini bildiklerini zannederler.” Sevim teyzenin bakışları bana sabitlendi. “Sen de utanma, kızım,” dedi samimiyetle.

“Öyle diyorsunuz ama sık sık yüz yüze geldiğim biri tarafından reddedilmek çok utanç verici olurdu.”

Yaşlı kadın şaşırmış görünüyordu. “Birine gönlünü kaptırmak, sevmek, onunla ilgili güzel şeyler dilemek ne zamandan beri utanç kaynağı?”

Sevim teyze tam anlamıyla lafı gediğine oturtmuştu. Sessiz kalmak dışında elimden bir şey gelmezdi. Dudaklarımı kemirip en az benim kadar sözleri tükenmiş vaziyette olan Ela’ya baktım. O sırada yaşlı kadınlardan biri, “Doğru söylüyorsun,” diye hak verdi Sevim teyzeyle. Adı Gülbahar’dı. “Gençken bizim köyde vurulduğum bir oğlan vardı. Düğünlerde hep denk gelirdik. O zamanlar onu izler dururdum. Onun da bana varası vardı bence. Ama sonra babası Hakk’ın rahmetine kavuştu. O da çalışıp annesine bakmak için İstanbul’a gelmek zorunda kaldı.”

Ela oldukça meraklanmıştı. “Sonra ne oldu?” dedi.

Gülbahar teyze dudaklarını birbirine bastırırken gülümsedi ancak içimde bir yerde ağlamamak için kendini zorladığını hissettim. “Ona *beni kaçır*, deseydim yapardı,” dedi. “Ya da benimle köyde bir hayat kurmak için elin-

UMUT BAHÇESİ

den geleni yapardı. Bakışlarında görmüştüm bunu ama ne o bana *gel* demeye cesaret edebildi ne de ben *kal* demeye.”

Hepimiz sessizliğe gömüldük. Ne diyeceğimizi bilemiyorduk. “Aman, boş ver o çulsuzu!” dedi Sevim teyze. Dalga geçer gibi görünse de yaşlı kadının, dostunun keyfini yerine getirmeye çalıştığını anlamıştım. “Ondan sonra zengin kocaya gittin, fena mı?”

Kadınlar kendi arasında kıkırdarken Gülbahar teyze de gülüşmelere katıldı. “Neyse işte,” dedi sonra. “Hikâyenin özü şu, kendi iyiliğinizi düşünüp sevdanız için elinizden geleni yapmadığınızda kaybeden tek kişi siz olursunuz.”

Teyzelerden biri ekledi: “Ve yaşlandığınızda o günleri yâd eder durursunuz.”

Yanındaki kadın onu hafifçe dürttü. “Gençleri yaşlılıkla ilgili korkutma.”

Ela kıkırdadı. “Yok, yok,” dedi. “Eskiden yaşlanmaktan korkardım ancak hayatın güzelliğinin, zamanın hızla akıp geçmesi ve içinde bulunduğumuz anın bir daha geri gelmeyeceği gerçeğinde saklı olduğunu anladım.”

Hepimiz Ela’nın ne kadar güzel bir söz sarf ettiğini düşünürken yanımıza burada kalan beylerden oluşan dört beş kişilik küçük bir grup ile Barış ve Kaan geldi. Onların geldiğini görünce gönül işleriyle ilgili konuşmayı bıraktık. Neyse ki dostlarımızın hiçbiri sırrımızı ifşa etmemişti ancak parıltılı gözleri genç adamlarla bizim aramızda mekik dokuyordu.

Bir adamın elinde kırmızı bir karanfil tuttuğunu fark ettim. Kısa boylu, gözlüklü, esmer adamın adı Salih’ti.

Kahverengi, eski bir takım elbise giyyordu. Salih amca çekinerek arkadaşlarına baktı, içlerinden biri hafifçe onu ittirerek desteğini sundu. O sırada Barış ve Kaan'a sorgulayan gözlerle baktım. Kaan bir eliyle ağzını kapatmışken Barış da kahkahalarını, birbirine bastırıldığı dudaklarıyla perdeliyor gibi görünüyordu.

Hepimizin pürdikkat izlediği Salih amca, "Safiye Hanım," dedi. "Rahatsız etmeyeceksem bu çiçeği size armağan etmek isterim."

Ela'nın ağzı bir karış açılırken güldüğüm belli olmasın diye birkaç saniyeliğine kafamı başka yöne çevirdim.

Yaşlı kadınlar kıkırdarken Safiye teyze kıpkırmızı kesilerek, "Ba- Bana mı?" diye sordu. Salih amca sertçe yutkunduktan sonra başını hızlıca salladı ve titreyerek karanfilimsimsıkı saran elini Safiye teyzeye uzattı.

Safiye teyze bir an için ne yapacağını bilememişti. Muhtemelen hemen yanındaki Sevim teyze onu dirseğiyle dürtmese sabaha kadar yaşlı adama bakmaya devam ederdi. Ancak sonunda kendine geldi ve çiçeği adamın elinden alıp teşekkür etti.

Yaşlı grubumuz aramıza katılırken Ela ışıık hızıyla yarışacak bir hızla Safiye teyzenin yanından kalkıp yanıma oturdu. Böylece Salih amcanın, Safiye teyzenin yanına oturmasına olanak sağlamıştı.

Yanıma oturur oturmaz kulağına fısıldadım: "O zalimce satışının ardından yanıma oturduğuna göre ya çok cesursun ya da çok aptal!"

UMUT BAĞÇESİ

“Bak, biliyorum, řu an beni parçalara ayırmak istiyorsun ancak şimdilik karşımızdaki manzaranın tatlılığına odaklanalım, olur mu?”

Koluna vurduğumda yüzünü buruşturup vurduğum yeri ovaladı ancak bakışlarını Salih amca ve Safiye teyzeden ayırmadı.

Bir yandan sohbet ederken bir yandan ara verdiğimiz örgü işine devam ettik. Kısa bir sürenin ardından Sevim teyzenin solunda oturan, şimdiye kadar sessizliğini hiç bozmadan örgüsüyle meşgul olan teyzeye bakışlarım kaydı.

Yaşlı kadını sohbetten uzaklaştırmamak için, “Siz ne örüyorsunuz?” diye sordum.

Yaşlı kadın sessizliğini ve ifadesizliğini hiç bozmadan örgüsüne devam edince Sevim teyze bana anlayışla gülümsedi. “Meryem seni duyamaz, kızım,” dedi şefkatle. “Gençken bir hastalığa kapılmış, sonrasında işitme duyusunu hepten kaybetmiş. Başta hiç anlaşılamıyorduk ancak sonraları biraz işaret dili öğrendik. Zaman içinde birbirimizi şöyle böyle anlamaya başladık. řu an birbirimizi anlamakta neredeyse hiç sıkıntı yaşamıyoruz.”

Sevim teyze, Meryem teyzenin omzuna dokunup beni gösterdi. Meryem teyze önce bana, sonra Sevim teyzeye baktı. Sevim teyze gayet yavaş, anlaşılabilir bir şekilde, “Ne ördüğünü soruyor,” dedi.

Meryem teyze elindeki işi boynuna götürerek bir atkı ördüğünü anlamamızı sağladı.

Bir an heyecandan avuçlarımın terlediğini, kalbimin göğsümün içinde gümbürdediğini hissetmeye başladım.

Kuruyan boğazıma derman olması için sertçe yutkundum ve duruşumu dikleştirip bir elimle başıma iki kere vurarak yaşlı kadına gülümsedim.

Merhaba.

Meryem teyze şaşırarak bana baktı. Bu tepkisi, daha önce işaret diliyle ona selam veren kişilerin yok denecek kadar az olduğunu ya da hiç olmadığını düşünmemi sağlamıştı. Aynı şekilde selamıma karşılık verdi.

Umut Ol'la birlikte katıldığımız etkinliklerden birinde kendime işaret dili öğrenme sözü vermiştim. Hâlâ başarılı olduğum söylenemezdi, katetmem gereken çok yol vardı ancak minik başlangıçlar yapmayı ihmal etmemiştim.

İnternette izlediğim videolarda işaret diliyle konuşurken jest ve mimiklerimizi kullanmamızı, bir yandan da sözlerimizi yüksek sesle dile getirmemiz gerektiğini öğrenmiştim. Çünkü işitme engelli çoğu birey dudak okuyabiliyordu, jest ve mimiklerimizse ne söylediğimizi anlamalarına yardımcı oluyordu.

Bir elimi, diğerine vurup ikisini birden yukarı çevirirken, "Nasılsın?" diye yüksek sesle sordum.

Meryem teyze birden canlandı, yüzü aydınlandı sanki. Dudaklarına bir gülümseme yerleştirirken işaret diliyle iyi olduğunu söyledi. Zaten bilmeme rağmen adını sormakta bir sakınca görmedim, zira işaret diliyle söyleyebileceğim şeyler sınırlıydı.

Önce yaşlı kadını işaret ettim. "Senin-" İşaret parmağımı büküp avuç içime vurdum, "Adın-" Avuç içleri aşağı bakan ellerimi yukarı çevirdim. "Ne?"

UMUT BAHÇESİ

Yaşlı kadın iyice neşelenirken adını söyledi, benim adımı sordu. Elimden geldiğince cevapladım, bazen iletişim kurmak için kalem kâğıt kullanmak ya da birinden yardım istemek zorunda kalmıştık ancak konuşmayı hiç bırakmamıştık. Meryem teyze, işaret dilinde bilmediğim yeni kalıplar öğrenmeme yardımcı olmuştu.

Kelimenin tam anlamıyla mutluluk sarhoşuydum. Gülümsememi bastıramıyor, kalkıp dans etmeye başlamak için kendimi dizginlemeye çalışıyordum. O an birinin bakışlarını üzerimde hissetmemle kafamı kaldırdım ve kollarını göğsünün altında birleştirmiş, tek omzunu duvara yaslamış Kaan'la göz göze geldim. Kahverengi gözleri ışıldarken dudaklarında samimi bir gülümseme vardı.

Benimle gurur duyuyor gibi bakıyordu.

Kalbim boğazımda atarken dudaklarımın istem dışı yukarı kıvrıldığını fark ettim. Genç adama öylece bakarken Kaan'ın gülümsemesinde bir şeyler olduğunu düşündüm; iyileştirici bir şeyler, sanki dışarıda bir savaş varmış da ben en korunaklı sığınaktaymışım gibi güvende hissettiren bir şeyler.

O an, Ela'nın kısa şiirlerinden biri daha düştü zihnime:

*Yüreğine sığındığın bir insana sahip olduğunda
Gerçek zenginliği tadıyorsun*

Evsiz vatandaşlara çorba dağıttığımız, hazırlığı tüm günümüzü aldığı için son derece uzun geçen ve ayaklarımıza kara sular inmesine neden olan bir günün ardından dağıldığımızda saat on bire yaklaşıyordu. Başta Safiye teyze yaşlı olduğu için ona ağır bir iş vermekten kaçınmıştık ancak yaşlı kadın hepimizi cebinden çıkarırdı. Bazen onu çitkırıldım sanıyor, eski toprak olduğunu unutuyordum.

Bugün de diğer etkinliklerden farklı sayılmazdı. Bol gülümsemeli, minnet dolu bakışların hedefi olduğumuz bir gündü. Hoş; bu bakışlar, güzel sözler ve iyi bir şey yaptığımızla ilgili o benzersiz his olmasa her etkinlikte yorulacağımı bile bile evden koşarak çıkacak motivasyonu bulur muydum, emin değildim.

Safiye teyzeyi oğullarından biri aldı, Barış da çoktan otobüs durağının yolunu tutmuştu. Geriye Kaan, Ela ve ben kalmıştık. Genç adam bize sıcak bir gülümseme sunup veda ettikten sonra karanlık sokakta ilerlemeye başladı.

Farkında olmadan genç adamı izlemeye başladım. Attığı her bir adımı, gitgide küçülüşünü... O esnada Ela'nın

UMUT BAHÇESİ

sözleri dikkatimi dağıttı: “Elindeki kuşun değerini bilmen için illa kanatlanıp uçuşması mı gerekiyor?”

Derin bir nefes alıp arkadaşşıma baktım. “Beni de anla, Ela,” dedim. “Korkuyorum.”

“Öykü,” dedi ellerimi tutup. “Sana baktığımda güzel, saygılı, insanlara yardım etmeyi seven, akademik kariyerinin peşinde koşan, altın kalpli bir genç kadın görüyorum. Lütfen artık sen de ne kadar değerli olduğunu anla ve reddedilmekten korkma.”

“Ama-”

“Seni reddetse bile,” dedi sözlerime devam etmeme müsaade etmeden. “Bu doğru anda olmadığınız ya da birbiriniz için doğru kişi olmadığınızdandır. Senin eksikliğinden falan değil. O yüzden lütfen, çok geç olmadan git ve şansını dene.”

Derin bir nefes alıp gitgide uzaklaşan Kaan’a baktım. Ela’yı dinlemek, cesaretimi toplamak için derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken arkadaşşımanın ağzından sihirli sözcükler döküldü: “Eğer sen Kaan’ın peşinden gidersen ben de Barış’ın peşinden giderim.”

İrice açılmış gözlerimle Ela’ya baktım. “Şaka yapıyorsun.”

“Son derece ciddiylim.”

Gözlerimi kıstım. “Barış’a karşı boş değilsin, değil mi?” dedim yaptığım muhteşem tespitin verdiği öz güvenle kollarımı göğsümün altında birleştirerek. “Seni birazcık tanıdıysam, birine bir şey hissetmediğin hâlde adım atacak değilsin.”

Ellerini birbirine vurdu. “Ayrıntılara takılmayalım lütfen.”

Kıkırdadım. “Peki,” dedim arkadaşşımdan aldığım cesaretle. “Ben bu gece Kaan’la konuşacağım, sen de Barış’la.” Ela hevesle dudaklarını aralamıştı ki işaret parmağıımı suratına doğrulttum. “Ondan hoşlandığımı itiraf eder miyim, emin değilim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Artık açıkça söylemekten çekinmiyorsun, ha?”

İki elimi birbirine vurarak onu taklit ettim. “Ayrıntılara takılmayalım lütfen.”

Kucaklaşma ve gülüşmelerin ardından yollarımız ayrıldı. Ben Kaan’ın peşinden giderken o da koşar adım otobüs durağına ilerliyordu.

Bir yanım Kaan’a seslenmeyi ya da hızla yürüyüp ona yaklaşmamı söylüyordu ancak ben aramıza mesafe koyup bir sokaktan diğerine sapan Kaan’ı âdeta bir sapık gibi takip etmekten öteye gidemiyordum. Saçma davrandığımı farkındaydım, abartılı tepki verdiğimin de. Ancak Kaan’la karşı karşıya gelme düşüncesi beni öylesine heyecanlandırıyordu ki söyleyeceklerimi kafamda toparlamaya uğraşmaktan bir türlü eyleme geçemiyordum.

Kaan’ın saptığı bir sokağı girmiştim ki “Sana da merhaba, Öykü,” diye bir ses işitmemle yerimde zıpladım. Kaan tam sokağın başında durmuş, ellerini cebine sıkıştırmış, hafif bir gülümsemeyle beni süzüyordu.

Bir elimi çırpınan kalbime götürüp, “Kaan,” diye soludum. “Korkuttun beni.”

UMUT BAHÇESİ

Kaşlarını kaldırıp dudağını büzdü. “İnan bana,” dedi. “Beni takip eden kişinin sen olduğunu anlayana kadar ben de korkmuştum.” Omuzlarını dikleştirdi. “Ee, anlat bakalım. Beni takip mi ediyorsun yoksa kayboldun ve yolunu aramak için daldığın sokaklar tesadüfen benimkilere mi çıktı?”

Milyonlarca kelime zihnimde fınk atarken onları bir araya getirmek ve düzene sokmak çok zordu. “Seni takip etmek istememiştim,” dedim en sonunda. Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez kendimi aptal gibi hissettim zira dakikalardır yaptığım şey tam olarak buydu.

Kaan kahverengi gözlerini doğrudan benimkilere sabitledi. O an bedeninin benimkinden sadece iki karış ötede olduğunu fark etmemle iyice heyecanın esiri olmuştum.

Ne kadar yakışıklı olduğu gerçeğiyle yüzleşmeden onunla bir sokak köşesinde baş başa konuşmak çok zordu. Yine de son derece rahat bir görüntü çizmek için ellerimi ceplerime koydum. “Ben aslında,” derken bir adım geriledim. “Sana bir şey soracaktım.”

Kaan’ın yüzü meraklı bir ifadeyle harmanlandı. “Öyle mi?”

Başımı hafifçe salladım. “Ben bir dövme yaptırmak istiyordum da,” deyiverdim birden. “Bir tanıdığın var mı acaba?”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Öykü, farkında mısın, bilmiyorum ama ben bir dövme sanatçısıyım.”

Keşke yer yarılsaydı da içine girseydim. “Ah, tabii.” Sanki iki erkek arkadaşmışız gibi pazısına vurup yüksek sesle kahkaha attım. “Sadece küçüklük şakalar yapıyordum.”

Kaan değişken hareketlerimi anlamlandırmaya çalışır gibi bana bakarken kendimi iyice akılsız hissetmeye başlamıştım. Öylesine utanmıştım ki bir çığlık atıp koşarak buradan uzaklaşmanın eşiğindeydim. İçimden bunu yapmam için beni cesaretlendiren Ela’ya ve onu dinleyen aklıma küfrediyordum.

“Her neyse,” dedim iyice uzaklaşarak. “Daha sonra konuşuruz.”

Arkamı dönüp gitmek üzereydim ki “Öykü,” dedi Kaan tekrar ona dönmemi sağlayarak. “Tam olarak nasıl bir dövme istiyorsun?”

Bir an için duraksadıktan sonra, “Çok sevdiğim Latince bir söz var,” dedim. Aslında tam olarak yalan söylüyor sayılmazdım. Duyduğumda âşık olduğum söz bir süredir dövme yaptırmayı düşünüyor, tenime iğne degeceği düşüncesi yüzünden cesaret edemiyordum. “*Per aspera ad astra*².”

Kaan gülümsedi ve ben daha açıklayamadan, “Zorluklardan yıldızlara,” diye mırıldandı. Genç adamın bu sözü bilmesi nedense içimi ısıtmıştı. “Tam olarak hangi bölgeye yaptıracaksın?”

Avucumu ona çevirip tüm kolumu ortaya çıkardım. Dirsek kemiğimin birkaç santim altını gösterdikten sonra, “Şuraya,” dedim. “Çok büyük bir şey olsun istemiyorum. Minimalist bir şeyi tercih ederim.”

²Zorluklardan yıldızlara anlamına gelen Latince deyim. (e.n.)

UMUT BAHÇESİ

Kaan kısa bir süre kolumu inceledikten sonra, “Dövmeyi ben yapabilirim,” dedi.

Genç adamın yüzündeki ifade, “Şimdi mi?” diye şaşkınca sormama neden oldu.

“Neden olmasın?” dedi Kaan. “Salonum buraya fazla uzak değil. Tabii, istemezsen seni zorlayamam.”

O an bir yol ayrımında olduğumu hissettim. Buradan gidersem bir daha asla Kaan’la bir elektrik yakalayamayacakmışız gibi büyü, hissettirdiği gerçeklik yüzünden korkutucu bir andı bu. Sanki hayat beni konfor alanımdan çıkmaya zorluyordu.

Sanki bana tırtıl olarak vaktimin dolduğunu, artık kelebek olmam gerektiğini fısıldıyordu.

“Olur,” dedim birden. “Gidelim.”

Kaan’ın dövme salonu yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Küçük salonun duvarları son derece sanatsal çalışmalarla doluydu ve pek fazla koltuk yoktu. Kaan ışıkları açıp karanlık salonu aydınlatırken, “Bir arkadaşımınla birlikte çalışıyoruz,” diye açıklamaya koyuldu. “Ancak yakında daha geniş bir salon daha kiralamayı düşünüyoruz. Burası yeterli olmamaya başladı.”

Merakla Kaan’a baktım. “Neden burayı kapatmıyorsunuz ki?” diye sordum. “Boşuna kira ödemiş olacaksınız.”

“Aslında biz de başta böyle düşündük,” dedi malzemeleri çıkarıp siyah koltuğun yanındaki küçük masaya koyarken. O sırada Kaan bir şey söylemese de sessizce dövme koltuğuna oturmuş, ayaklarımı uzatıp rahatça kurulmuş-

tum. “Ancak çoğu müşterimizin ayağı buraya alıştı. Burada insanların güvenini kazandık, bir imaj çizdik. Üstelik salonun konumu da oldukça merkezî. Diğer salonun kirasına yetişecek kadar da kazanıyoruz. Öyleyse niye kapatalım ki?”

“Peki, herkes burayı bildiği için diğer salona kimse gitmezse ne yapacaksınız?”

Sorduğum sorularla genç adamı mutlu ettiğim hissiyatına kapıldım. Sanki birilerinin en büyük tutkusuyla ilgilenmesinden zevk alıyordu.

Belki de senin ilgilenmenden zevk alıyordur.

İçimdeki sesi uzay boşluğuna fırlatabilseydim keşke.

“Onun da kolayı var,” dedi. “Buradan diğer salona yönlendirme yapmayı düşünüyoruz.”

Kaşlarım takdirle kalktı. “Her şeyi düşünmüşsünüz anlaşılan.”

Kaan gülümsedi. “İnan bana, bu basit görünen planları yaparken kafayı yedik.” Ardından derin bir nefes aldı. “Neyse, kolunu uzatır mısın?”

Sandalyesine kurulduğunda küçük masanın üstündeki sivri düşmanlarıma bakıp sertçe yutkundum. “Canım acıyacak mı?”

“Biraz acıtabilir,” dedi. “Ancak merak etme, acısı çok kısa sürecektir. Sonrasında bölge uyuşuyor ve pek de bir şey hissetmemeye başlıyorsun.”

Dizlerimi göğsüme çekip bir kolumla bacaklarımı sardıktan sonra sol kolumu Kaan’a uzattım. Sakinleşmek için

UMUT BAHÇESİ

kafamı çevirmiş, başımı dizlerime yaslamıştım ama bedenimin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

“Öykü,” dedi Kaan’ın âdeta ninni gibi çıkan sakinleştirici sesi. “Sen bu kadar gerginken sana dövme yapamam.”

“Özür dilerim,” dedim paniklememin önüne geçmeye çalışarak. Ancak bu duygudan ne kadar kaçarsam kaçayım, beni daha çok esiri hâline getiriyordu. “Elimde değil.”

“Peki,” dedi Kaan. İşini uzattığım için kızgın olmasını beklemiştim ancak son derece sakindi ve bana yardımcı olmaya çalışıyordu. “Bana kendinden bahseder misin?”

Kaşlarım merakla çatıldı. Bakışlarımı ona çevirmeden sordum: “Ne bilmek istiyorsun?”

“Ailenden bahset bana. Annenden, babandan-”

“Şey,” dedim. “Biz babamla konuşmuyoruz pek.”

İlgisi çekilmiş gibiydi. “Neden?”

Çoğu insan bu lafımdan sonra konuyu kapatır, açtığı için de pişmanlık duyardı ancak Kaan’ın herhangi bir çekincesi yoktu. Bu belki de beni rahatsız etmeliydi ancak bir insanın mutsuz olduğum yanlarıma da ilgi göstermesi beni her zaman cezbeden bir şey olmuştu. Zira güzeli hepimiz severdik ancak kusurları kabul etmek herkesin harcı değildi.

“Aslında çok karışık,” dedim. “Annemle boşandıktan sonra babam benimle iletişimini tamamen kesti.”

Kaan’a bakmasam da sesinden kafasının karıştığını anlayabildim. “İyi ama bu durumun seninle ne ilgisi var?”

Anlatmadan önce derin bir nefes almam gerekti. “Annem ve babamın ilişkileri pek de masallardaki mutlu çiftlerinkine benzemiyordu,” dedim. “Başta birbirlerini sevmişler ancak zaman, onlardan bu güzel duyguyu söküp atmış. Ayrıldıkları gün de babam beni sorumlu tuttu. Annemin aklına girdiğime inanmak işine geldi belki de, bilmiyorum. İsteddiğini düşünebilir.”

“Peki, ayrılmaları sana ne hissettirdi?”

Sorusunu cevaplamak için uzunca düşünmeme gerek yoktu. “Rahatlama.”

“Rahatlama mı?”

Hislerimi olabildiğince net açıklamak için bir süre düşündüm. “Çocukluğum, onların kavgalarıyla geçti. Ailemizde şiddet yoktu. Babamın ne bana ne anneme vurduğunu hatırlamam ama birbirlerine verdikleri değer ve saygının her geçen gün azaldığına canlı canlı şahit olmak zorunda kalmak bundan bin kat fenaydı belki de. Ancak bir türlü ayrılmıyorlardı. Anneme neden boşanmadıklarını sorduğumda bunu bizim için sürdürdüklerini söyledi.”

Kaan’ın nefes verişinden alaycı bir şekilde güldüğünü hissettim. “Ne tuhaf!” dedi. “Çocukları için ayrılmıyorlar ancak bir çocuğu asıl yaralayanın sevgisiz bir ailede büyümek olduğundan bihaberler.”

Kaşlarım çatıldı. Sözlerinde sanki bir yaşanmışlık saklıydı. “Senin ailede de mi benzer durumlar var?” diye sormadan edemedim.

Bir an için duraksadıktan sonra anlatmaya koyuldu: “Ben seninki gibi onlarla iletişimi kesmedim,” diye açıkla-

UMUT BAHÇESİ

maya koyuldu. “İkisi evlendiğinde çok gençlermiş. Birbirlerine tutkuyla bağlanmışlar ancak bir süre sonra birbirleri için doğru insan olmadıklarını anlamışlar.”

“Yine de seni dünyaya getirmişler,” diye öfkeyle söyledim. “Yani yanlış anlama, var olduğun için çok mutluyum ama böyle durumlarda ailelere çok kızıyorum. Madem yanlış bir evlilik yaptın, neden bir çocuk yapıp ona da kendi zehrini bulaştırıyorsun?”

Ani çıkışım Kaan’ın kıkırdamasına neden oldu. “Katılıyorum,” dedi. “Her neyse, ikisi o kadar genç ve tecrübesizmiş ki bir çocuğa nasıl bakılacağından habersizlermiş. Biraz umursamaz ebeveynlerdi açıkçası. O yüzden kendi başımın çaresine bakmayı ve kimseye ihtiyaç duymamayı öğrenerek büyüdüm.” Bir an duraksadı. “Belki de birçok şeyin sorumlusu olarak gördüler beni ve bu yüzden ne yaptığımı umursamadılar, kim bilir?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Nasıl yani?”

“Bu evlilik, özgürlüklerine vurulmuş bir prangaydı,” diye açıklamaya koyuldu. “Ben de o prangayı bir arada tutan yegâne kilit.”

Bir hışımla ona döndüm. “Hiçbir çocuk bu hayata gelmeyi seçmez,” dedim Kaan’ın şaşkın, kahverengi gözlerine bakarak. “Ancak ebeveynlerimiz bizi isteyerek dünyaya getirir. Dolayısıyla prangayı bize vuran da anahtarı tutan da onlar. Hâl böyleyken ne diye kendini suçlu hissedecekmışsin?”

Kaan cevap vermeye fırsat bulamadan bakışlarım elindeki iğneye dokundu. Hemen ardından küçük noktalar oluşturan kolumdaki kanlara. Dudaklarımı bastırıp, göz-

lerimi sımsıkı yumup başımı çevirdim ve az önceki gibi şakaklarımı dizime yasladım. “Ne ara dövmeye başladın?”

Kaan’ın sesinden gülümsediğini hissedebiliyordum. “O kadar gevezesin ki konuşmaya dalıp gittin ve iğneyi hissetmedin bile.”

“Bu yaptığın dolandırıcılık.”

“Hey, senin iyiliğini düşünüyordum!”

“Ne iyi kalpli bir sahtekâr ama!”

Kaan’ın gülüşünü duyunca dudaklarımın yukarı kıvrılmasını engelleyemedim. Kısa bir sürenin ardından, “Pekâlâ,” diye soludu. “Başka bir konu açalım. Erkek arkadaşın falan var mı mesela?”

Yüzümü görme şansım olmasa da yanaklarımın bir domates gibi kızardığına yemin edebilirdim. “Nereden çıktı şimdi bu?”

“Hiç,” dedi umursamaz bir ses tonuyla. “Kafanın dağılması için soruyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Erkek arkadaşım yok.”

“Hoşlandığın biri de mi yok?”

Kurnazlık etmeye niyetlendim. “Sen söylersen cevap vereceğim.”

Kaan bir an için durup düşündü. “Biri var gibi aslında.”

Nefesimin kesilmesini engelleyemedim ve Kaan’ın bunu fark etmemesini umdum. “Var gibi mi?”

“Yani biri olabilir de olmayabilir de.”

UMUT BAHÇESİ

Gözlerimi kısıtım ve beni görmese de tehditkâr bakışlar attım. “Eğlenme benimle, Kaan.”

Gülümsemesini gözlerimin önünde canlandırabiliyordum. “Asla yapmam, Öykü.”

Sabırsızca sorumu yinelemek, cevap alana kadar genç adamın yakasına yapışmak istiyordum ancak bu kadar hevesli görünmemin sebebini anlamasından ürkererek sessizliğe gömüldüm.

“Umarım yeni dövmem bana yakışır,” diye aptalca bir yorumda bulundum sessizliği bozmak için.

“Sana herhangi bir şeyin yakışmayacağını düşünmen ne enteresan!”

Bu sözünün belki de beni cesaretlendirmesi, hislerimi söylemem için adım atmama yardımcı olması gerekirdi fakat Kaan’ın iltifatı beni öylesine utandırmış ve heyecanlandırmıştı ki “Ne zaman bitiyor dövmem?” diye konuyu değiştirdim.

“Çoktan bitti.”

“Ne?”

Başımı hızla kaldırıp koluma baktım. Kolumda son derece minimal bir tarzda *per aspera ad astra* yazıyordu. Daktilo fontu kullanmıştı. Sözün hemen üstüneyse kayan minik bir yıldız çizmişti.

“Tam bir şey söylemediğin için biraz kendi yorumumu katmam gerekti,” diye açıkladı. “Çok bir şey yapamadım zira beğeneceğinden emin olamadım.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. “Kaan, bu dövme çok güzel,” dedim hayranlıkla. Gerçekten de ilk dövme-me âşık olmuş olabilirdim. Dudaklarımda kocaman bir gülümsemeyle Kaan’a baktığımda genç adamın aynı şekilde dudaklarını yukarı kıvrarak bana baktığını gördüm. Üstelik bu tebessümü yalnızca dudaklarında asılı kalmamış, gözlerine de ulaşmıştı. “Çok teşekkür ederim.”

“Beğenmene sevindim,” diye gülümsedi Kaan.

Bir hışımla şortumun cebindeki telefonuma uzandım ve ön kamerayı açtım. “Bence ilk dövmemi ölümsüzleştirmemiz gerekiyor.”

Heyecanım Kaan’ı gülümsetti. Onaylayarak başını salladıktan sonra yukarı kaldırdığım kameraya poz verdi. Çektiğimiz fotoğrafı açıp birkaç saniye incelemekten kendimi alamadım. İkimiz de öyle neşeli, öyle mutlu ve hayat dolu görünüyorduk ki fotoğrafa baklıkça bakasım geliyordu.

Kaan malzemelerini toplarken çaktırmadan mesajlaşma uygulamasına girip fotoğrafı Ela’ya gönderdim. Tesadüf bu ya, o da tam o anda Barış’la tavuk-pilav yerken çekilmiş bir fotoğrafını bana yolladı. Fotoğrafta ikisi karşılıklı oturmuş, tek bir tabaktan yemeklerini yiyorlardı.

Ben daha bir şey yazma fırsatı bulamadan Ela’dan bir mesaj aldım:

Bir gecede iki başarılı atış... Bizimle gurur duyuyorum!

Bu gece gülüşme dolu uzun telefon konuşmalarıyla geçecekti anlaşılan.

Saha ekibine özel yaptırılan bebek mavisi kumaş bilekliği biraz daha sıkarak iyice bileğime oturmasını sağladım ve sahneyi örten kırmızı perdenin ardındaki izleyicilere, çocuklara ve ailelerine baktım. Öylesine heyecanlıydım ki kalbimin ağzımda gümbürdediğini hissediyor, suratımın dibine cayır cayır yanan bir soba tutulmuş gibi terliyordum.

Ela, Ercan Bey'e ücretsiz olarak bir çocuk tiyatrosu planlayıp planlayamayacağımızı sorduğundan beri gündemimizde tiyatro gösterisi vardı. Ercan Bey bu fikre bayılmış, etkinliği yönetime açmış, zor da olsa izin koparmış ve zaten sıkışık olan programımıza bir de tiyatro gösterisini eklemişti. Başlarda bu fikrin çok yorucu olacağını düşünmemiştim ancak bu öylesine karmaşık bir süreçti ki bu gösteriyi planlamak ve rol dağılımı yapmak için yaklaşık beş ekip birleşmemiz gerekmişti. Üstelik sadece saha ekibi değil, diğer departmanlar da oldukça sıkı çalışmışlardı. Örneğin, Sosyal Medya Departmanı günlerdir etkinliği duyurmak için dikkat çekici video ve fotoğraflar hazırlıyor, bunların paylaşımını yapıyordu. Kaynak Departmanı da

UMUT BAHÇESİ

gösteri aralarında sunacağımız ikramların sponsorluğunu ayarlamak için birçok markayla görüşmüştü.

Bugün sergileyeceğimiz Külkedisi gösterimiz için oldukça heyecanlıydım ancak bunun sebebi yalnızca bu kadar çocuğa ve aileye açılan bir gösteride rol almam değil, bizzat Külkedisi'ni canlandırmamdı. Seçmelere girdiğimde beş dakikalık görünen hizmetçi rolünü bile alacağımdan şüpheliydim ancak birden başrolü kapıvermiştim.

Perdeyi kapatıp derin bir nefes aldım ve kulise doğru ilerledim. Koşuşturmanın hâkim olduğu odaya girerken ekip arkadaşlarımı görmenin verdiği rahatlamayla içimin bir an olsun ferahladığını hissettim.

Onlara doğru gülümseyerek ilerliyordum ki gösteride üvey babamı canlandıran Barış, bana panik dolu bir ifade ve ağlamaklı bir sesle, “Üvey annen kayıp,” dedi.

Neye uğradığımı şaşırarak kalakaldım. Ben daha bir cevap verme fırsatı bulamadan yanındaki Kaan, Barış'ın ensesine hafifçe vurdu. “Bilgin olsun diye söylüyorum, birine böyle bir şey dersin ani şok ve kalp krizine neden olabilirsin. Kız bir an için gerçek bir üvey annesinin olduğunu düşünmüş bile olabilir.”

Ela dudaklarını büzdü. Pembe, kabarık bir elbise giymişti. Gösteride Külkedisi'nin iki üvey kız kardeşinden birini canlandırıyordu. “Barış şu an pek bir şey anlayacak durumda değil,” dedi. “Sabahtan beri tüm dinlerin dualarını ediyor.”

Safiye teyze kaşlarını hafifçe çatıp başını çevirirken, “Tövbe tövbe,” diye mırıldandı. Beyaz, parıltılı bir elbise giyyordu. Onun rolü Külkedisi'ne yardımcı olan periydi.

Barış terli avuçlarını birbirine bastırdı. “Karım yok!” diye bağırdı aniden. Ardından tek eliyle dirseğini tutup ileri geri sarstı. “Evde çocuğum aç!”

“Arkadaşlar,” dedi Kaan otokontrolünü son derece başarılı bir şekilde koruyarak. “Bu kadar karalar bağlamayın. En kötü eksik çıkarsınız gösteriye. Onun repliklerini siz dile getirirsiniz. *Annem şöyle dedi*, diye lafa atlıyorsunuz.”

Ela gözlerini kısıp Kaan’a baktı. “Senin için söylemesi kolay,” dedi. “Sen gösteride değilsin sonuçta.”

Kaan göğsünü kabarttı ve gevşekçe sıırttı. “Birinin rejiyi yönetmesi gerekiyor.”

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Söylediğini yapamıyoruz,” derken iyiden iyiye Barış gibi geriliyordum. “Üvey annenin birebir sahneleri var. O kıza ihtiyacımız var.” Burnumdan soludum. “O kızın etkinliklere alınmaması için Ercan Bey’le konuşacağım.”

“Ben de öyle,” dedi Barış. En az benim kadar kızgın ve endişeli görünüyordu. “Onun olduğu hiçbir etkinliğe katılmayacağım.”

“Öykü, Barış,” dedi Kaan iki elini durmamızı söyler gibi kaldırarak. “Lütfen paniğe kapılmayın. Bir yol bulacağım, söz veriyorum.”

Aslında kelimenin tam anlamıyla bir ümitsizlik ağına yakalanmıştık fakat Kaan’ın kendinden böylesine emin oluşu yüreğime âdeta su serpti. Tam o an gösterinin başladığı anons edilince hepimiz son hazırlıklarımızı yapmak üzere dağıldık. Makyajımın hızlıca üstünden geçip eksik noktaları düzeltirken kendime sakın olmam gerektiğini de-

UMUT BAHÇESİ

falarca söyledim. Provalarda hiçbir aksilik yaşamamıştım, dolayısıyla üstüme düşeni en iyi şekilde yine yapacaktım.

Ancak hata yapacağımı ve oyuncu eksikliğimiz yüzünden gösterinin mahvolacağını söyleyen içimdeki o zalim ses bir türlü susmadı.

Gösteri başlayıp perde aralandıktan sonra sahneye önce bir nine çıktı; biri kız, diğeri erkek, iki torununa masal anlatmaya koyuldu ve elbette masal olarak Külkedisi'ni seçti.

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde çok uzak diyarlarda birbirlerini seven bir karı-koca varmış,” diye söze başladı ekip arkadaşım. Beyaz peruğu ensesinde topuzla toplamış, omuzlarına mor bir şal atmıştı. “Bu karı-kocanın bir kızları olmuş. Adına Külkedisi demişler. O kadar mutlularmış ki bu mutluluklarının sonsuza dek süreceğini düşünmüşler. Ancak hastalık, Külkedisi'nin annesini esir almış ve bir süre sonra kadının hayata gözlerini yummasına neden olmuş.”

Yaşlı nineyi canlandıran arkadaşımız, Külkedisi'nin tüm umutsuzluklar içinde ne kadar mutlu olduğunu anlatmaya başladığında sekerek sahneye atladım. Çocuklar beni görür görmez çılglık atmaya, el çırpmaya başlamıştı. Hoparlörden ses yükseldiğinde ve dans etmeye başladığımda iyice heyecanlandılar. Başta panik yapacağımı düşünmüştüm ancak her geçen saniye, heyecanımı akarsu gibi alıp götürmüştü. Odaklandığım şey hata yapma ihtimalim değil, izleyicilerin yüzündeki gülümseme oldu.

Birkaç dakikalık dansın ardından sahnedeki koltuğa oturdum ve kitabımı okumaya başladım. Şimdi babam,

üvey annem ve onun kızlarıyla birlikte sahneye giriş yapacak; bizi tanıştıracaktı. Yaşadığım anlık gerginliği çaktırmamak için bütün çabamı sarf etmem gerekiyordu. Yine de bir yandan kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyor, doğaçlama yaparak bu belayı defedebileceğimize kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Sahneye Barış, üvey kız kardeşlerim ve üvey annem giriş yapınca bir an için nefesimin kesildiğini hissettim zira üvey annemi oynayan oyuncu Kaan'dan başkası değildi.

Kaan'ı sarı bir peruk ve mor bir elbiseyle görmek öylesine şaşırmama neden oldu ki ilk birkaç saniye tepki bile veremedim. Elbise ekip arkadaşım da öylesine değişik bir kalıpta duruyordu ki sırtındaki fermuarın çekilmediğini hemen anladım. Muhtemelen bulabildikleri en büyük elbise buydu ancak bu hâliyle bile son derece dar görünüyordu. Genç adamın yüzü kırmızı bir rujla, bol allıkla ve koyu bir göz makyajıyla renklendirilmişti.

Kaan ve koluna girdiği üvey babam Barış içeri girer girmez salondan kahkaha sesleri yükseldi. Bir an için kendime engel olamayıp kıkırdadım zira Kaan'ı kadınsı göstermek için yapılan abartılı makyaj, her hâinden erkek olduğunu belli eden mor elbisesi ve yaklaşık bir seksen beşlik boyuyla üvey babamın karısı olarak içeri girmesi gerçekleri üst üste gelince gülmemek imkânsızlaşıyordu.

Salondaki kahkaha sesleri dinince Barış, "Canım kızım," dedi bana kucak açarak. Kısa bir sarılmanın ardından, "Seni yeni eşimle tanıştırayım," diyerek Kaan'ı gösterdi.

O sırada Kaan, gül işlemeleriyle bezeli, dantelli yelpazesini yüzüne sallamakla meşguldü. Gözlerimi kırpıştırarak

UMUT BAHÇESİ

Barış'a baktım. Arkadaşım derin bir nefes aldı ve hafifçe kulağıma eğilip, "Çaresizlik insanı nasıl sıkıştırıyor, görüyor musun?" diye fısıldadı. "Role gir hemen."

Barış'ın uyarısı üstüne gözlerimi kırıştırdım ve niha-yet şaşkınlığı tamamen atlatıp oyuna odaklandım. Kaan'a sıcak bir sarılma armağan ettim, o ise sanki üvey kızı bu dünyadaki en iğrenç varlıkmış gibi tek eliyle samimiyetsizce kucakladı beni.

Hızlı bir tanışma faslının ardından Kaan memnuniyetsizce etrafına baktı ve Barış'ın koluna girdi. "Ay şeke-rim," diye söylendi bir yandan. "Ne çok değişiklik lazım bu evde!"

O an ilk kez başrol olduğum için makûs talihime lanet okudum. Şu an bu sahnede olmak yerine izleyici koltukla-rından birine kurulup kendimi kaybedene kadar kahkaha-lara boğulmak için neler vermezdim!

Tam bu anda Külkedisi'nin söze girmesi gerekiyordu. Boğazımı temizledim. "Affedersiniz," dedim çekinerek. "Bu evde çok fazla anımız var ve değişiklik yapmayı bu zamana kadar düşünmemiştik."

Kaan yüzünü buruşturup son derece kötü bir taklidi-mi yaptıktan sonra, "Hayatım," dedi bir yandan da kıvrak beden dilini konuşturarak. "Buraya yeni bir kan gerekiyor. Çok demode kalmış burası."

Barış çekinerek, "Sevgilim," dedi. "Kızım haklı. Bura-da çok anı biriktirdik ve böyle değişiklikler yapmaya hazır değiliz."

Kaan abartılı bir ifadeyle şaşırdı. Ardından bir elinin tersini dramatik bir şekilde alnına götürdü. “Aşkım için evimi terk ettim ama o birkaç mobilya değişikliğini bile bana çok görüyor.” Yelpazesini yere atıp işaret parmağını Barış’a doğrulttu. “Bitti bu iş!”

Barış karısını kaybetmenin verdiği telaşla Kaan’ın ellerine yapıştı. “Lütfen beni terk etme, karıcığım,” diye yalvardı. “İstedğin birkaç küçük değişiklik olsun, senden değerli değil ya.”

Tam şu an üzgün görünmem gerekiyordu ama Barış’ın, Kaan’ın parmaklarına kondurduğu uzun öpücüğe şahit olmak bunu çok zorlaştırıyordu. Kaan’ın yüzündeki yapay sırıtma sekteye uğrarken, “Tamam, kocacığım,” dedi. Bir yandan da elini kurtarmaya çalışıyordu ancak Barış’ın aşk dolu öpücüğünden kurtulması kolay değildi. Sonunda rolünden bir saniyelğine çıktı ve elini kuvvetle çekerken, “Bıraksana ulan!” diye söylendi.

Onun bu çıkışı salondakileri oldukça eğlendirmişti. Gülüşmeler sonlanınca, “Bağışla beni, sevgili karıcığım,” dedi Barış son derece dramatik bir ses tonuyla. “Aşkım o kadar taze, o kadar saf ki senin yanındayken bile seni özölüyor ve senden ayrılamıyorum. Şimdi gidiyorum, yeni mobilya bakacağım.” Tam bu sahnede sessiz sedasız çıkması gerekiyordu ki aniden durup, sinsi bir gülüşle Kaan’a baktı. “Hayatımın aşkı,” dedi sevgi sarhoşu olmuş tavırlarla. “Gitmeden önce bana bir öpücük verir misin?”

Barış, önümüzdeki üç gün Kaan’ın gözüne gözükmeliydi. Kaan’ın öfkelendiği kasılan çenesinden belliydi ancak gülümseyip yanağını uzattı ve Barış’ın uzun öpücüğüne katlanmak zorunda kaldı. O sırada içinde tutmak

UMUT BAHÇESİ

zorunda olduğu kahkahaları yüzünden gözleri yaşaran Ela, iki elini çenesinin altında birleştirdi ve hayranlıkla, “Annemiz ve babamızın aşkı öyle güzel ki insan özenmeden edemiyor,” dedi.

Kaan, sadece sahnedekilerin duyabileceği bir fısıltıyla, “Neyse ki birazdan ölecek,” dedi. “Böylece bu herifin tüm oyun bana asılmasına katlanmam gerekmeyecek.”

Gösteri şaşırtıcı şekilde tıklar tıklar işledi. Hatta Kaan kendisini öylesine role kaptırmıştı ki bu küçük oyuncu değişikliğinin iyi olduğunu bile düşünmeye başlamıştı. Balo vakti gelip çatığında Safiye teyze âdeta bale yaparak sahneye atladı. Bir balerinde son derece profesyonel görünecek bu hareketler, Safiye teyzede amatörce ancak bir o kadar da tatlı görünüyordu. Gösteri sonrası neden dümdüz yürümek yerine bu şekilde sahneye giriş yaptığını sorduğumda, “Kızım, ben ne bileyim...” diyerek kendini savunmuştu. “Birkaç gencin böyle zıpladığını gördüm, içim gitti. Aynısını yapmak istedim.”

Balo sonrası prensin, Külkedisi’nin evine geldiği ve ayakkabıyı genç kadına denettiği sahnede herkes nefesini tutmuştu. Özellikle çocuklar pürdikkat gösteriyi izliyordu. Camdan ayakkabı ayağıma tam olduğunda üvey annem, “Bir yanlışlık vardır,” diye çığırdı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım zira gösteriyi bitirmek üzere olmamıza rağmen Kaan’ın sesini inceltme çabasına alışamamıştım. “Sevgili prensim,” dedi bir yandan dantel işlemeli yelpazesini sallarken. “Bunun elli dokuz numaralık ayağına nasıl olsun o güzelim ayakkabı?” Ela’yı kolundan tutup öne itekledi. “Buna olur asıl!”

Ancak üvey annemin itirazları elbette sonuç vermedi. Kùlkedisi, prensle evlenerek gelecekteki kraliçe olmuş, ömrünün sonuna kadar mutlu yaşamıştı.

Gösteri bittiğinde ve selam verdiğimizde alkışlar öyle coşkulu, öyle içtendi ki bir an için sonsuza dek o sahnede kalabileceğimi düşündüm. Bu kadar insanın gözünde gerçek parıltılar görmek, üstelik bu parıltıların sebebi olduğumuzu bilmek ruhumu okşamış, yüreğimi hafifletmişti. Başlarda tiyatro gösterisini bu kadar yoğunluğumuz olması nedeniyle istememiş, Ela'ya başımıza iş aldığı için birkaç kez kızmıştım ancak şimdi küçük kızlar bana hayranlıkla bakarken ona minnettar olmamak imkânsızdı.

Kulise geçtiğimizde kulüp üyeleri arasında tebrikler ve mutluluk çığlıkları havada uçtu. Herkesin yüzünde büyük bir sırıtış vardı. Öyle samimi bir ortam oluşmuştu ki daha önce neredeyse hiç tanışmadığım bir sürü insanla, sanki kırk yıllık dostlarımmış gibi kucaklaşmıştım.

Yaklaşık on beş dakika geçtikten sonra ekip arkadaşlarımdan birini çevirip, "Kaan'ı gördün mü?" diye sordum.

"Bilmem," diye omuz silkti arkadaşım. "En son dövme için Barış'ı kovalıyordu." Bunu son derece normal, her gün yaşanan bir şey gibi söylemişti.

Kısa bir arayışın ardından Kaan'ı kuliste, diğerlerinden ayrı otururken buldum. O rahatsız edici elbiseden kurtulmuş, yüzünde yer yer sim kalmasına rağmen makyajının neredeyse tamamını çıkarmıştı. Yanaklarındaki allığı silmeye devam ederken gelenin kim olduğuna aynadan baktı ve yansımada gözlerimiz buluştu. Göz göze geldiğimiz anda ikimizin de dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

UMUT BAHÇESİ

“Sakın,” dedi tehditkâr bir sesle. Ancak bakışlarındaki eğlence parıltıları ciddiyetini örseliyordu. “Bu konu konuşturulmamak üzere tarihin karanlık sayfalarına hapsolmalı.”

Dayanamayıp gülümsedim ve birkaç adım atarak tam yanında durdum. Elindeki makyaj temizleme pamuğunu alıp, “Yüzünü keseler gibi yaparsan cildini mahvedersin,” dedim. “Biraz daha nazik hareketlerle makyajını çıkarman lazım.”

Alaycı bir şekilde kaşları büzüldü. “Özür dilerim, Öykü Hanım,” dedi iğneleyici bir tonla. “Her gün makyaj çıkarmıyorum.”

Dişlerimi göstererek sııttım ve Kaan oturduğu döner koltuğu bana doğru çevirdikten sonra yüzünü temizlemeye koyuldum. “Önemli değil,” dedim. “Zamanla öğreneceksin.”

Dehşete düşmüş gibi baktı. “Lütfen,” dedi. “Lafını geri al. Bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyorum.”

“Yine de yaptığın takdir edilesiydi,” dedim dürüstlikle. “Şovu kurtarmak için kendini öne atman çok hoştu.”

“Şovu kurtarmak için değildi ki,” dedi dürüstlikle. “Yani asıl amaç o değildi.” Başını hafifçe yana eğip gözlerinin içine baktı. “Asıl amaç sendin.”

Boğazım Sahra Çölü’nü aratmayacak bir kurulukla sınanırken güçlükle soludum. “Ben mi?”

Yüzü ellerimin arasındayken dudaklarını yukarı kıvırdı ve başını salladı. “Çok korkmuş ve gergin görünüyordun. Üstelik sana söz vermiştim.”

“Barış’a da söz vermiştin,” diye hatırlattım.

Gülümsedi. “Barış’ı severim ama asıl sana verdiğim sözü tutmak için savaştım.”

Beynimde çanlar çalıyor, vücudumun her bir noktası bunun, Kaan’ın bana attığı bir adım olduğunu, harekete geçmem ve hislerimi dile getirmem gerektiğini haykırıyor-
du. Ancak öylesine heyecanlanmış, midemdeki kelebekle-
rin öylesine esiri olmuştum ki duygularımı düzgünce açık-
lamak şöyle dursun, ağzımdan bir mırıltı bile çıkmıyordu.

Genç adamın kahverengi gözleri öylesine anlamlı bak-
maya başladı ki bir an kendimi fazla savunmasız, fazla çıp-
lak hissettim ancak bunda beni korkutan bir şey yoktu. Ak-
sine ilk defa böylesine güvende hissediyordum. Belki de ol-
mam gereken yerde olduğumun içten içe farkındaydım ve
yüreğim bunun rahatlığıyla çiçek açıyordu, bilmiyordum.

Anneme bir keresinde sevginin nasıl bir şey olduğ-
nu sormuştum. Bana, “Tüm dünya sana karşı olduğunda
bile tek bir adamın seni herkesten hatta belki de kendinden
bile koruyacağına olan inancındır,” diye cevap vermişti. O
zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım, artık anlıyor-
dum.

Bu adamla olmak istiyordum; her şeye rağmen, ken-
dime rağmen, sevilmeyeceğime olan inancıma rağmen. Bu
inancı kırmak istiyordum. Birinin beni gerçekten sevece-
ğine inanmak istiyordum. Hayır... Birinin değil, *Kaan’ın*.

Belki birbirimize uygun değildik, belki de sürekli di-
dişecektik. Belki de onunla karşılaştığım ilk zamanlarda
edindiğim ön yargıların bir kısmı doğru çıkacaktı ancak
bunların hiçbirisi önemli değildi.

UMUT BAHÇESİ

Onunlayken ruhum nefes alıyordu. Sevgi de bu değil miydi zaten?

Aramızdaki sessiz saniyeler uzayıp giderken düşüncelerimden sıyrıldım ve sonunda, “Kaan,” deyiverdim. Ancak tam o an o da, “Öykü,” diye mırıldandığı için ikimiz de bir an duraksadık, hemen ardından kısaca gülüştük.

Kendimi ilkokulda, sıra arkadaşından hoşlanan ve bunu minik bir mektupla itiraf eden küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Kaan en sonunda duruşunu dikleştirdi. “Sana bir şey söylemem lazım,” dedi ancak tam o anda ekip arkadaşlarımızdan biri içeri girdi.

“Kutlamaya gidiyoruz,” dedi. “Geliyor musunuz?”

Belki de bu kız tanıştığımız andan bu yana yaşayacağımız en önemli anı bölmüştü ancak umursamadım, gülümseyerek Kaan’a baktım. O da aynı şekilde bana ılık saçan bir tebessümle bakıyordu.

O an, bu gülümsemeyi daha çok göreceğimi hatta bu gülümsemenin hayatıma işleyeceğini hissettim.

Tiyatro gösterisinden günler sonra, yorucu ancak bir o kadar da eğlenceli geçen bir günü daha sonlandırmış, evime dönüyordum. Bugün ekip arkadaşlarımla birlikte Şişli’de yer alan *Down Kafe*’ye gitmiştik. Daha önce hiç gitmediğim için etkinliğin nasıl geçeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak içeri girer girmez daha önce gelmediğim için güçlü bir pişmanlık duymuştum.

Down Kafe, diğer kafelerden farklı bir konsepte sahipti. Bu kafede yalnızca Down Sendromlu bireyler çalışıyor, servisi onlar yapıyordu. Biz de onlarla vakit geçiriyor; konuşuyor, eğleniyorduk. Kafede kaldığım süre boyunca o kadar eğlenmişim ki oraya her gün gideceğimizi söyleseler karşı çıkmazdım. Şikâyetçi olduğum tek konu, çalışanların dans etmeye olan tutkularıydı. Bir yerden sonra enerjim bitmiş, yorgun düşmüştüm.

Ancak bunun aynı zamanda orasıyla ilgili en sevdiğim şey olduğunu da reddedemezdim.

Buradaki bireylerin kimisi daha sosyaldi, insanlarla konuşmak ve kendince yeteneklerini göstermek için can

UMUT BAHÇESİ

atıyorlardı. Kimileriye daha sessiz, içine kapanık, izlemeyi seven tiplerdi. Ancak farklı kişiliklerine rağmen tanıştığım herkesi ayrı ayrı çok sevmiştim.

Down Kafe ziyaretimiz sonrası ekip arkadaşlarımla yemek yedik ve biraz sohbet etme amacıyla parktaki çimenlere yayıldık. Ancak konu konuyu açmıştı ve ne olduğunu anlamadan parkta saatleri devirmiştik. Bir evimiz olduğunu ve artık dağılmamız gerektiğini fark ettiğimizde hava çoktan kararmış, saat epey geç olmuştu.

Dönüş yolunu hantal ve yorgun adımlarla aşarken bugünü, edindiğim tecrübeleri düşünmeden edemiyordum. Tam o an arkamdan gelen adım seslerini duymamla ensemdeki tüylerin diken diken olması bir oldu. Zihnim hemen en kötü senaryoyla harmanlandı, kendimi koruma içgüdüm baş gösterdi. Yumruklarımı sıkıp hızla arkamı döndüğümde tanıdık bir çift kahverengi göz beni karşıladı.

Aniden yerimde zıplarken Kaan da aynı şekilde birkaç adım geriledi. Kalbim hissettiğim korkunun tesiriyle bir davul gibi gümbürderken bir elimi üstüne koydum. Güçlü kalp atışlarımı avucumun içinde hissederken, “Kaan,” diye soludum. “Ne yapıyorsun burada?”

Birkaç saniye durup ne söyleyeceğini bilemez gibi bana baktı. O kısacık saniyeler, kendimi toparlamama yetmişti. Tek kaşımı kaldırıp dudaklarımda belirmek için direnen gülümsemeyi güçlkle bastırdım. “Beni takip mi ediyorsun?” dedim onun kötü bir taklidini yaparak. “Yoksa kayboldun da saptığın tüm sokaklar tesadüfen benimkilere mi çıkıyor?”

Gözlerini kıstı. “Ha ha,” dedi enerjiden yoksun bir tonla. “Seni takip etme gibi bir amacım yoktu.” Cevap vermek yerine kollarımı göğsümün altında kavuşturdum ve sözlerine devam etmesini bekledim. “Ben-” derken o kadar gergin görünüyordu ki şaşırmadan edemedim. Gösteri günü oyuncu eksikliğimiz olduğunda bile soğukkanlılığını koruyan adam, karşımda konuşmayı unutmuş gibi kem küm ediyordu. “Aslında...” Gözlerini benimkilere sabitledi. “Şöyle bakmayı keser misin lütfen?”

Ani çıkışı kıkırdamama neden oldu. “Sadece ne söyleyeceğini merak edip dikkatle seni dinliyorum, Kaan.”

Kaan derin bir nefes aldı ve bakışlarını kaçırdı. Tam o an bir çocuk parkının önünde durduğumuzu fark etti. Bakışlarını tekrar bana çevirip, “Biraz parkta otursak mı?” diye sordu sanki çok normal bir durumdaymışız gibi.

Beni neden takip ettiğinin cevabını almak istiyor, zihninden ne geçtiğini delicesine merak ediyordum fakat içimden bir ses oyunu kurallarına göre oynamam, aceleci olmamam gerektiğini fısıldıyordu. Bu yüzden ne kadar aksini yapmak istesem de sakince başımı salladım ve parka doğru ilerleyip zincirleri pas tutmaya yüz tutmuş iki salıncaktan birine oturdum.

Kaan diğer salıncağa otururken bir süre sessiz kaldık fakat o an melankolik bir biçimde iletişim kurduğumuzu, aramızda bir bağ oluştuğunu hissettim. Ayaklarımla kendimi ileri geri itip hafifçe sallanırken Kaan sonunda sessizliği bozdu: “Çocukken parka hep tek başıma gelirdim,” dedi uzaklara dalıp. “Annem ve babamın beni götürmek için hiçbir zaman vakitleri olmazdı. O yüzden parkta ne kadar oynayıp eğlensem de diğer ailelere bakar, onların çocukla-

UMUT BAHÇESİ

rı için nasıl vakit yarattıklarını merak ederdim. O yüzden parklar, beni hep hüzünlü hissettirmiştir.”

Bir süre Kaan’ı izledikten sonra başımı tıpkı onun gibi gökyüzüne, ışıldayan yıldızlara çevirdim. “Ben parklara yalnız gitmezdim, o görevi babam üstlenirdi,” dedim anılara dalarak. “Şimdi konuşmuyoruz ama eskiden o kadar yakındık ki bazen hatıralar beni hayrete düşürüyor. Gerçekten bu kadar sevdiğim, beni sevdiğine böylesine emin olduğum biriyle nasıl olur da yollarım keskin bir şekilde ayrılabilir?”

Kaan’ın buruk bir şekilde gülümsediğini duydum. “Hayat bizi nasıl şaşırtacağını iyi biliyor.” Derin bir nefes aldı. “Hepimiz kendimizce kararlar alıyor, insanları hayatımıza alıp sonsuza dek bizimle olacağına kendimizi inandırıyoruz. Oysa hayatın bizim için yaptığı planları izlemekten öteye geçemiyoruz.”

Kaan’ın içten sözleri öylesine doğrudu ki üstüne söyleyecek kelime bulamadım, o da bir şey söylememi beklemedi zaten. Aniden ayaklanıp arkama geçti ve üstünde oturduğum salıncağı hafifçe itmeye başladı.

Salıncakta sallanırken dudaklarımda içten bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. Kendimi yetişkin dertlerinden sıyrılmış, özgür ruhlu bir çocuk gibi hissetmiştim. Sanki tek derdi, parkta biraz daha oyun oynamak için ebeveynlerini ikna etmek olan küçük bir çocuktum, fazlası değil. Belki de bunun sebebi uzun süredir parka gelmemem ve salıncağa binmememdi, emin olması çok güçtü.

Kaan bir süre beni sallamaya devam ettikten sonra, “Bu hayattaki en büyük dileğin ne?” diye sordu.

Sorusunu düşünmeme gerek bile yoktu. Şüpheden eser olmayan bir tonla, “Kuzey ışıklarını görmek,” dedim. “Bana o kadar büyülü geliyor ki bir kere görmek için her şeyimi verirdim. Hatta çocukluğumdan beri tek hayalim bu desem abartı olmaz.” Kaan beni sallamayı bırakıp solumdaki demirlerden birine yaslandı, böylece tatlı bir tebessüm ve içten bir ilgiyle beni dinlerken yüzüne bakabildim.

Kaan ellerini pantolonunun ceplerine soktukten sonra, “Bu ilginin bir sebebi var mı?” diye sordu.

Hafif hafif sallanmayı sürdürürken yüzümü buruştur-
dum ve emin olamayarak genç adama baktım. “Söylersem
benimle dalga geçersin.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Asla.”

Derin bir nefes aldım. “Çocukken *Ayı Kardeş* diye bir animasyon filmi izlemiştim,” dedim içimde gitgide büyüyen heyecan alevini hissederek. “Ana karakter bir ayıya dönüşüyordu. Kuzey ışıkları diye bir şeyin varlığından ilk kez o film sayesinde haberim olmuştu. Ben... Kaan, o kadar büyülenmişim ki anlatamam!” Yumruk yaptığım avuçlarımı çenemin altında birleştirmiş, hararetle gökyüzüne bakıyordum. O an gözlerimin en az bir yıldız kadar parlak olduğundan emindim. “Hemen araştırmalar yaptım, fotoğraflara baktım. Karşıma çıkan her bilgi, beni daha da heyecanlandırdı. Biliyor musun, eskiden Kuzey ışıklarının ruhlar olduğuna inanırlarmış. Hatta-” Bakışlarımı Kaan’a çevirdiğimde dudaklarında tatlı bir gülümseme, bakışlarında bir çeşit yoğunlukla beni izlediğini gördüm ve sonrasında sarf etmek istediğim tüm kelimeler boğazıma dizildi.

UMUT BAHÇESİ

Susmamdan hoşnutsuz bir şekilde, “Neden anlatmayı bıraktın?” diye sordu.

“Ben,” diye mırıldanırken ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarının bir girdap gibi beni içine çektiğini ve çaresiz bıraktığını nasıl söyleyebilirdim? “Hiç,” dedim saçmalayarak.

Kaan gülümsese de konuşmanın devamını merak ettiği açıktı. Yine de çekimserliğime saygı gösterip, “Benim hayalim seninki gibi büyük çapta değil,” dedi. “Daha ulaşılabilir.”

Alaycı bir şekilde yarım yamalak gülümsedim. “Sağ ol ya! Neymiş senin hayalin?”

Kaan’ın yanakları gözle görülür bir biçimde, heyecanla al al olurken, “Bir karavan kiralamak istiyorum,” dedi. “Sonrasında da aylarca o karavanla gezmek, yeni insanlarla tanışmak istiyorum. Bir süredir işlerimi ayarlamaya ve para biriktirmeye uğraşıyordum, sonunda bu yolculuğu yapabileceğim.”

Öylesine heyecanlıydı ki onun adına mutlu olmamak elde değildi. Yine de Kaan’ı aylarca görmeyeceğim gerçeği bir an beni gafil avlamış, mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olmuştu. Hislerimin yüzüme yansımalarına izin vermeden, “Çok sevindim,” dedim. “Ne zaman gidiyorsun?”

“Yaklaşık iki üç hafta sonra,” dedi Kaan. “Aslında sana bunu söylemek için peşinden gelmiştim.” Ardından sertçe yutkundu. “Öykü, benimle gelir misin?”

Suratıma bakarken muhtemelen benden olumlu ya da olumsuz bir cevap bekliyordu ancak ben dudaklarımı bile aralayamayacak kadar dumura uğramıştım. Kaan'ın sorusu beynimin çalışma işlevini durdurmuş, mantıklı bir düşünce ortaya koymaktan aciz kalmasına neden olmuştu.

“Na- Nasıl yani?” dedim güçlükle konuşmayı başarak. Aslında ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum ama doğru anladığıma inanmaktan korkuyordum.

Mutluluğun beni yakalamış olmasından korkuyordum.

Kaan'ın suratına aval aval bakarken tam bir akılsız gibi görüldüğümün farkındaydım. Oysa genç adam buna hiç takılmıyor gibiydi. Umursamaz bir görüntü çizmeye çalışarak omuz silkti fakat ne kadar gergin görüldüğü metrelerce öteden belli olabilirdi.

“Benimle gel,” dedi. Beni zorlamak istemese de bunu ne kadar arzuladığını bakışlarından okuyabiliyordum. “Birlikte Türkiye’yi gezelim, yeni insanlarla tanışalım, kendimize güzel anılar yaratalım. Başımıza gelen her hüznün acısını çıkaralım.” Başını hafifçe yana eğip gülümsedi. “Benimle gel, Öykü. Çünkü sen gelersen kahkahalarım daha içten, renkler daha canlı olacak. Çünkü sen yanımda olursan yaşadığımı hissedeceğim. Çünkü sen gelersen, yüreğimdeki bahçede çiçekler açtıracaksın.”

Kaan'ın sözleri, gözlerimin dolmasına neden oldu. Daha önce kimsenin duygularını böyle samimiyetle dile getirdiğine şahit olmamış, böyle bir duyguyu tatmamıştım. Bir an için dilimle zihnim arasındaki perdenin kalktığını hissettim ve sözlerimin ikinci kez düşünme fırsatı bulmadan dudaklarımdan dökülmesini engelleyemedim.

UMUT BAHÇESİ

“Gerçekten, bahçende çiçekler açtıracığımı mı umuyorsun?” dedim ağlamaklı bir tonla. “Üstelik ben kendi çiçeklerimi böylesine solduruyorken.”

Kaan’ın dudaklarındaki gülümseme sekteye uğrarken bakışlarındaki yumuşaklık hafif bir ciddiyetle kavruldu. “Neden böyle dedin?”

“Ben, bilmiyorum... Birinin birlikte olmak isteyeceği biri değilim sanırım.”

Kaşları çatılırken yüzünü buruşturdu. Ne söylediğim hakkında en ufak bir fikri yok gibiydi. “Bu da ne şimdi?” dedi. “Neden seninle birlikte olmak istemeyeyim?”

Çatlayan dudaklarımı ıslattıktan sonra bakışlarımı kaçırdım ve dizlerime sabitledim. Kaan’ın gözlerine bakacak gücü yitirmiş gibiydim. Kahverengi gözleri beni aciz kılıyor, kendime verdiğim savaşta silahsız bırakıyordu sanki.

Salıncakta hafifçe ileri geri hareket ederken enerjiden son derece yoksundum. Dakikalar önceki gibi kendimi dertlerinden sıyrılmış yaramaz bir çocuk gibi hissetmiyordum.

Göz ucuyla Kaan’ın hareket ettiğini gördüm ancak kafamı kaldırmaya cesaret edemedim. Sanki bir suç işlemişim de itiraf etmek zorunda kalmış gibi kapana kısılmış hissediyordum. Ancak o önümde diz çökerken, bana anlayış ve saf bir sevgiyle bakarken duygularımı paylaşmıyor gibiydi.

“Seni neden istemeyeyim, Öykü?” diye sorusunu yineledi.

Derin bir nefes aldım ve çaresizce gözlerine baktım. Ela’ya hissettiklerimi anlatırken zorlanmıştım ancak söz konusu Kaan’la konuşmak olduğunda gerginliğimi hâlâ

korusam da daha rahattım. “Yüreğinde zehirli bir sarmaşığın büyüdüğünü, bu sarmaşığın kalbini sıktığını hissettin mi hiç?” diye sordum.

Bir süre düşündü. “İlkokuldayken bir tiyatro gösterimiz vardı,” dedi. “Tahmin edebileceğin gibi annemle babam yine gelmeyeceklerini söylemişlerdi. Şaşırmamıştım ve umursamadığıma kendimi inandırmıştım. Ancak gösteriyi sonlandırdığımızda ve tüm ebeveynler çocuklarını gururla alkışladığında benimkilerin yokluğu yüzüme çarptı. İşte, tam o an anlattığın gibi hissettim; zehirli bir sarmaşık tarafından esir alınmış gibi.”

Ağlamamak için kendimi tutmayı becersem de dudaklarımın büzülmesini önleyemedim. Biz bu dünyaya gelmeyi ya da ebeveynlerimizin kimler olacağını seçmemiştik. Öyleyse neden sevgisizlikle sınanmıştık? Neden zorlu dalgalarla insanı sarsan okyanuslarda yüzmek zorunda bırakılmıştık?

“Ben de öyle hissediyorum işte,” dedim. “Aylardır.”

“Neden?”

Önce gözlerimin dolduğunu hissettim, ardından birkaç damla yaşın yanaklarımdan süzüldüğünü. “Bilmiyorum,” dedim çaresizlikle. “Her şeye sahibim ama aylardır saçma bir duygu buhranının pençesine düşmüş gibiyim. Mutlu olamıyorum, Kaan. Yemin ederim ki deniyorum. Elimdekilerin kıymetini bilmek için, bu lanet hayattan zevk alabilmek için her şeyi yapıyorum ama olmuyor.”

Kaan bir müddet düşündü ve öne uzanıp elinin tersiyle gözyaşlarımı nazikçe sildi, sanki sert davransa parçalara ayrılacakmışım gibi. “Belki de her şeye sahip değilsindir,

UMUT BAHÇESİ

Öykü,” dedi sonunda. “Belki de beynin bunu bilmiyordur ama yüreğin seni uyarmaya, eksik ya da yaralı parçanı onarmayı söylemeye çalışıyordur, olamaz mı?”

Yaşlı gözlerimi kırıştıtırırken öylece Kaan’a baktım. Daha önce kendimi suçlamakla o kadar meşguldüm ki hiç bu açıdan bakmamıştım. Zihnimdeki çarkların döndüğünü hissederek gibiydim. Düşüncelerim bir sonuca varmayınca, “Ama hiçbir eksiğim yok ki,” diye mırıldandım.

Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi başını yana eğdi. “Baban var, Öykü. Eskiden onunla çok yakındınız ama birden ayrı düştünüz. Yıllardır sana verdiği sevgiyi birden senden esirgedi, üstelik hiç suçun yokken.”

Dudaklarımı hafifçe araladım. Hemen ardından kendimi koruma içgüdümün devreye girmesiyle, “Ona ihtiyacım yok,” diye çıkıştım.

Sert çıkmamı umursamış gibi görünmüyordu. “Zihnin öyle söylüyor çünkü böyle olursa, güçlü kalırsa mutlu olacağına inanıyor.” Hemen ardından elimi tuttu ve kalbimin üstüne götürdü. Yüreğim avucumun içinde atarken, “Peki, burası ne diyor, Öykü Çelik?” dedi. “Neden burayı hiç dinlemiyorsun?”

Kalbimin atışı hızlanırken ne diyeceğimi bilemez hâlde Kaan’a baktım. Bana yeni bir pencere açmış, farklı bir manzara göstermişti. Üstelik o manzaranın daha önce orada olduğundan habersizdim. Gözyaşlarım daha da şiddetlenerek yanaklarımdan akmaya devam ederken yüreğimin ağırlaştığını hissettim. Ancak gariptir ki daha önce hiç bu kadar hafiflememiştim.

“Ben...” diye söze başladım fakat laflarımın devamını getirmesi çok güçlü.

“Sorun değil, Öykü,” dedi. “İnan, sorun değil.”

Sessizlikle geçen ancak bir o kadar da gürültülü uzun birkaç saniye boyunca hiç konuşmadık. Kaan en sonunda dizlerime yerleştirdiğim ellerimi tuttu. “Bunun için mi seninle olmak istemeyeceğimi düşünüyordun?” dedi. “Mut-suz olduğun için mi?”

Ortamin egemeni olan melankolik havaya rağmen buruk bir gülümsemenin yüzüme konmasını engelleyemedim. “Sen söyleyince kulağa çok saçma geldi.”

“Saçma çünkü,” dedi. Sanki görmemekte ısrarcı olduğum ancak açıkça ortada olan bir gerçek varmış gibi kollarımdan beni hafifçe sarstı. “Öykü, hayat güzel anlarla dolu olduğu kadar kötü anlarla da dolu. Neden sırf kötü bir süreçtesin diye sana sırtımı döneyim? Sen olsan böyle mi yapardın?”

Başımı hemen iki yana sallarken son derece içtendim. “Elbette hayır.”

“Öyleyse ben neden yapayım?” dedi. “Bana verdiğin mutluluk, hüzünden daha fazlayken neden senden uzaklaşayım?”

Nefes vererek güldüm. “Ne garip,” derken onunla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan emin değildim. “Seninle tanıştığım ilk gün bir baltaya sap olmayan, hayırsız herifin teki olduğuna kendimi inandırmıştım. Oysa yaşadıklarım farklı bir açıdan bakmamı sağladın.”

UMUT BAĞÇESİ

“Teşekkürler,” dedi iğneleyici bir tonla. “Ama benimle ilgili düşüncelerinin gururumu okşamadığını itiraf etmeliyim.”

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. “İnsanların düşüncelerini önemsemediğini sanıyordum.”

“Seninkileri önemsiyorum.”

“Şımarık bir kız çocuğu olduğumu düşündüğünde bile mi?”

Gülümsediğinde cennetten bir kesit görmüş gibiydim. “En çok o zaman.”

Gülümsemem genişlerken, “Kaan,” dedim ancak sözlerime devam etmeme izin vermedi.

“Benimle gel, Öykü,” dedi. “Birlikte yeni insanlarla tanışalım, yeni yerler keşfedelim ama her şeyden önce birbirimizi bulalım. Yeter ki bana *evet* de.”

Bir tarafta korkunun esiri olmak vardı, güvenli alanımdan çıkmamak ve bir tırtılın kozaya hapsoluşu gibi sonsuza dek o kozada yaşamak. Diğer taraftaysa özgürlük vardı, kelebek olup kanat çırpma vardı, Kaan vardı.

Hayatımda ilk kez sonunu düşünmeden bir karar almanın eşiğindeydim. Plan yapmadan, ne olacağını düşünmeden bir adım atıyordum ilk kez. Belki de hata yapıyordum ancak umurumda bile değildi.

Ve bu, muhteşem hissettirdi.

Başımı hafifçe sallarken Kaan’la karşılıklı gülümsedik. Bu genç adam ruhumdaki kesiklere sürülen bir merhem

gibiydi. Bundan yıllar sonra aynı şeyleri hissetmeyebilir, hayal kırıklığıyla sınanabilirdim.

Ancak bir şeyden emindim: Asla pişman olmayacaktım.

Öne eğilip kollarımı Kaan'ın boynuna sardığımda o da aynı şekilde bedenimi sarmaladı. Kucaklaması sıcak, içtendi. Sanki bu hayattaki tek isteği mutlu olmamdı.

Sanki bu hayattaki tek isteği, benimle mutlu olmaktı.

Derin bir nefes alıp kılıcımı kuşanmaya hazır bir şekilde çalışma masama oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve toplantı bağlantısının paylaşılmasını âdeta bir sırtlan gibi bekledim. Kendimizi günlerdir bu toplantıya hazırlıyorduk zira Sokak Hayvanları Bakım ve Sahiplendirme Departmanının bütçesinin yetersizliği hâlâ gündemi meşgul eden bir mevzuymuştu ve tartışmalar alevlenerek artıyordu. İçten içe iki taraf da mevzuyu şahsileştirmiş, konu kulüp işlerinden çoktan ayrılmıştı. İşin enteresan tarafı iki departmanın da kendine taraf bulması, bugünse tüm tarafların toplantıya katılacağını bilinmesiydi.

Toplantı bağlantısına tıklayıp sayfanın açılmasını beklerken dayanamayıp heyecanla Ela'ya bir mesaj attım:

Kan gövdeyi götürecekt.

Cevabı gecikmedi:

Biliyorum, harika!

Sayfa nihayet yüklendiğinde duruşumu dikleştirdim, saçımı düzelttim ve kameramı açıp hayretle dudaklarımı

UMUT BAHÇESİ

araladım. Bize anlatılanlara göre, bir toplantıya yüz kişi katılıyorsa o toplantı inanılmaz kalabalık ancak inanılmaz verimli olarak değerlendiriliyordu. O akşamsa toplantıda tam üç yüz iki kişi vardı!

Yüzlerce kişi arasında yine de ekip arkadaşlarımı ayırt edebilmişim. Safiye teyze gözlüğüyle ekranı inceliyor, Barış âdeta put gibi hareketsiz şekilde ekrana bakıyor, Kaan toplantının başlamasını beklerken telefonunu kurcalıyor, Ela'ysa şu sıralar favorisi olan salata-yoğurt karışımını midesine indiriyordu.

Yaklaşık beş dakika kadar bekledik. O sırada katılımcı sayısı üç yüz yirmiye yükseldi. Heyecandan avuç içlerim terliyor, kalbim gümbürdüyordu. Öte yandan departmanımıza ve Ercan Bey'e atılan her bir oku göğüslemek ve aynı şekilde onlara fırlatmak için can atıyordum.

Moderatör, Fatma isminde genç bir kadındı; toplantının açılış konuşmasını yaptıktan sonra gündemdeki konuları tartışmaya başladık. Öncelikle Sosyal Medya Departmanının biraz daha aktif ve yaratıcı olması gerektiği konuşuldu. Departman başkanı Mehmet Bey, son zamanlarda paylaşımlara ağırlık veremediklerini kabul ederken ve bununla ilgili üyeleriyle konuşacağını, gerekirse bazı üyeleri çıkaracağını söylerken son derece mahcup görünüyordu.

Sonraki konu, Kaynak Departmanının organizasyonlarda daha fazla çekiliş ayarlayıp ayarlayamayacağıydı. Departman başkanı Aylin Hanım, bu konuya daha fazla dikkat edeceklerini söyleyerek notlarını aldı.

Bir sonraki konu, Seminer Organizasyon Departmanının bir süredir seminer organize etmediği idi ancak de-

partman başkanı kendini son derece açık şekilde ifade etti, üyelerinin birçok uzmana seminer düzenlemek için e-posta attığından bahsetti. Ancak çoğu ya dönüş yapmamıştı ya da yakın zamanda müsait değildi. Dolayısıyla elleri kolları bağlanmış, yeni e-postalar göndermek ve olumlu geri dönüş almayı ummak dışında seçeneksiz kalmışlardı.

Ve sonunda konu Sokak Hayvanları Bakım ve Sahiplendirme Departmanının harcamalarına geldi.

“Evet,” dedi Fatma Hanım. Bir yandan derin, stresli bir nefes koyuvermişti. “Sırada Ercan Bey ve Yaren Hanım’ın gündeme soktuğu konu var. Yaren Hanım, harcamalarınızın yeterli olmadığını tekrar dile getirdiniz ancak Ercan Bey bütçedeki payınızın artırılmasına karşı. Öncelikle kendinizi anlatmanızı rica edeceğim, daha sonra Ercan Bey’e söz vereceğim. Hemen ardından üyelerin ne düşündüğünü dinleyeceğiz.”

Ela’nın ekranının yanında şimdiden söz istediğini gösteren bir ışık yanıp sönünce kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Aynı şeyi Barış da görmüş olmalıydı ki ortak konuşma grubumuza bir mesaj gönderdi:

Tam olarak neyi dinledin de neye itiraz edeceksin acaba?

Ela’nın cevabı gecikmedi:

Ben şimdiden önlemimi alayım. Bu salak kadın, itiraz edeceğim bir şeyler söyler nasıl olsa.

“Daha önce de dile getirmişt看,” dedi Yaren Hanım. “Her ne kadar Ercan Bey bütçemizin yetmemesinin bizim

UMUT BAĞÇESİ

suçumuz olduğunu dile getirse de böyle bir durum söz konusu değil. Bizler de pahalılıktan şikâyetçiyiz ancak mevcut harcamalarımızı değiştirme gibi bir lüksümüz yok. Dolayısıyla bize ayrılan bütçe yeterli gelmiyor.”

Fatma Hanım, Ercan Bey’e söz verecekti ki Kaynak Planlama Departmanından bir kız izin istemeden mikrofonunu açtı, adı Seda’ydı. “Affedersiniz,” dedi kibar ancak son derece sert bir ses tonuyla. “Bölmek istemezdim ancak Yaren Hanım’a bir sorum olacaktı. Bütçenin yetmemesinin sebebi tam olarak nedir? Zira sizin departmanınızın harcamalarını bizzat ben düzenledim, hesapladım ve ona göre bir bütçe çıkardım. Ayrıca aynı soruyu, geçen toplantıda kendilerine verilen payın yetersiz olduğunu dile getiren Emre arkadaşımıza da sormak isterim.”

Kısa bir sessizlik oldu. Tam o an, Kaan’ın gruba yazdığı mesajla telefonum titredi:

İşte, racon budur!

Emre mikrofonunu açtı. “Öncelikle ben cevaplayayım,” derken duruşu ne kadar dik olsa da sesinde hafif bir öz güvensizlik vardı.

Seda’ysa kendine güvendiğini son derece belli ediyordu. “Dinliyorum.”

“Burada söylemeye çalıştığımız şey, harcamalarımızın güncel olarak arttığı ve bu harcamalarımızın dönüşünün olmadığı. Örneğin, mama fiyatları epey yükseldi, Seda ve-”

“Emre, sana bir haberim var: Ben geri zekâlı değilim. Bir ayda ne kadar mama kullandığınızı not aldım, ardından güncel mama fiyatları üzerinden hesaplayıp size bir bütçe

çıkardım. Onun dışındaki ihtiyaçlarınızı da faturalandırıyor sunuz, ona göre ekstra bir bütçe çıkarıyorum zaten. Sizin için daha ne yapabilirim?”

“Evet,” dedi Yaren Hanım. Konuşmaları, üstten baktığını o kadar belli ediyordu ki ekrandan uzanıp suratına bir yumruk çakmak istedim. “Ama senin hesaplamaların, kullandığımız eski mama markası üzerine. Biz farklı bir markaya geçiş yaptık.”

Seda’nın öfkesini buradan bile hissedebiliyordum ancak otokontrolünü son derece başarılı bir şekilde sağlamayı başarmıştı. “Bu benim sorunum değil, Yaren Hanım,” dedi. “Mama markanızı keyfi olarak değiştirmeyeceksiniz o zaman. Ya da bizi suçlamadan önce durumu bizlere bildireceksiniz.”

Seda’nın çok eski bir üye olmadığını duymuştum. Benden birkaç hafta önce kulübe giriş yapmıştı ancak departman başkanına kafa tutuyordu.

Bu kızı sevmiştim.

“Bir saniye, bir saniye,” dedi Safiye teyze. Yine söz almadan konuşmuştu. İçimden bir ses yaşlılığını kullandığını, onun gibi şeytana pabucunu ters giydirecek bir kadının birkaç tuşu çoktan çözdüğünü söylese de sesimi çıkarmadım. “Güzel kızım,” dedi. “Mama değişimi de neymiş? Niye kafalarına göre para harcıyorlarmış ki? Bizim köyde ben tam dört köpeğe bakıyorum, sadece yaptığımdan biraz fazla yemek hazırlıyorum, o kadar. Biz ne yiyorsak hapır hupur yiyorlar, maşallah. Çok da sağlıklılar.”

UMUT BAHÇESİ

Emre'nin gülen sesi işitildi: "Teyze, biz senin köydeki köpeklerini ne yapalım? Hem sen ne anlarsın bu işlerden? Köyünde tarla gezsene biraz."

Safiye teyze ne diyeceğini bilemez hâlde öylece kalakaldı. Aslında son derece hazırcevap bir kadındı ama kalbinin gerçekten kırıldığını hissetmiştim. Kırıklar öyle keskindi ki tek bir kelime bile edemedi. O sırada Fatma Hanım, "Emre," dedi son derece sert bir tonla. "Bir daha böyle bir şey dediğini duymak istemiyorum."

"Ben onun iyiliği için konuşuyorum," dedi Emre sanki yaşlı kadını aşağılamamış gibi yüzsüz bir tavırla.

Ve sonra Barış'ın mikrofonu açıldı. "Emre," derken sesi o kadar tehditkâr çıkıyordu ki bir an konuşan kişinin arkadaşım olup olmadığından emin olamadım. "Bir daha Safiye teyzeme en ufak bir laf atarsan seni tek yumrukla Allah'ına kavuştururum."

Evet, bunu bizim Barış demişti. Pahalı kıyafetler giyen, her zaman asil bir görüntü çizen ve kavgadan anlamadığı hissiyatını uyandıran Barış.

Tam o an çığlıklar havada uçtu. Sokak Hayvanları Departmanından birkaç kişi Barış'ı konuşma tarzı yüzünden eleştirirken bizler de vatan savunur gibi Barış'ı savunduk. Dakikalar süren tartışmalar sonucu Fatma Hanım bir şekilde insanları sakinleştirmeyi başarmanın eşiğindeyken Kaan söz aldı.

"Bak, Kaan," dedi Fatma Hanım. "Lütfen problemlerimizi medeniyetle halledelim. Kimseyi toplantıdan atmak istemiyorum, beni buna mecbur bırakmayın."

“Öyle bir amacım yok,” dedi Kaan birçok kişiyi şaşırtarak. Sanırım iri görüntüsü ve dövmelele kaplı vücudu, birçok kişinin sert bir karaktere sahip olduğunu düşünmesini sağlamıştı. “Sadece tek bir şey söyleyeceğim, kimse kusura bakmasın ama yaşlı bir kadına saygısızlık yapan bir adamı nasıl savunduğunuzu sormak istiyorum. Yaşını da geçtim, bir insanı aşağılamak kimin haddine? Bu adam, aynı şeyi geçen toplantıda da yaptı. Yeni üyelerin konuşmaması gerektiğine çıkan birkaç densiz laf etti. Niye bu adamın peşinden böyle gidiyorsunuz? Böylesine güzel bir projede bizi böyle bölen bir adamın ne işi var?”

Kaan’ın sözleri öylesine vurgulu ve kendinden emin çıkıyordu ki itiraz etmek şöyle dursun, bu sözün üstüne laf edemediler. Bir müddet süren sessizlik sonrası Yaren Hanım’ın departmanından Buse isimli bir kız konuştu: “Sence arkadaşının böyle tehdit edercesine konuşması hoş mu?”

Kendimi daha fazla tutamadım. “Buse, kusura bakma ama burada sana bir laf söylesem seni seven insanlar da seni korumaya yeltenir ve öfkelenir. Barış da öfkesine hâkim olamadı ki bu her ne kadar yanlış olsa da doğal bir tepki. Bu adam ikidir konuyu saçma yerlere çekiyor ve ekibin bölünmesine neden olacak davranışlarda bulunuyor. Bunları görmüyor musunuz?”

Toplantıda yeniden sessizlik egemenlik sürerken bir de Ela katıldı mevzuya: “Hayır, tartışmaların sebebi de çok saçma. Kimse size *sokak hayvanlarını daha az besleyin* ya da *bırakın, ölsünler*, demiyor. Bizim serzenişimiz, her departman kendine verilen bütçeyi sorunsuz kullanırken sizin plansızlığınıza. Bunu tartışma yaratmak ya da suçlamak için söylemiyorum ama neden hepimiz az bütçeyle çok iş

UMUT BAHÇESİ

yapmaya çalışırken siz elinizdeki bütçeyi değerlendiremiyorsunuz, bunun eleştirisini yapmalısınız önce.”

“Her şeyi geçtim,” diye Ela’ya destek çıktım. “Bizim sunduğumuz tüm bu mantıklı sebeplere tek bir karşılık veremiyorsunuz çünkü içten içe haklı olduğumuzu biliyorsunuz. Öte yandan tartışmaların muhatabı olan Seda burada. Kız kendisi söylüyor bütçenizi planladığını.”

“Aynen öyle,” dedi Seda. “İtirazı olan varsa tüm kayıtları açabilirim. Biliyorsunuz, bizim departmanımızda şeffaflık esastır ve şüpheye yer yoktur.” Bir an durdu ve sonrasında sesi daha yumuşak çıktı. “Ayrıca Öykü, sana da teşekkür etmek istiyorum. Geçen toplantıda olmadığım için arkadaşlarım harcamalarla ilgili bilgi verememişler ama bizim departmanımızın da hakkını savunmuşsun. Senin gibi üyeler olduğu için çok mutluyum.”

Emre’nin yüzü kıskançlıktan kıpkırmızı kesilmişti, kameradan bile anlaşıyordu. Gülümseyip, “Rica ederim, Seda,” dedim. “Hepimiz akli başında insanlarız ve tüm tartışmalara rağmen ne kadar adaletli olduğunuzu, işinizi ne kadar iyi yaptığınızı görmezden gelemeyiz.”

“Bu arada bir oylama açmak istiyorum,” dedi Kaan. “Emre’nin üyelikten atılması yönünde.”

Emre şoke olmuş gibi çarpıldı. Onu suçlayamazdım, ben de en az onun kadar şaşkındım. “Nedenmiş?” diye sesini yükseltti genç adam.

“İçinde olduğun kulübün tüzüğüne hiç bakmadın galiba,” diye bilmişlikle konuştu Kaan. “Üyelere davranış kurallarını süs olsun diye mi belirtiyorlar orada sence? İnsanları kışkırtıyorsun, aşağılıyorsun, hakaret ediyorsun, üyeler

arasında zamana bağlı hiyerarşi varmış gibi davranıyor ve yeni üyeleri kulüpten soğutuyorsun. Üstelik bu ilk vukuatın da değilmiş, bizim kulağımıza kadar geldi. Açıkçası senin gibi ekip çalışmasından yoksun biriyle aynı kulüpte olma düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor ve herkes aynı düşüncede mi diye ekip arkadaşlarımın fikrini almak istiyorum.”

Kısa bir sessizliğin ardından Fatma Hanım boğazını temizledi. “Aslında gayet geçerli nedenleri var.”

Kısa bir tartışmanın ardından Emre’nin kulüpte kalıp kalmamasıyla ilgili bir açık oylama yapıldı ve tam iki yüz otuz altı kişi gitmesi yönünde oy kullandı. Kendi departmanındaki üyelerden bile gitmesi yönünde oy kullananlar olmuştu.

Toplantıdan sonra kelimenin tam anlamıyla ruhum hafıflemiş, enerjim değişmişti. Kötü bir insanın yaptıklarının cezasını çektiğini bilmek âdeta cıvıdamama, cesaretimin artmasına neden oluyordu.

Ancak gecenin en güzel yanı bu değildi. Gecenin en güzel yanı, kendisine saygısızlıkta bulunulduğundan beri sesi çıkmayan Safiye teyzenin, gün sonunda gözlerimin dolmasına neden olan, sadece beşimizden oluşan konuşma grubumuza attığı o mesajdı:

İyi ki varsınız, çocuklarım.

Hararetli toplantımızdan beş gün sonra, çocuklar için çeşitli etkinlikler yapmak üzere Afyon'daki bir köye gelmiştik. Tıpkı tiyatro etkinliğimiz gibi birkaç ekiple birleştiğimiz için başta işlerin oldukça kolay halledileceğine kendimi inandırmıştım.

Umut Ol projesiyse etkinliklerle ilgili herhangi bir fikir sahibi olmamam gerektiğini, ne düşünürsem düşüneyim yanılacağımı bana bir kez daha kanıtlamıştı.

Ayarlanan otobüs yolculuğu son derece eğlenceli ancak bir o kadar da yorucuydu. Otobüste her ne kadar uyuyacağımı umsam da ekip arkadaşlarım 90'ların Türkçe pop şarkılarıyla otobüsü tüm yolculuk boyunca inletmeye kararlıydı. Ne zaman uykuya dalacak olsam rüyamda Hande Yener havalimanına gitmemiz gerektiğini söylüyor, irkilererek uyanmama ve otobüsün ortasında dans eden Safiye teyzeye yüz yüze gelmeme neden oluyordu.

Etkinlik yaptığımız günler son derece eğlenceli ancak bir o kadar da yorucuydu. Yine de var gücümüzle çalışmayı bırakmamış, insanların yüzünde birkaç dakikalık tebessüm

UMUT BAHÇESİ

oluşturmak için elimizden gelen tüm gayreti göstermiştik. Geçirdiğimiz iki günün ardından kaldığımız otele yakın, sakin bir yerde küçük bir ateş yakıp ekip arkadaşlarımla etrafına kurulmuş, tüm yorgunluğumuza rağmen şen şakrak sohbet ediyorduk. Safiye teyze, Kaan'a ve bana gençlik anılarını anlatıyordu, Ela ve Barış bir yandan Safiye teyzeyi dinliyor, bir yandan da köydeki kadınların dedikodusunu yaparak tavla oynuyorlardı. İki de öylesine çirkinleşiyordu ki onları bir yabancı görse oyun oynayan iki arkadaş değil, savaşa giden iki düşman sanırdı.

Ela'nın ilk hakaretlerini duyduğunda Barış'ın dudakları önce hayretle açılmıştı. "Çirkef ve terbiyesizsin," demişti azarlar gibi. Hemen ardından dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Bayıldım buna."

Oyunları bittiğinde ve dikkatlerini tamamen bize verdiklerinde, "Şükür!" dedi Kaan. "Bir an hiç bitmeyecek sanmıştım."

"Ne yapayım?" dedi Barış. Bir yandan da omuzlarını dikleştirip göğsünü germiştir. "Ela Hanım tokat manyağı olmaya doymadı."

Ela gözlerini kısıp tehditkâr bir bakış attı Barış'a. Bir an için o kadar düşmanca göründü ki Ela'nın, Barış'ı beğendiğini bilmesem çocuğu bir kaşık suda boğacağını sanırdım. "Hiç de bile!" dedi hemen kılıcını çekerek. "Sadece şans yüzüne güldü."

Barış'ın kaşları bir an çatıldı. "Bir saniye," dedi. "Şu ne?" Ela'nın gözüne doğru dikkatlice yaklaştı. "Ah," dedi ardından. "Gözyaşınmış!"

Arkadaşım, Barış'ın pazısına bir tane geçirirken hepimiz kıkırdadık ve öfkeli bakışlarını bize yönlendirdiğindeyse son derece ciddileştik. Ela bazen kısa boyuna, ince vücuduna rağmen son derece tehlikeli olabiliyordu ve hiçbirimiz onun gazabını üstümüze çekmek istemiyorduk.

“Ee, Safiye teyze,” dedim konuyu değiştirmek için. “Eşinle nasıl evlendin, anlatsana.”

Kocasının birkaç yıl evvel vefat ettiğini biliyordum ancak yüzü asılana kadar yanlış bir şey söylediğimi hissetmemiştim. Çevremdeki eşini kaybetmiş bütün yaşlılar, onlarla ilgili anılarını tatlı bir acı, buruk bir hüznün ve saf bir sevgiyle anarlardı. Acaba herkesin acı çekme tarzını bir tutarak yanlış mı yapmıştım? Safiye teyzenin canını mı sıkımsıttım?

Safiye teyzenin dudaklarında sahte bir gülümseme oluştursa da bu gülümseme su yeşili gözlerine yansımadı. Aksine keyfinin kaçtığını âdeta bir ayna gibi kusursuzca açık ediyorlardı.

“Özür dilerim,” dedim saf bir suçluluk duygusuyla. Safiye teyze onu tanıdığım günden beri gülümsemesiyle parılayan, dağ gibi durmasıyla tanınan bir kadındı. Onun gibi bir insanı üzme tüm neşemin tuzla buz olmasına neden olmuştu. “Seni üzme istememiştim.”

Safiye teyze uzaklara dalan bakışlarını benimkilere çevirirken başını hızla iki yana salladı. “Hayır, hayır,” dedi hemen. “Sen bir şey yapmadın.”

Safiye teyze tekrar derin bir sessizliğe gömülürken yardım ister gibi Ela'ya baktım. Arkadaşım mesajı almış olmalıydı ki sevecen bir tavırla Safiye teyzenin dizini tuttu ve yaşlı kadına içten bir gülümsemeyle baktı. “Safiye teyze,”

UMUT BAHÇESİ

dedi. “Canını sıkan bir şey mi var? Biliyorsun, bizimle her şeyi paylaşabilirsin.”

Safiye teyze bir an için tereddüt etti, ardından anlatmaya başladı: “Biz Reşit’le görücü usulü evlendik,” dedi. “Babalarımız anlaşınca bize pek laf düşmedi. Ben on sekiz yaşımdaydım, o yirmi. Köydeki herkes Reşit’in pamuk gibi bir kalbi olduğunu, çok mutlu olacağımızı söylerdi. Köydeki kızlar, Reşit’in zengin ve yakışıklı bir oğlan olduğunu, ne kadar şanslı olduğumu söyler dururdu. İçlerinden kimi hasetlenirdi, söylemeseler de bilirdim. Düğün günü annem, beni telli duvaklı gelin ederken yuva kuracağım için mutluluktan saatlerce ağladı.”

İçimde huzursuz bir başak baş göstermişti. Bu hikâyenin böyle mutlu devam edeceğini hiç sanmıyordum.

“Düğün günü her şey çok güzeldi,” diye anlatmaya devam etti Safiye teyze. “Yani, kiminle evleneceğini bilmeyen bir genç kız için ne kadar güzel olabilirse o kadar. Sonra herkes evlerine dağıldı, biz de Reşit’le evimize gittik.”

Safiye teyze her geçen saniye konuşmakta daha da zorlanmaya başlayınca ister istemez gerildim. Yaşlı kadın o kadar huzursuz görünüyordu ki hikâyenin geri kalanını duymak istediğimden pek emin değildim.

Safiye teyze, Kaan ve Barış’a kaçamak birkaç bakış atınca Kaan hemen, “Biz sizi yalnız bırakalım,” diyerek doğruldu. Sanırım Safiye teyzenin kadın kadına konuşmak istediğini düşünmüştü. Ancak Safiye teyze onu durdurup, “Sizler benim oğlum sayılırsınız,” dedi. “Sizden çekinmem. Sadece yaşadığım şeyler o kadar ağırdı ki anlatmaya dilim varmıyor.”

Onu zorlamak istemediğimizi, isterse anlatmayabileceğini söylemek için dudaklarımı aralasam da hemen kapattım. Zira içimden bir ses, yaşlı kadının bunu zaten bildiğini söylüyordu. Öte yandan anlatmaya cesaret bulduğu şeyleri anlatıp kurtulmasının, onun için daha hayırlı olacağıyla ilgili bir düşüncenin tesiri altındaydım.

“O gece, Reşit bende istediğini bulamadı,” dedi çekinerek. “Ondan önce başka biriyle olduğumu sandı.”

Bir an için ne dediğini anlamamıştım ancak Safiye teyzenin kızaran yanakları, cevabı sadece birkaç saniye içinde önüme dizdi. Zihnimde şimşekler çakarken büzülmek için direnen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bir kadın, özellikle eski zamanlarda, evlenmeden önce hiçbir erkekle birlikte olmadığını lekeli çarşaf gibi somut bir kanıtla belgelemek zorundaydı. Bugün bile bazı kesimler kırmızıya boyanmış beyaz çarşafı güle oynaya sokaklarda gezdiriyor, evinin balkonuna asarak birilerine ahkâm kesiyordu. Sanki o kadın duyguları, arzuları, hayalleri olmayan cansız bir üründü ve tabi tutulduğu kalite testini alnının akıyla geçmeyi başarmıştı.

Görünen o ki bu cahillerin kendince yaptığı testten Safiye teyze kalmıştı.

“Ondan önce kimse olmadı,” dedi hemen, sanki kendini bize kanıtlamak zorundaymış gibi panikleyerek. Onun için üzülmekten edemedim, gözlerimin dolmasını önleyemedim. Kim bilir, kendini ne kadar çok kez açıklamak zorunda kalmıştı? Kim bilir, kaç kişiye kendini dinlettirmek için başarısız girişimlerde bulunmuştu? Ve belki de hepsinden acısı, daha kaç kadın vardı böyle baskıcı insanların

UMUT BAHÇESİ

arasında ezilen, ruhunu kaybeden? “Ama o gece ne oldu, bilmiyorum. Ben...”

“Safiye teyze,” dedim yaşlı kadının sözünü keserek. “Kendini bize anlatmana gerek yok, biz sana inanıyoruz.”

Safiye teyze bana minnetle baktıktan sonra tekrar uzaklara daldı. “Evlendiğim gün, aslında evliliğimin bittiği gündü,” dedi. “Evlendiğim gün ilk dayağımı yedim. Sonra ardı arkası kesilmedi zaten.”

Bir an için göğsümün sıkıştığını hissettim. Pislik herif, on sekiz yaşında gencecik bir kızla nikâhlanmış ve ilk gün şiddet uygulamaya başlamıştı. Nasıl bir insandı bu? Bir insanın yüreği nasıl bu kadar kötülükle harmanlanabilirdi?

Kaan da en az benim kadar üzgün görünüyordu. “Neden babanın evine dönmedin?”

“Dönemezdim,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Babam beni sağ bırakmazdı. Reşit de beni kovamazdı, itibarı zedelenirdi. O da benimle birlikte olmak zorunda kaldığı her günün acısını çıkardı bir şekilde.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Harcanmış bir ömre tanıklık ettiğinizde ne söylemeliydiniz? O kişiyi nasıl teselli etmeliydiniz?

“Birkaç yıl evvel hastalanıp vefat etti. Son günlerinde ona ben baktım, her eksiğiyle ilgilendim. Son nefesini de benim yanımda verip bu dünyadan göçtü.” Safiye teyze derin bir nefes aldı. “O gittiğinde ne kocam öldü diye hüznümlendim ne bana zulmeden adam geberip gitti diye sevindim. İnsanlar taziyeye geldi, gitti. Herkes ağlamamı bekleyerek bana baktı ama ben hiçbir şey hissedemiyordum. İçimde koca bir boşluk vardı sadece. O an anladım;

annemin güle oynaya teslim ettiği, bana bir ömür kocalık eden bu adam her şeyimi alıp götürmüş benden.”

Gözlerimden birkaç damla yaşın düştüğünü hissedince hızla yanaklarımı sildim. Ela ağlamak üzereydi, Kaan’ın gözleri dolu doluydu. Bir Barış sağlam kalmıştı ama onun da kemirdiği dudaklarından güçlü durmak için ne kadar uğraş sarf ettiğini görebiliyordum.

“Yine de oğullarımdan hiçbir şeyi eksik etmedim,” diye anlatmaya koyuldu Safiye teyze. “Kan kustum, kızıl-cık şerbeti içtim dedim ama onları okuttum ve gelinlerime çok güzel davranmalarını tembih ettim. Şimdi çok şükür, mutlu yuvaları var. Hatta size söylemeyi unuttum, büyük oğlum bir çocuk bekliyor.” Bir süre duraksadı. “Evet, şimdi mutluyum ama biliyorum ki hâlâ bir yerlerde benim gibi kurtarılmayı bekleyen kadınlar var. Hepsine olabildiğince ulaşmak için bir kulübe üye olmam gerektiğini düşündüm ve sonra karşıma burası çıktı.

Kaan’ın dudakları yukarı kıvrıldı ancak gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Sen muhteşem bir insan ve muhteşem bir annesin, Safiye teyze,” dedi. “Ne olursa olsun çocukların için yaşamışsın ve şimdi de başka kadınlara elini uzatmak için uğraşıyorsun.” Kaan kısa bir duraksamadan sonra kendisini tutamayarak, “Keşke benim annem olsaydın,” diye ekledi. Hemen ardından bu söylediğini kendisi de beklemiyormuş gibi birkaç saniyeliğine şaşkın göründü.

“Neden öyle diyorsun?” dedi Safiye Teyze. “Eminim ki annen duysa çok üzülürdü.”

Kaan başını iki yana salladı. Bir anlık çekimserliğin ardından kelimeler kar taneleri gibi hızla dudaklarından süzölmeye başladı. “Üzölseydi benim için uğraşır, beni

UMUT BAHÇESİ

sevdiğini göstermek için çabalardı. Oysa annem ve babam çocukluğumdan beri beni hiç önemsemedi. Mahallede dayak yedim, hiçbir şey yapmadılar. Gösterilerim oldu, gelmediler. Okulda başarılarım oldu, tebrik etmediler ama her hatamı başıma kakmak için oradaydılar. Bir süre sonra bu umursamazlıklarına alıştım, onları yok saydım. Yani anlayacağın, benim annem ve babam senin gibi çocuklarını seven insanlar olmadılar hiç. Ben hem bir çocuktum hem de kendini büyütmekle görevli bir yetişkin.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi bakıyorum, ben de aynı sebepten buradayım. Ben de benim gibi çocukların elini tutmak ve onları, içine düştükleri çukurdan kurtarmak için uğraşmışım bunca zaman.”

Safiye teyze öyle üzgündü ki bunu gözlerinden anlamak mümkündü. Yanında oturan Kaan’ın başını okşadığında genç adam gözle görülür şekilde irkildi ve masum gözlerle Safiye teyzeye baktı. Belki de aradığı annelik şefkatini böyle bir anda bulmak onu şaşkınlığa sürüklemişti, bilmiyordum. Tek bildiğim, Kaan’ın yetişkin adam maskesini çıkardığı ve karşımda âdeta beş yaşında bir çocuğun oturduğuydu.

“Belki de seni umursamamaları bir noktaya kadar iyidir,” dedi Ela dans eden alevleri izlerken. Gözlerindeki ifadeden, uzaktaki anıları seyre daldığını görebiliyordum. “Yanlış anlama, yaşadıklarının iyi olduğunu düşünmüyorum ama fazla umursanmanın ne kadar boğucu, insanı günden güne tüketen bir his olduğunu çok iyi biliyorum.”

Kaan, Ela’nın korktuğu gibi yanlış anlamadı. Hatta aksine hepimiz gibi o da ilgiyle genç kadını dinliyordu.

“Annemle babam hep üstüme düştüler,” diye anlatmaya koyuldu. “Pahalı okullara gitmemi sağladılar, özel

dersler aldırıldılar, tam bir hanımefendi gibi yetişmem için hiçbir masraftan kaçınmadılar. Ama tek bir şeyi unuttular: Saygılı olmayı.” Ela’nın sesi boğuklaşırken gözleri doldu. “O evde hiçbir zaman istediğim kız olamadım. Saçlarım her zaman özenle toplanmak zorundaydı, piyano derslerini aksatamazdım, ne kadar hasta olursam olayım okulu eke-mezdim. Sporu ve diyeti bırakmayı hayal bile edemezdim çünkü anneme göre bir kadın, vücudunun hatlarını koru-malıydı. Onlar istediği gibi şekle sokabilecekleri bir kukla yaratmak istediler, çocuk sahibi olmayı değil. Mini etekle-rimi uygunsuz buldular, saçlarımı kısacık kestirip boyattı-ğımda serseri olmak istediğimi söyleyip beni yargıladılar. Beni renklerimle kabul etmek dışında her şeyi yaptılar, her şeyi.”

Ela’nın yanında oturan Barış, genç kızın sırtını sıvazla-dı. “Ben senin renklerinden gayet memnunum,” dedi du-dakları hafifçe yukarı kıvrılırken. “Kimse sevmesin, umu-rumda değil.” Ela bir an far görmüş tavşan gibi genç adama bakakaldı. Sanırım onun da en büyük arzusu ve eksikliği buydu: Kabul edilmek.

Ela hissettiği küçük şaşkınlığı atlattıktan sonra min-netle gülümsedi. “Teşekkür ederim.” Ardından orada ol-duğumuzu hatırlayıp başını bize çevirdi. “Hepinize,” diye ekledi. Yine de kızaran yanakları ve ışıldayan bakışları gö-zümden kaçmamıştı.

Biraz duraksadıktan sonra, “Belki çok yakın bir arka-daşım ya da kardeşim olsa her şey daha kolay olurdu,” dedi kendi kendine. Ancak Barış’ın yüzündeki gülümsemede dalgalanma oluşunca, “Yanlış bir şey mi dedim?” diye sor-du.

UMUT BAHÇESİ

Barış bir an için duraksadı. “En yakın arkadaşım geçtiğimiz sene vefat etti,” dedi. “Trafik mağandasının biri yolunu kesti.” Hepimiz sessizlik içinde arkadaşımızı dinledik. Hiçbirimizin bir şey söylemeye cesareti yoktu. “Biliyor musunuz, bir Allah’ın kulu da çıkıp engel olmadı, yardım etmedi. Bir yıldır kendimi yiyorum *o işlek caddede nasıl iyi yürekli bir insan çıkmaz da arkadaşımın ölmesine göz yummaz, diye.*”

Genç adam konuşmaya fırsat bulamadan Ela sözlerini tamamladı: “O yüzden buradasın,” dedi yeni keşfettiği bu bilgiye sıkıca tutunarak. “Başkalarının yapmadığını yapmak, diğer insanlara kör olmamak istiyorsun.”

Barış başını hafifçe salladı. “Hayat bana bunu öğretti, Ela. İyiliğe kör olmanın, kötülüğü kabullenmek olduğunu en acı şekilde öğretti. Şimdiyse birine her iyilik yaptığımda can dostumu anıyor, onun ruhunu onurlandırdığımı düşünüyorum.”

Barış bir müddet dostunu, anılarını anlattıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Bunun neden burada olduğumla ilgili bir soru olduğunu hemen anladım ve anlatmaktan çekindiğim ne varsa dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. Eskiden olsa insanların beni yargılamasından korkar, dudaklarıma bir fermuar çekerdim ancak o gece hiç susmadım. Herkes gibi derdimi anlattım, benim için çok değerli olan bu insanların derdine ortak oldum.

O gece kimse beni yargılamamıştı. Bu gerçeği, acı çekmenin utanılacak bir şey olmadığını birkaç ay önceki Öykü’ye anlatsam çok şaşırdı.

Sıcak bir öğleden sonraydı. Bedenim kan ter içinde kalmıştı ama hava Antarktika'yı aratmayacak kadar soğuk olsaydı da muhtemelen hissettiğim gerginlik yüzünden aynı şekilde terlerdim.

Bir an için kafa karışıklığı yaşasam da bundan hemen kurtuldum. Yaşamayı hak ediyordum, gerçekten gülümsemeyi ve ruhumdaki kesiklere merhem sürmeyi hak ediyordum. Kendi isteğimle sırtladığım bu ağır yükleri bırakıp özgürlüğüme koşmak istiyordum. Dışarıda beni bekleyen bir dünya vardı, kanat çırpmanı ve keşfetmemi bekleyen bir dünya. O dünyaya, yaşama dönme vakti gelmişti de geçiyordu.

Bugün bu kapıdan geçecek, danışmadaki görevliye yarım saat sonra Psikolog Ayten Hanım'la randevum olduğunu söyleyecek, randevu saatim geldiğinde ve içeri alındığımda içimi bir uzmana dökecektim. Beni üzen anılarla doldurulmuş sayfaları yırtıp bir kenara atacak, yeni sayfaları kucaklayacaktım.

UMUT BAĞÇESİ

Kafamı kaldırıp beyaz binaya bir bakış attım. Birden karşısında ufacık kaldığımı hissetmiş, arkama bakmadan kaçma arzusuyla dolmamı engelleyememiştim.

O arzuya teslim olmayacaktım, olmadım da. Zira bu savaşçı kılıcını kuşanmıştı ve bu sefer kendine verdiği savaşı kaybetmemeye kararlıydı.

Psikolojik destek almamın üstünden haftalar geçmişti. Eşyalarımı bir bavula tıktırmış, karavana yüklemesi için Kaan'a veriyordum. Böyle bir işe kalkışacağımızı düşünmezdim ama sahiden de tüm Türkiye'yi gezecektik. İkimizin de işlerini tamamlaması için tatile başlangıç süresini biraz ertelemeye ihtiyacımız vardı ancak her şeyi yoluna koymayı başarmıştık. Benim için en önemli olan konu, psikolojik destek almaya devam etmemdi. Ayten Hanım'sa internet üzerinden seanslarımıza devam edebileceğimizi söyleyerek beni rahatlatmıştı. Öte yandan Ercan Bey'le de görüşmüştük. Uzun süre aktiflik sağlayamayacağımız için departmandan atılmamız gerektiğini bilerek derin bir hüznün içindeydik ancak Ercan Bey bizi tepeden tırnağa süzmüş ve bizi kaybetmek istemediğine karar vermişti. Normalde kimseye böyle bir ayrıcalık tanındığını sanmıyordum ancak bizim için kuralları biraz esnetecekti ve birkaç aylığına aktif olamayışımızı tolere edecekti.

Genç adam eşyalarımı karavana yüklerken arkamı dönüp annemle kız kardeşime baktım. Sadece bu ikisi değil, bütün sevdiklerimiz bizi uğurlamak için buradaydı. Her ne

UMUT BAĞÇESİ

kadar geri dönecek olsak da annemin gözlerinde, benden uzak kalacak olmanın hüznünü görebiliyordum. Ancak bir şekilde, benim için mutlu olduğunun farkındaydım.

Dün gece aniden, “Farklı gülüyorsun, Öykü,” demişti. “Nasıl yani?” diye merakla sormuştum. “Hayat gibi,” demişti. “Umut gibi.”

Anneme sımsıkı bir kucaklama armağan ettim. “Hiç içime sinmiyor bu gezi,” dedi mızızlanarak. “Nereden çıktı şimdi?” Bunu uzun uzun konuştuğumuz için gülümsemek dışında tepki vermedim. Benden bir cevap bulamayınca Kaan’a seslendi: “Kızımı benden çaldığın için döndüğünde sağlam bir dayacağımı yiyeceksin!”

Kaan kıpkırmızı kesilirken, “Anne,” diye fısıldadım. “Yapma, bayılacak şimdi.”

Annem, “Tamam, tamam,” dedi. Her ne kadar küçük kıskançlıklar yapsa da birkaç gün önce genç adamı sevdiğini, Kaan’ın temiz bir çocuk olduğunu ağzından kaçırmıştı.

Annemi kucaklamayı bırakıp Derin’e sımsıkı sarıldım. Psikolojik destek aldığımdan beri aramızdaki buzlar gitgide eriyordu. Aldığım yardım, olaylara daha farklı bir perspektiften bakmamı sağlamıştı. Öyle ki yaklaşık bir hafta önce Derin’in odasına dalmış, ona neden böyle olduğumuzu sormuştum. O da sanki bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi içini dökmüştü. Sabaha kadar konuşmuş, zaman zaman ağlamış ve bol bol sarılmıştık.

O gece bir şey daha öğrenmiştim; kız kardeşim, doğum günü hediyemi bulmak için tam üç gününü harcamıştı. Oysa ben o siyah tişörtü, karşısına çıkan ilk mağazadan aldığını sanmıştım. Onu yargılamak için ne kadar

da hevesliydim o zamanlar. Sevdiklerime karşı ne kadar da acımasızdım.

Derin'i bırakıp Ela'yı sıkıca kucakladım. Onun işleri de son zamanda yoğunlaşmıştı. Tamamlamak üzere olduğu şiir kitabını bastırmak için yayınevleriyle görüşmelere gidiyordu. Hayallerinin peşinden koştuğu her an onunla duyduğum gurur da katlanarak artıyordu.

Kulağına, "Barış'la nasıl gidiyor?" diye fısıldadım. Son zamanlarda sık sık konuştuklarını biliyordum. Bugünse bir randevuya çıkacaklardı. Barış kıpkırmızı bir suratla Ela'nın yanına gelmiş, ona yemeğe çıkmayı teklif etmişti.

"Her şey fazla iyi, sanırım korkmam gerekiyor," diye kıkırdadı. Hemen ardından geri çekilip gözlerime baktı. "Biliyor musun, Öykü? Onunla tanışana kadar sevginin iyileştirici gücü olduğuna inanmazdım."

Ela'yla vedalaşmayı bitirdikten sonra Barış ve en yakın arkadaşım Caner'le kucaklaştım. Hemen ardından sıra Safiye teyzeye gelmişti. Her zaman canlı giyinirdi ancak bugün çok daha cıvıl cıvıl bir şey giymişti zira bugün bir randevuya çıkacaktı.

Gülüşlerimi bastıramadan, "Demek sonunda Salih amca'yı ayarttın, öyle mi Safiye Sultan?" diye sordum.

Yaşlı kadın, huzurevinde kendisine çiçek veren ve bu sayede tanıştıkları adamın adını duyar duymaz kıpkırmızı kesildi. Kolumu hafifçe çimdiklerken, "Bana bak, Öykü," dedi. "Şu yaşından sonra benden dayak yeme!"

UMUT BAHÇESİ

Safiye teyzeye daha fazla bulaşmak çok tatlı olurdu fakat veda etme vakti gelmişti. Herkese son kez gülümsedikten sonra karavana, Kaan'ın yanındaki koltuğa kuruldum.

“Ee,” dedim daha önce hiç sormadığımı fark etmenin şaşkınlığıyla. “İlk durağımız neresi?”

Kaan'ın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi ve gaza basıp karavanı hareket ettirdi. Arabanın dikiz aynasından baktığımda tüm sevdiklerimiz oradaydı, bize el sallıyorlardı; Safiye teyze hariç. O arkamızdan bir kova su dökmekle meşguldü. “Gidince görürsün.”

Kıkırdamadan edemedim. Meraklı yanım ısrar etmek istiyordu ancak Kaan'ı tanıyordum. Bir konuda ısrarcıysa ne yaparsam yapayım onu vazgeçiremezdim. Öte yandan bu gizemli havayı eğlenceli bulduğumu da reddedemezdim.

Güzel bir müzik açtıktan sonra yaz esintisinin pencereden içeri dolmasına izin vererek yolculuğumuza devam ettik. Nereden aklıma geldiğini bilmeden, aniden ona döndüm. “Biliyor musun?” dedim. “Zenginlik; para, mal, mülk değil. İnsan, yüreğine sığındığı birini bulduğunda gerçek zenginliği tadıyor.”

Kaan kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde öyle bir parıltı oluştu ki bu anı hiç unutmayacağını hissettim. “Biliyor musun?” diye karşılık verdi. “Sen kaybolduğumu hissettiğim anda önüme düşen bir harita gibisin.” Bir an durup düşündü. “Sanki biri umutsuz olduğumu hissetmiş ve umut bahçesinden bir çiçek koparıp kapıma bırakmış. İşte, Öykü. Sen o umut bahçesinden kopup gelen ve hayatımı değiştiren çiçeksin.”

Dudaklarım yukarı kıvrılırken genç adama nasıl baktığımı bilmiyordum ancak her nasıl bakıyorsa bakışımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi ve bir an için zamanın durduğunu düşündüm.

Birbirimize hiçbir şey söylemedik, ihtiyacımız da yoktu zaten. Ne hissettiğimizi birbirimizin gözlerinde okuyabiliştik ve asıl kıymetli olan da buydu.

Genç adam tekrar yola baktığında kıkırdayıp elini tuttum. “Demek umut bahçesinden koparılmış bir çiçek...” diye mırıldandım. “Sevdim bunu.”

Kaan da kıkırdadı. “Her söylediğim güzel sözü defalarca tekrarlayıp beni utandıracaksan seni içimdeki hanzoyla tahmin ettiğimden de önce tanıştırmam gerekecek.”

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. “Peki, peki,” dedim onu sakinleştirmek için. “Söylesene, Kaan. En sevdiğin on altıncı böcek hangisi?”

Hayatının şokunu yaşamış gibi gözlerini araladı. “Nereden çıktı bu?”

“Bilmem,” dedim omuz silkip. “Benimki herhâlde uğur böceği.”

Kaan daha da şaşırmış görünüyordu. “Bana bak,” derken sesinin sert çıkması için uğraştığı her hâlden belli oluyordu. “Böyle bir listede, o şirin şeyi ilk üçe koymak zorundasın.”

Hayatımdaki en anlamsız ancak en eğlenceli tartışmaydı. Kaan’la ilişkimizin böyle sürüp gideceğini fark ettim: Eğlenceli, hareket dolu ve zaman zaman hırçın. Daha şimdiden birçok şey yaşamış, birçok şeyi arkada bırakmıştık

UMUT BAHÇESİ

ancak bu romanın sonuna bile yaklaşmadığımı içten içe biliyordum.

Hikâyemiz yeni başlıyordu.

TEŞEKKÜR

Onuncu kitabıma son noktayı koyduğum bir macerayı daha geride bırakırken her daim yanımda olan insanlara teşekkürü eksik etmemek istiyorum. Öncelikle her düştüğümde beni ayağa kaldırmak için orada olan; dengesizliklerimle, mutsuzluğumla ve uçarı mutluluğumla başa çıkabilen yegâne insan Doğukan Yıldız'a sonsuz teşekkür borçluyum. Belki sen olmasan da bu zorlu yolda yürümeyi becerirdim fakat senin sayende yürüdüğüm yoldaki güzellikleri görebiliyorum. Sen, benim umut bahçemde çiçekler açtırdın.

İlk kitabımın ilk cümlesini yazdığım günden beri desteğini üstümde hissettiğim, çok değerli annem Fatoş Kantarcı'ya sevgilerimi göndermek istiyorum. Anne, senin kızın olduğum için çok şanslıyım. Dünyaya tekrar gelsem yine senin evladın olmak isterdim. Benim için orada olduğunu bilmek tarifi imkânsız bir rahatlama hissettiriyor.

Biricik kız kardeşim Asya Keskin... İyi ki varsın. Aramızda ne kadar kardeş didişmeleri olursa olsun, kalbimin en özel köşesi daima senin için ayrılmış olacak.

Her zaman yanımda olan, gece gündüz demeden kurgularım ile ilgili fikirlerini almak için çekinmeden kapılarını çaldığım ve her seferinde projelerime ilgiyle yaklaşan sevgili dostlarım Ceren Su Gökçe, Büşra Pala'ya; desteklerini ve sevgilerini her zaman hissettiğim Rüveyda Nur Bozduman ve Gültac Seyidova'ya sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. İyi ki varsınız!

İlk kitabımın yayımlandığı günden beri desteğini eksik etmeyen ve belki de bugün burada olmamı sağlayan sevgili Mustafa Güneş'e, değerli editörlerim Emre Özcan ve Elif Evin'e sonsuz teşekkürler.

Ve son olarak, değerli okuyucu... Bu satırları okuduğun, hayal gücüne ortak olduğun için sana minnettarım ve seni çok seviyorum. Belki seni hiç tanımadım ve hayatım boyunca da tanımayacağım ama kalbimde her zaman bir yerin olduğunu, hayatıma dokunduğunu sakın unutma. Senin için tek bir dileğim var: Kendi umut bahçeni bul ve o bahçeyi rengarenk çiçeklerle doldur. Kendine yapabileceğin en benzersiz iyilik bu çünkü.

Zorluklardan yıldızlara yükselmeniz dileğiyle...